

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

14 Νοέμβρη 1986

Αριθ. φυλ. 8, Δρχ. 100

ΕΞΕΓΕΡΣΗ: ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΑΣ
Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥΣ...

Με τη συμμετοχή όλων των φορέων της εξουσίας στους γιορτασμούς για τη 17η Νοέμβρη, σχεδόν ολοκληρώνονται φέτος οι προσπάθειες αυτών, που δεκατρία χρόνια τώρα φροντίζουν με αγωνία να γίνει η μέρα της εξέγερσης, μιά ακόμα λαϊκοπατριωτική φιάστα. Η καθιέρωση στρατιωτικής παρέλασης και λαϊκών σχηματισμών κατά τα πρότυπα των γιορτασμών της Οκτωβριανής επανάστασης στην κόκκινη πλατεία της Μόσχας ή των τριτοκοσμικών Μπααθιστών (Συρίας, Ιράκ, Λιβύης) θα ήταν το επιστέγασμα των προσπαθειών τους.

Δεκατρία χρόνια, αγωνίζονται για τη «λήθη ενάντια στη μνήμη». Αυτοί που αποχώρησαν το βράδυ της Τετάρτης του '73 για να επιστρέψουν την επόμενη, όταν είδαν το φούντωμα της λαϊκής κινητοποίησης με σκοπό να εμποδίσουν το ξέσπασμα της εξέγερσης. Οι ίδιοι, που ονόμασαν «προβοκάτορες» της ομαλής «δημοκρατικής διαδοχής» των διχτατόρων, τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους, που ξεχύθηκαν στους δρόμους ενάντια στην αστυνομική-στρατιωτική βία και επιτέθηκαν στους πάνοπλους μηχανισμούς με πέτρες, ξύλα και μολότωφ.

Τρομοκρατημένοι από τον εφιάλτη της κοινωνικής ανατροπής, και από το επαναστατικό περιεχόμενο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, αγωνίζονται να μας πείσουν ότι στις εργατικές συνελεύσεις και τα οδοφράγματα του '73, οι εξεγερμένοι δεν είχαν στο μυαλό τους την εκσυγχρονισμό της κοινωνίας των αφεντικών και του κράτους.

—Στρατιωτικοί και πολιτικοί αποδείχτηκαν χρήσιμοι για τον εκσυγχρονισμό της εμπορευματικής κοινωνίας.

Η μιά μαριονέτα διαδέχεται την άλλη πατώντας στα κουφάρια των εξεγερμένων που σώριασε στους δρόμους η προηγούμενη.

Στους νεκρούς του '73 και της αντιδικτατορικής αντίστασης πάτησαν οι νεοφιλελεύθεροι της Ν.Δ.

Στους νεκρούς της Νεοδημοκρατικής κρατικής βίας και τρομοκρατίας (Κουμή, Κανελλοπούλου, Κασίμη, Βασιλακοπούλου, Σιδέρη, Τσιβίκα, Τσιρώνη) οι σοσιαλίζοντες διαχειριστές.

Ποιός άραγε έχει σειρά να πατήσει στα πτώματα του Καλτεζά, Τσουτσουβή, Μαυροειδή, στα σπασμένα κεφάλια, στους βασανισμένους και φυλακισμένους των εθνικοσοσιαλιστών μας;

Η ελευθερία, που ο καθένας τους έταξε, μετριέται με το μήκος της πορείας και τα χιλιόμετρα, που επιτρέπουν στους υπηκόους τους να κάνουν στις επετείους. Έτσι, ενώ η «επάρατος» «ανελεύθερη» και «αμερικανόδουλη» δεξιά έκοψε το δρόμο του λαού επί της Βασ. Σοφίας, προς στη Βουλή, το '80, και

δε δίστασε να αιματοκυλήσει την Αθήνα γιατί κάποιος δεν υπάκουσαν στην απαγόρευσή της, σήμερα με τη σοσιαλιστική διεύρυνση των ελευθεριών άνοιξε ο δρόμος μπρος από την αμερικανική πρεσβεία, και μόνον όταν κάποιος παρεκτράπηκαν το '85 έγινε το νέο αιματοκύλισμα.

Δεκατρία χρόνια, στρατιωτικοί και πολιτικοί, δεξιοί-σοσιαλιστές έχουν να επιδείξουν ο καθένας περήφανα το Πολυτεχνείο του στα αφεντικά της κοινωνίας μας.

Τα «συμβόλαια» πίστης, αφοσίωσης και υποταγής στον καπιταλισμό και το κράτος τάχουν υπογράψει με το αίμα των νεκρών αδελφών μας.

Το «ένα, δύο, τρία...πολλά Πολυτεχνεία» ήταν το σύνθημα των αναρχικών μετά τη μεταπολίτευση. Ήταν η υπόσχεση των

καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων προς τα αφεντικά και τους μισθοφόρους του κράτους ότι θα κάνουν τον καθημερινό τους ύπνο εφιαλτικό.

Οι αναρχικοί και τα εξεγερμένα αδέρφια τους, στους κοινωνικούς αγώνες και στα οδοφράγματα ονομάστηκαν «προβοκάτορες», «αριστεροχουντικοί», «αναρχοφασίστες» από όλους τους εξουσιαστικούς φορείς, γιατί αρνήθηκαν και αρνούνται να περπατήσουν στις λεωφόρους των πεπρωμένων του έθνους και καταβαίνοντας στους δρόμους και τα πεζοδρόμια δε δίστασαν να επιτεθούν με το πάθος και τα σώματά τους ενάντια στα σύμβολα και τους μισθοφόρους της εξουσίας.

Το Νοέμβρη του '85, όπως το '80, και το '80 όπως το '73. Νεκροί, τραυματίες, συλληφθέντες,

βασανισθέντες, σπασμένες τζαμαρίες, καμμένα αυτοκίνητα, οδοφράγματα, μολότωφ, πέτρες, ξύλα.

Ο θρήνος και τα κροκοδείλια δάκρυα των απολογητών της καπιταλιστικής θηριωδίας για τζαμαρίες και καταστροφές ήταν και είναι το προπέτασμα για να καλύψουν το όργιο του αίματος και το θρήνο των θυμάτων τους.

—Σήμερα που τα «πολλά Πολυτεχνεία» είναι μιά πραγματικότητα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

—Σήμερα, όπως και χθες, που η Τάξη είναι το όνειρο των καταπιεστών και εκμεταλλευτών, που επέβαλαν με τα танκς το '73, τα MAT το '80 και τα MAT-MEA - φασιστοποασοκιστές το '85.

—Σήμερα, που οι εχθροί του ανθρώπινου γένους, περισσότερο παρά ποτέ με τα πυρηνικά ή με τις τελειοποιημένες μηχανές ελέγχου μας απειλούν με αφανισμό ή ολοκληρωτική υποταγή.

—Σήμερα που οι κατέχοντες παγκόσμια τις τελειότερες και δαπανηρότερες μηχανές ελέγχου και καταστροφής μας καταδικάζουν στη μιζέρια της καταναγκαστικής εργασίας, της οικογενειακής και ατομικής πλήξης και απομόνωσης, της καταναλωτικής μανίας, στα στρατόπεδα και στα ψυχιατρεία.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Οι νεκροί του Πολυτεχνείου είναι οι δικοί μας ταξικοί σύντροφοι, που δεν έχασαν τη ζωή τους για το κεφάλαιο και το κράτος.

Το τελευταίο μας Πολυτεχνείο «θα ναι πάνω στο πτώμα του Καπιταλισμού και του Κράτους και θα γιορταστεί με ένα ατέλειωτο καθημερινό πανηγύρι».

Παρακολουθήσεις

σελ. 10,11,12

Πολυτεχνείο:
Χρονικό των
τριών εξεγέρσεων

σελ. 4

• Ουγγαρία '56
σελ. 17
• Θεσ/νίκη '36

σελ. 3

Κορυδαλλός -
φυλακές...

σελ. 8

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΝΑΙ! Το λάβαμε

Ο σιχαμένος χαφίης Κρυστάλλης, δεν λείπει να σταματήσει τη γλώσσα του και τις προκλήσεις. Προετοιμάζοντας το καινούργιο σήριαλ δηλώσεων και ψευδολογιών στον τύπο (για τις φυλλάδες κάθε χαφίης ευπρόσδεκτος), άρχισε να ξαναστέλνει διάφορα έντυπα το κείμενο που είχε γράψει στη φυλακή και που αποσπάσματα του έχουν δημοσιευτεί στο ΠΟΝΤΙΚΙ και τον ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ.

Ανάμεσα στους αποδέκτες του κειμένου ήταν και η ΔΟΚΙΜΗ. Ο χαφίης με έξυπνο τρόπο είχε φτιάξει ένα εισαγωγικό σημείωμα, όπου ενώ επαναλάμβανε γνωστές διαπιστώσεις ως προς το διαφορετικό τρόπο γραφής του κειμένου, ζητούσε (ανώνυμα πάντα) να δημοσιευθεί το κείμενο για πληρέστερη ενημέρωση του κόσμου.

Χρησιμοποίησε όλη την ποιητιά που έχει ένας χαφίης για να φανεί ότι το γράμμα πιθανόν να είχε σταλεί από οργάνωση (δακτυλογραφημένο κείμενο, δακτυλογραφημένη διεύθυνση κ.λ.π.).

Όμως το εισαγωγικό και η επιμονή του να δημοσιευθεί χωρίς να αποδεικνύει τίποτα, δεν έπεισαν.

Ας το στείλει για δημοσίευση στην «Αστυνομική Επιθεώρηση».

Έκτακτη ανακοίνωση:

Μετά τις επαναστατικές εξαγγελίες της κυβέρνησης για υποχρεωτική σύσταση εργατικών συμβουλίων, για ολοκλήρωση των κοινωνικοποιήσεων καθώς και για την επιβολή όχι μόνο άμεσης αλλά της αμεσότερης όλων δημοκρατίας, ο κοινωνικός μας ρόλος σαν αναρχικών έλαβε τέλος. Κατόπιν τούτου καλούνται όλοι οι σύντροφοι να σταματήσουν κάθε δραστηριότητα. Εμπρός στο δρόμο του Αντρέα για την άμεση δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων.

Λαϊκή παροιμία: εκεί που γλύφουνε, δε φτύνουνε. Πολύ πρόθυμοι δείχνονται τελευταία οι κάθε απόχρωσης κονδυλοφόροι να κριτικάρουν, να σατυρίσουν, να καταδικάσουν τα «λάθη της κυβέρνησης». Τι γίνεται; Το πλοίο βουλιάζει και τα ποντικά το εγκαταλείπουν άρον-άρον; Οι χαμηλές κυκλοφορίες των εφημερίδων επιβάλλουν μεγαλύτερη αντιπολιτευτική διάθεση; Μαγεύρεται ήδη η διάδοχη μορφή διακυβέρνησης; Ή μήπως ολ' αυτά μαζί;

Πιλότος της πολεμικής αεροπορίας θα ελεγχθεί γιατί είχε φιλική επαφή με Τούρκο αεροπόρο, κατά την αποστολή του να αναχαιτίσει τούρκικο αεροπλάνο.

Να τιμωρηθεί λοιπόν ο πιλότος!

Μη τυχόν και αποτελέσει παράδειγμα για μίμηση. Το κακό βλέπετε δεν είναι να τα βρίσκουν οι εξουσιαστές, αλλά να τα βρουν οι αλληλοσφαζόμενοι.

Ευρωεκλογές '84: ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΚΚΕ. Η ΜΟΝΗ ΑΝΤΙΔΕΞΙΑ ΨΗΦΟΣ (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ). Δημοτικές '86: ΟΧΙ ΑΝΤΙΔΕΞΙΑ! ΑΡΙΣΤΕΡΑ! (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ). Νέοι καιροί... Νέα ήθη.

Δραπετσώνα 19 Οκτώβρη ανήμερα εκλογών 5.30 πρωί. Δημοκράτες, αντιστασιακοί, πρασινοφρουροί και κόκκινος ουρανός κολλάνε παράνομα αφίσσες των 2 υποψηφίων (ΚΚΕ και ΠΑΣΟΚ αντίστοιχα) με συνοδεία της αστυνομίας. Όσον αφορά βέβαια για τους φίλους του Νίκου Τσουβαλάκη αντιμετωπίζουν κατηγορία για «παράνομη αφισκοκόληση» και «περιύβριση αρχής».

ΤΑ ΜΑΘΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΕΙ, ΣΤΙΣ 19 ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΛΕΣΤΑ ΕΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΕΓΩ ΨΗΦΙΖΩ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΟΥ... ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Από την τίγρη στη Σαλώμη

Φαίνεται ότι δεν τους έφθασε η Κολιτσοπούλου και αφού πέρασε ο απόηχος της βρωμιάς τους εναντίον της, βρήκαν άλλη ενασχόληση, τη Σαλώμη των Ταξιδιτών.

Έτσι την Κυριακή 26.10 στην εκπομπή «Κυριακάτικα» νάσου ο δικός μας, ο έξυπνος κι ωραίος (ο οποίος δεν τη βρήκε ελκυστική) και τελικά με ρυθμό πολεμικού ρεπορτάζ μας αναλύει την εμπειρία του με τη Σαλώμη. Χαμογελαστός ο δικός σου (ταξιδιτής) χαμογελαστός τη δικιά μας (Ακρίτα), χαμογελαστός κι ο δικός μας (ο Άλλος).

Ξανά ο μύθος της πούτανας, της πλανεύτρας, της υπνωτίστριας, της πανούργας που τελικά «τη βρήκε» από έναν άνδρα.

Επιτέλους η κοινωνία σώθηκε! Ένας άνδρας κράτησε ψηλά το σκήπτρο της κοινωνικής καταξίωσης.

Ας ρε κερατάδες γιαούρτι που πάει χαμένο!

Κατόπιν επιμόνων και εμπειριστατωμένων κλινικών ερευνών διασήμου δόκτορος της πολιτικής παθολογίας και εξουσιαστικής ψυχολογίας ανεκαλύφθη νέος ιός, ονομασθείς «αλαζονεία της εξουσίας». Σύμφωνα με δηλώσεις του εν λόγω επιστήμονος ανατρέπεται ως εσφαλμένη η μέχρι σήμερα παραδεκτή θεωρία ότι η εξουσία είναι εκ φύσεως αλαζονική. Ως θεραπεία δε συνιστάται η αναδόμηση των φορέων της αλαζονείας, ώστε να μείνουν αμόλυντοι οι φορείς της εξουσίας.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Εκδόθηκαν σε βιβλίο από τη Γενική Γραμματεία Τύπου (Διεύθυνση Πληροφόρησης) οι «Λόγοι του πρωθυπουργού Ανδρέα Γ. Παπανδρέου, 1984».

Το διάβασα και θυμήθηκα εκείνες τις περιβόητες εκδόσεις του «Πιστεύω μας». με τους λόγους του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου.

Πάσα ομοιότης και φιλοδοξία, δέον όμως μη θεωρηθεί τυχαία...

ΠΟΛΥΣ ΝΤΟΡΟΣ

Πολύς θόρυβος για τον επικείμενο, ανασχηματισμό στο υπουργικό συμβούλιο από το κόμμα που διαχειρίζεται την εξουσία. Βγήκε ο...Δραγουμάνος και άλλαξε κανα-δυό υπουργούς. Μετά τους τράβηξε ένα λόγο ζόρικο και τέρμα.

Φωνές και κακό από παντού: «Δεν ήταν ανασχηματισμός αυτός», «Αλλάξε ο Μανωλιός...» και τα τοιαύτα.

Σιγά ρε παιδιά! Δηλαδή αν άλλαξε όλα τα πρόσωπα θα γινόταν τίποτα; Όσο για τον ανασχηματισμό ούτε για να γραφεί ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ δεν κάνει.

Ας ρε Βαγγέλα!

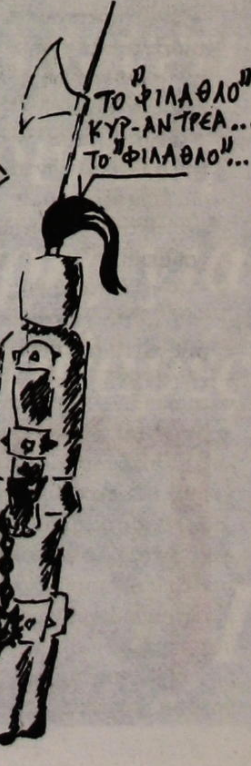
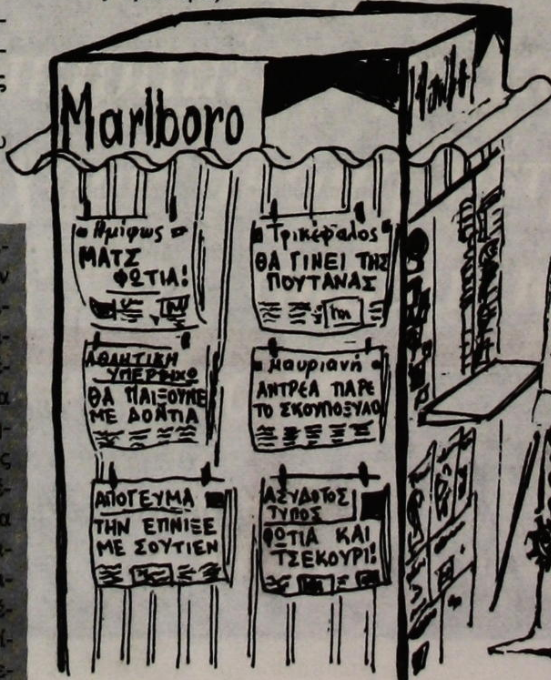
Τάπε ο Βαγγέλης Γιαννόπουλος, μετά το σουτ που έφαγε από το υπουργείο εργασίας.

Αντιστάθηκε, λείπει, σε χειρότερους αντεργατικούς νόμους που σκόπευαν να «περαστούν». Είχε διαφωνίες και πίεζε να γίνουν καλύτερα τα πράγματα, διαλέγοντας ανάμεσα σε δύο άσχημες επιλογές τη λιγότερο άσχημη.

Να λοιπόν άλλος ένας προστάτης των εργαζόμενων. Μετά το διώξιμο θέλει να προβληθεί, κιόλας.

Άσε ρε Βαγγέλα!

Πάντως τώρα πούχει το κόμμα σου ΚΑΠΗ, καιρός να πας εκεί!

ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΑΗ 1936 ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ. Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ 12 ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ 300

«ΜΠΑΤΣΟΙ» γουρούνια δολοφόνοι
το κράτος σας πληρώνει
αλλάζεται επάγγελμα
γιατί αυτό λερώνουν»

Γιάννης Ταμτάκος

κατηγορούμενος για τα γεγονότα του '36 μαζί με 52 εργάτες

Την αφορμή για τα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη που ξέσπασαν αυθόρμητα, εξαιτίας της καπνεργατικής απεργίας της «Κομμέσιας ταμπάκο Κόμπανη». Οι εργάτες αφού είχαν προβάλλει τα αιτήματά τους κι όταν αυτά απερίφτηκαν κατέλαβαν το εργοστάσιο, κλείστηκαν σ' αυτό και με πανώ και μαύρες σημαίες στα παράθυρα και επιγραφές για τα αιτήματά τους, ζητούσαν τη συμπαράσταση των άλλων εργοστασίων.

Σε λίγες μέρες κηρύχτηκε πανκαπνεργατική απεργία και από τις δυο ομοσπονδίες, από την ρεφορμιστική συντηρητική και από αυτήν που ελεγχόταν από το Κ.Κ.Ε. Αυτήν την εποχή επικρατούσε η πολιτική της επέκτασης και γενίκευσης των απεργιών και σε άλλους κλάδους και το ανέβασμά τους σε ανώτερο επίπεδο. Όταν η απεργία άρχισε να γενικεύεται σ' όλους τους κλάδους, οι σταλινικοί που είχαν την πλειοψηφία, δίνουν εντολή δίχως να προηγηθούν συνελεύσεις και αμέσως μετατρέπουν τις διοικήσεις των συνδικάτων του Εργατικού Κέντρου σε απεργιακές επιτροπές του κάθε κλάδου και οι γραμματείς των να αποτελέσουν την κεντρική απεργιακή επιτροπή, στα δε συμβούλια της κλαδικής δεν έγινε καμιά γενική συγκέντρωση, αλλά όπως ήδη οι εργάτες είχαν στους δρόμους γινόνταν σε διάφορα σημεία της πόλης συγκεντρώσεις όπου διάφοροι ομιλητές μιλούσαν από πρόχειρα βήματα. Σε μια τέτοια συγκέντρωση στη διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου οι χωροφύλακες του Ε' Αστυνομικού τμήματος που βρισκόταν απέναντι από τα «Λουτρά Παράδεισος», στην Πλατεία Αριστοτέλους και Εγνατίας, πυροβόλησαν χωρίς λόγο πάνω στους συγκεντρωμένους εργάτες και σκοτώνουν 8-9 και τραυματίζουν δεκάδες, κατόπιν πυροβολούν και σε άλλα σημεία προπαθώντας να τους διαλύσουν και σκοτώνουν και άλλους ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά. Οι σκοτωμένοι ήταν πάνω από 12 και οι τραυματίες πάνω από 300.

Αυτή η σφαγή προκαλεί την αγανάκτηση και συνοδεύεται από την γενική εξέγερση τους. Το τι έγινε είναι απερίγραπτο, να χτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών, καθώς και η πελώρια τέτοια του Αγ. Δημητρίου, καλώντας τον κόσμο σε εξέγερση, να γεμίζουν οι δρόμοι από αγανακτισμένες μάζες που ερχόνταν απ' όλες τις συνοικίες της πόλης.

Άνδρες και γυναίκοί με άγριες διαθέσεις να λυντσάρουν τους χωροφύλακες, πετώντας τους πέτρες, να φωνάζουν «κάτω οι δολοφόνοι», άλλοι πάλι να θέλουν να βάλουν φωτιά στα τμήματα όπου είχαν κλειστεί τώρα οι δολοφόνοι, φοβούμενοι μη λυντσαριστούν από τους εργάτες, άλλοι πάλι κλειστήκαν στα

υπόγεια του Διοικητηρίου, εργάτες που ζητούσαν όπλα και να βάλουν φωτιά καταγγέλονταν απ' τους σταλινικούς σαν προβοκάτορες (το συνηθισμένο ανήθικο κόλπο του σταλινισμού).

Η σταλινική ηγεσία όταν είδε πως η απεργία έπερνε άλλες διαστάσεις, κοινωνικές, από εκεί που ήταν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών, άρχισαν τώρα να προσπαθούν με όλα τα μέσα με το ψέμα, την λάσπη, να συγκρατήσουν τις εξεγερμένες μάζες, για να μην κάμουν «έκτροπα».

(Εδώ πρέπει να σημειώσω κάτι, όταν ο γράφων μιλούσε σε μια ογκώδη συγκέντρωση στη γωνία Εγνατίας και Βενιζέλου ανεβασμένος σ' ένα περίπτερο, ο σταλινικός Σολομών Κοέν, στέλεχος του Κ.Κ.Ε. (κούτβης βγαλμένος απ' το πανεπιστήμιο της Μόσχας Λένιν-κουρς) διέδιδε στους συγκεντρωμένους ότι εγώ που μιλώ από το περίπτερο, είμαι χαφίης. Αγανακτισμένοι μια ομάδα νέων τσαγκαράδων που βέβαια ήταν σταλινικοί της ΚΝΕ του είπαν να ντρέπεται για την συκοφαντία αυτή που έκανε και του είπαν, ότι «εργάτες που δεν ήξεραν τον ομιλητή στην αγανάκτησή τους μπορούσαν και να τον ξεσχίσουν», του τόνισαν αυτού του συκοφάντη ακόμη, ότι «αυτός δεν είναι δικός μας, αλλά τον ξέρουμε καλά, είναι ένας τίμιος εργάτης, τσαγκάρης», ο κύριος τα μάζεψε κι έφυγε.

Όπως απεκαλύφθη αργότερα, με τη Μεταξική δικτατορία, αυτός ο Κοέν είχε καταδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλινικούς ισραηλίτες και Έλληνες της Θεσσαλονίκης. Όπως φαίνεται από καιρό δούλευε για λογαριασμό της ασφάλειας μέσα στο Κ.Κ.Ε., γιατί όταν ακόμη ήταν ο Στίνας στο Κ.Κ.Ε. και υπεύθυνος της περιφερειακής Μακεδονίας-Θράκης, ο κούτβης αυτός Σολομών Κοέν του είχε προτείνει να κάνει μια φράξια μέσα στην ασφάλεια που γνώριζε όπως έλεγε ορισμένους «καλούς» χαφίηδες για λογαριασμό του κόμματος, δήθεν, για να μαθαίνουν τις

κινήσεις της ασφάλειας, απειδωθεί όμως το αντίθετο, γιατί η ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο Κ.Κ.Ε., όχι μόνον απ' αυτούς αλλά τον Λιθοζόπουλο, τον Μελίκογλου κ.λπ.)

Αλλά οι μάζες είναι τώρα κυρίαρχες. Στους δρόμους τότε, δίνεται η εντολή να επέμβει ο στρατός.

Ο στρατός όμως, από την πρώτη στιγμή δείχνει φιλικές διαθέσεις και συμπάθεια στους εργάτες, οι οποίοι χειροκροτούν και αγκαλιάζουν τους στρατιώτες. Ο στρατός τώρα, είναι στην ουσία με το μέρος των εργαζομένων και συναδελφώνεται με το πλήθος. Αυτή η κατάσταση φυσικά ενοχλεί τους ανώτερους και την άρχουσα τάξη.

Τότε κάνουν την εμφάνισή τους οι Βουλευτές του Βενιζελικού κόμματος, Ζάνας και Μαυροκορδάτος, οι Σταλινικοί πιστοί στο σύμφωνο Σοφούλη - Σκλάβαινα τους δέχτηκαν στην Κεντρική Απεργιακή, σε μια συνεδρίασή τους δήθεν για μεσολάβηση. Στην αρχή, ζήτησαν να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα, (βλέπεις τους πήρε ο πόνος τους ανθρώπους του ιδιώνυμου, τα κοπέλια του Βενιζέλου στη Θεσ/νίκη), να παρασχεθεί σ' αυτά τροφοδοσία κ.λπ., αλλά κατόπιν άρχισαν να επεμβαίνουν γενικότερα στα ζητήματα της απεργίας, με σκοπό να κατευνάσουν τα πνεύματα, πράγμα που ανταποκρίνονταν σ' αυτό κι οι σταλινικοί.

Από το μέρος της Κεντρ. Απεργιακής επιτροπής, ο Π. Βασιλιάδης αντισταλινικός γραμματέας τότε των υφαντουργών, αντέδρασε στις επεμβάσεις των Βενιζελικών βουλευτών, όταν το ζήτημα ήλθε στις κλαδικές απεργιακές επιτροπές, αντέδρασαν στους τσαγκαράδες οι συντρ. Γιαν. Ταμτάκος και Κ. Κων/νος για τις παρεμβάσεις αυτές και ζήτησαν την συμπαράσταση όλης της εργατικής τάξης με την κήρυξη γενικής απεργίας που είχαν υποσχεθεί να κηρύξουν οι δύο ομοσπονδίες. Αυτή όμως η απεργία, ύστερα από εσκεμμένες παρεκκλίσεις του Κα-

λομοίρη και Θεού, γραμματέων των δυο ομοσπονδιών πάνω από μια εβδομάδα, στο τέλος κατόπιν εορτής την κήρυξαν με ασήμαντα αποτελέσματα, γιατί η κατάσταση με την αργοπορία της, είχε ξεθυμάνει. Ουσιαστικά προδόθηκε με την δικαιολογία, να μην κηρύξει δικτατορία ο Μεταξάς κ.λπ., στην ουσία για να μη χαλάσει το σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη, έτσι υπέγραψαν την λύση της απεργίας «Κομ/κή επιθεώρηση» 1ης Ιούνη 1936, και κατηγορήσαν στο τέλος τον Θεό για λάθος του, έτσι έγιναν ουρά των Βενιζελικών που οι τελευταίοι παρέδωσαν ουσιαστικά αργότερα την εξουσία στον Μεταξά.

Ο στρατηγός Ζέπος, διοικητής του Γ' σώματος στρατού Θεσσαλονίκης, αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το στρατό και τους πανικόβλητους χωροφύλακες κλεισμένους στα αστυν. Τμήματα, άρχισε να δίνει υποσχέσεις, πως όλα τα ζητήματα των εργατών θα ικανοποιηθούν, οι οικογένειές των θυμάτων θα αποζημιωθούν, οι δε ένοχοι χωροφύλακες θα τιμωρηθούν, και πολλά άλλα. Οι αξιοθρήνητοι αρχηγοί Βουλιάτης, Μιχάλ. Σινάκος, ο Απόστ. Κρόζος, ο Σταυρίδης (συντηρητικός ρεφορμιστής), κάνουν δεκτές τις υποσχέσεις του στρατηγού Ζέπου και καλούν τους εργάτες να δώσουν εμπιστοσύνη στον «λόγο τιμής» ενός ανωτάτου αξιωματικού και να πάνε ήσυχα στα σπίτια τους. Έτσι κατέληξε και κατέρρευσε προδομένη μια μεγαλειώδη εξέγερση του μακεδονικού προλεταριάτου.

Την άλλη μέρα, αντί να ικανοποιηθούν τα ζητήματα των θυμάτων, η κυβέρνηση μετέφερε στρατό και ιπλικό της εμπιστοσύνης από την Λάρισα, το δε λιμάνι της Θεσ/νίκης γέμισε με πολεμικά πλοία.

Η πόλη τώρα στρατοκρατείται, και αρχίζουν οι συλήψεις. Ο Κρόζος, Σαμαράς, Γραμμένος κ.λπ. σταλινικοί και από αντισταλινικούς, ο Κων/νος Ταμτάκος κ.λπ. συλλαμβάνονται και στέλνονται στην Μίκρα. Οι σταλινικοί εκδίδουν προκήρυξη που καταγγέλλουν τον Στρατηγό Ζέπο που δεν κράτησε τον λόγο

της στρατιωτικής του «τιμής...»

Επί πλέον οι δολοφόνοι των εργατών, εκδίδουν και εντάλματα για τους δήθεν υπευθύνους για τα γεγονότα σε 52 εργάτες μεταξύ των οποίων και τους αντισταλινικούς Κώστα Πανταζή, Γιάννη Ταμτάκο και σκαρώνουν και μια δίκη νομίζω στην Έδεσσα και καταδικάζουν τον κάθε έναν από 5 χρόνια φυλάκιση, αλλά με την κήρυξη της δικτατορίας όλοι οι υποτιθέμενοι κατηγορούμενοι είχαν συληφθεί και σταλεί εξορία βάση του ιδιώνυμου που είχε ψηφίσει ο Βενιζέλος με τα κοπέλια υπουργούς του τότες Παπανδρέου Γ. υπουργού παιδείας, του δημοκράτη... Ρέντη και Σοφούλη, που η κυβέρνηση του στο Γράμμο και Βίτσι εξόντωσαν τους περισσότερους ελλασίτες καθώς έστειλε και στο απόσπασμα τους περισσότερους σταλινικούς συμμάχους του, με την (υπόθεση) δολοφονίας του Λαδά.

Συμπέρασμα: Τα γεγονότα του Μάη στη Θεσ/νίκη πρέπει να τα δούμε στο φως και στις εκτιμήσεις της πολιτικοοικονομικής κατάστασης του '35-36, όπως τα είδε η οργάνωση τότε της ΚΔΕΕ του Στίνα-Βιτσώρη, χαρακτηρίζοντας την κατάσταση με αφορμή το βενιζελοβασιλικό κίνημα, που είχε ξεσπάσει πριν, σαν κατάσταση επαναστατική και της ανακατατάξης που ακολούθησε. Η εργατική τάξη είχε βγει στο προσκήνιο και μια επαναστατική κατάσταση άρχισε να αναπτύσσεται. Οι απεργιακοί αγώνες φούντωναν τους πρώτους μήνες του 1936.

Σε αντίθεση με μερικές Μαρξιστικές κεφαλές, που βλέπαν τα γεγονότα του Μάη σαν αγωγή μερικών οικονομικών διεκδικήσεων. Στα γεγονότα έδιναν τόνο, η συνεχιζόμενη Ισπανική επανάσταση, στη Βαρκελώνη οι αντιεξουσιαστές αναρχικοί επικράτησαν κυριολεκτικά πάνω από ένα εξάμηνο. Γι' αυτό πολλοί εργάτες στις διαδηλώσεις της Θεσ/νίκης, με υψωμένες τις γροθιές φώναζαν «ζήτω η Ισπανική επανάσταση», ανεξάρτητα του αποτελέσματός της και της ήττας της, όλα τα μετ' έπειτα είναι γνωστά.

Ένα, δυο, τρία πολλά πολυτεχνεία

Νοέμβρης του 1973: παλαιός ξεσηκωμός, με επίκεντρο το Πολυτεχνείο, ενώ έχουν προηγηθεί διάφορα άλλα γεγονότα, όπως αυτά της Νομικής για την ανατροπή όχι μόνο της χούντας, αλλά και του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Όλοι χωρίς εξαίρεση, κόμματα και πολιτικοί, με πρωτοπόρα την φοιτητική παράταξη αντί-ΕΦΕΕ (ΚΚΕ) προσπάθησαν να περιορίσουν τον αγώνα σε καθαρά φοιτητικά αιτήματα. Παζάρεψαν με τους συνταγματάρχες τον εκδημοκρατισμό του καθεστώτος και την μετάβαση αργά-αργά σε ένα αυταρχικό κοινοβουλευτικό καθεστώς.

Οι αναρχικοί που δρούσαν τότε, αλλά και άλλοι αγωνιστές, προσπάθησαν να καταγγείλουν όλες αυτές τις συναλλαγές με την εξουσία και να τοποθετήσουν άλλα ζητήματα, όπως το ξεπέρασμα του αγώνα από τα φοιτητικά συνδικαλιστικά και αντιφασιστικά αιτήματα, στην συνολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και του κράτους. Στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων μέσα στο Πολυτεχνείο προσπάθησαν να προωθήσουν αντιεξουσιαστικές αντιλήψεις και πρακτικές (άμεση δημοκρατία κ.ά.)

Όλες όμως αυτές οι απόψεις και πρακτικές τσακίστηκαν κάτω από την αντι-ΕΦΕΕ και την ωμή καταστολή του κράτους. Οι αγώνες του λαού τότε και η εξέγερσή του, αν και χωρίς να έχουν τα κατάλληλα μέσα για να αντιμετωπιστούν τα όργανα καταστολής, απέδειξαν ότι είχαν ξεπεράσει κατά πολύ τα γελοία αιτήματα και τις απόψεις των κομμάτων.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τις προσπάθειες του λαού για καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, σπάσιμο και κάψιμο τραπεζών, σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό, έδινε ξεκάθαρα πια το μήνυμά της στο κράτος και τα κόμματα. Αλλά ότι δε μπορούν να ελέγξουν και να καταστείλουν με την ωμή βία προσπαθούν να το αφομοιώσουν αφαιρώντας τον επαναστατικό χαρακτήρα του και τις δυναμικές μορφές δράσης που χρησιμοποιεί.

Έτσι, μετά την πτώση της χούντας στην Καραμανλική περίοδο, τα κόμματα και το κράτος «τιμούσαν» του «ήρωες του Πολυτεχνείου» με στεφάνια και λόγους, ενώ τα σουβλάκια και τα σηματάκια με το «17 Νοέμβρη» κ.λπ. πουλιώνταν δίπλα τους.

Τα επεισόδια, οι συγκρούσεις με την αστυνομία και οι πολιτικές αντιπαραθέσεις έμπαιναν πια στο επίπεδο του αν θα κάνουμε ή όχι πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία. Μερικά κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΕΚΚΕ, ΚΚΕμ-λ, τροτσκιστές κ.λπ.) ακολούθησαν διάφορες πολιτικές πρακτικές πάνω σ' αυτό το θέμα για να μπορέσουν να αυξήσουν τις κομματικές τους δυνάμεις.

Το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ κατά κανόνα υπάκουαν πάντα στις αποφάσεις του κράτους για την απαγόρευση της πορείας στην

Αμερικάνικη πρεσβεία επικαλούμενα όπως πάντα προβοκάτορες, σχέδια της αντίδρασης για το χτύπημα του λαϊκού κινήματος κλπ.

Πολυτεχνείο 1980

Από το 1978 και μετά, παρατηρείται μια πτώση των κομματικών δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς αλλά και των «επίσημων» κομματικών νεολαίων με συνέπεια τον απεγκλωβισμό ενός μεγάλου αριθμού φοιτητών και νεολαίων από τις παραδοσιακές μορφές οργάνωσης και δράσης. Εμφανίζονται οι αυτόνομοι και η οργάνωση Ρήγας Φεραίος Β' Πανελλαδική (διάσπαση του Ρήγα Φεραίου).

Οι αντιεξουσιαστικές απόψεις κερδίζουν έδαφος αλλά υπάρχουν θολούρα και συνοθύλευμα απόψεων σχετικά με τις μορφές οργάνωσης, δράσης, επαναστατικής προοπτικής. Με αφορμή το νόμο 815 για τα πανεπιστήμια γίνονται οι καταλήψεις των σχολών τον χειμώνα του 1979, χωρίς την συμμετοχή των επίσημων πολιτικών παρατάξεων.

Αργότερα καπελώνονται και καταστέλλονται από αυτές και όλοι θα θυμούνται τον περιβόητο Κνίτη Μαλάμη και την επέμβαση των ΚΝΑΤ στο Χημείο.

Στο Πολυτεχνείο του 1979 γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στον αντιεξουσιαστικό χώρο και τους Κνίτες.

Το Πολυτεχνείο του 1980 είναι η τελευταία ευκαιρία των παραδοσιακών αριστερίστικων οργανώσεων να διατηρήσουν τις δυνάμεις τους και να περιορίσουν την διαρροή των μελών τους. Αυτός είναι ο λόγος που παρά την ρητή απαγόρευση της πορείας στην Αμερικάνικη πρεσβεία είναι αποφασισμένοι να την πραγματοποιήσουν.

Το κράτος τρομοκρατημένο από τα γεγονότα όλης της χρονιάς (καταλήψεις, συγκρούσεις με την αστυνομία, μη χειραγώγηση του κόσμου από το ΠΑΣΟΚ και τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς) είναι αποφασισμένο να χτυπήσει αμείλικτα, έχοντας την συναίνεση και την βοήθεια όλων των κομμάτων, τα οποία δέχονται την υπαγόρευση του κράτους για το σταμάτημα της πορείας στην Βουλή.

Αναρχικοί, αυτόνομοι, εξαγριωμένοι νεολαίοι, συγκροτούν το μεγαλύτερο μέχρι τώρα μπλοκ πίσω από τους αριστεριστές, αποφασισμένοι όχι να φτάσουν στην Αμερικάνικη πρεσβεία αλλά να βγάλουν το ταξι-

κό και κοινωνικό τους μίσος, όπου και όπως μπορούν.

Επικρατεί γενικά κομφούζιο. Δίνονται ραντεβού στα Προπύλαια. Άλλοι τρέχουν στα Χαυτεία. Στην πορεία δεν υπάρχει καμμία οργανωτική συγκρότηση, παρά μόνο ξύλα στα χέρια όλων. Με το χτύπημα της αστυνομίας, ο κόσμος αντιστέκεται όπως μπορεί, εφ' όσον δεν υπάρχει καμμία οργανωτική δομή, υποχωρεί κάνοντας οδοφράγματα και σπάζοντας όλες τις βιτρίνες των καταστημάτων μέχρι την πλατεία Αμερικής.

Πολλοί κλείνονται μέσα στο Πολυτεχνείο και πολιορκούνται από τους μπάτσους. Ο πετροπόλεμος και τα δακρυγόνα συνεχίζονται όλο το βράδυ. Ο σύντροφος Στέφανος Παπαπολυμέρου δέχεται σφαίρα στο στήθος, κάποιος άλλος σύντροφος στον γλουτό, ενώ οι τραυματίες από τον πετροπόλεμο είναι αρκετοί.

Αργότερα μαθαίνονται τα νέα για τους δύο νεκρούς, Κουμή και Κανελλοπούλου, από τα ρόπαλα των δολοφόνων - μπάτσων.

Γίνονται απόπειρες για γενικές συνελεύσεις, όπου σε μία από αυτές αποφασίζεται παρα-

«έξω οι φασίστες από τις σχολές».

Το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση έξω από το Πολυτεχνείο και προσπάθεια ανακατάληψης του χώρου. Δίνονται μάχες όταν ξαφνικά, εμφανίζονται τρία σώματα Κνιτών οργανωμένα στρατιωτικά με ξύλα στα χέρια, που διαλύουν τον κόσμο.

Πραγματοποιείται συνέλευση στο Χημείο, όπου οι αριστεριστές βλέποντας ότι τα σχέδια τους έχουν αποτύχει και ότι τα γεγονότα τους έχουν ξεπεράσει, τρομοκρατημένοι από τις απειλές του κράτους με κατηγορίες για ηθικές αυτουργίες και από την καταστολή κατηγορούν τους αναρχικούς, σαν υπεύθυνους για την κατάσταση που δημιουργήθηκε και θάβουν κι αυτοί τους νεκρούς κάτω από τις σπασμένες βιτρίνες.

Αποχωρούν, κλείνουν τα γραφεία τους και από τότε χρονολογείται η οργανωτική τους διάλυση και η πολιτική τους ανυπαρξία. (εξαίρεση η ΡΗΞΗ παρόλο που δεν έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω στο θέμα).

Οι αναρχικοί, αυτόνομοι και νεολαίοι που παραμένουν είναι αδύναμοι κι αυτοί να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, να συντονιστούν, να εξηγήσουν την πρακτική τους και να την βγάλουν στον κόσμο.

Πραγματοποιούν μόνο μια πορεία από το Χημείο προς τα Προπύλαια μέχρι το Πολυτεχνείο, το οποίο είναι ακόμα στα χέρια των Κνιτών.

Καμμία, λοιπόν, ουσιαστική απάντηση δεν δίνεται σ' αυτήν την αποφασιστική για το κίνημα περίοδο.

Πολυτεχνείο 1985

Τα επόμενα χρόνια, με το ΠΑΣΟΚ αυτή τη φορά στην εξουσία, λίγα άτομα από τον αντιεξουσιαστικό χώρο στην επέτειο του Πολυτεχνείου περιορίζονται στο να ακολουθούν την πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία, να σπάνε μερικές βιτρίνες ή να είναι θεατές. Το Πολυτεχνείο του 1985 είναι οριακό. Μετά τη πορεία, αφού οι σύντροφοι κάνουν επίθεση στα γραφεία των αερογραμμών της Νότιας Αφρικής και σπάζουν τις βιτρίνες του Χίλτον, στα Εξάρχεια σε επεισόδια με μπάτσους, ο μπάτσος Μερίστας δολοφονεί τον 15χρονο Μιχάλη Καλτέζα πυροβολώντας τον πίσωπλατα. Αρκετοί σύντροφοι αντιδρούν άμεσα καταλαμβάνοντας το Χημείο αποφα-

σισμένοι να το κρατήσουν με κάθε τρόπο και να καταγγείλουν την δολοφονία του Μιχάλη και την καταστολή απέναντι στους αναρχικούς, αλλά και σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους. Την άλλη μέρα το κράτος χρησιμοποιώντας όλα τα όργανα καταστολής ακόμα και στρατό, εισβάλλει στο Χημείο και συλλαμβάνει τους συντρόφους ξυλοκοπώντας τους άγρια.

Από το μεσημέρι πολύς κόσμος μαζεύεται στο Πολυτεχνείο κλείνοντας την Στουρνάρα. Όμως πάνω από το νεκρό σώμα του Μιχάλη σκύβουν με ενδιαφέρον όλοι οι νεκρόφιλοι αριστεριστές. Εμφανίζονται ακόμα κι αυτοί που είχαμε να δούμε από το 80 και αποφασίζουν κατάληψη του Πολυτεχνείου. Οι αντιεξουσιαστές, αναρχικοί και νεολαίοι, όπως και λίγοι αριστεριστές κάνουν πορεία.

Σπάζονται όλες οι τράπεζες στο πέρασμα της πορείας στην Σταδίου μέχρι το ύψος της Α-στυναμικής διεύθυνσης, εκεί η πορεία δέχεται επίθεση μιας διμοιρίας ΜΑΤ.

Η πορεία μεγάλη αριθμητικά και πολύ δυναμική, όπου κυριαρχούσε ο αυθορμητισμός και η συναισθηματική φόρτιση χωρίς κάποια μίνιμουμ οργανωτικότητα, διαλύθηκε εύκολα.

Ο κόσμος υποχωρώντας φτάνει στο Πολυτεχνείο. Όλοι σχεδόν οι δρόμοι εκτός από ψηλά στην Πατησίων κλείνονται από οδοφράγματα. Οι αριστεριστές κλεισμένοι μέσα κάνουν συνέλευση «προσπαθώντας να εκτιμήσουν τα γεγονότα και να συνδέσουν την συγκεκριμένη κατάσταση με την γενικότερη κοινωνική πραγματικότητα».

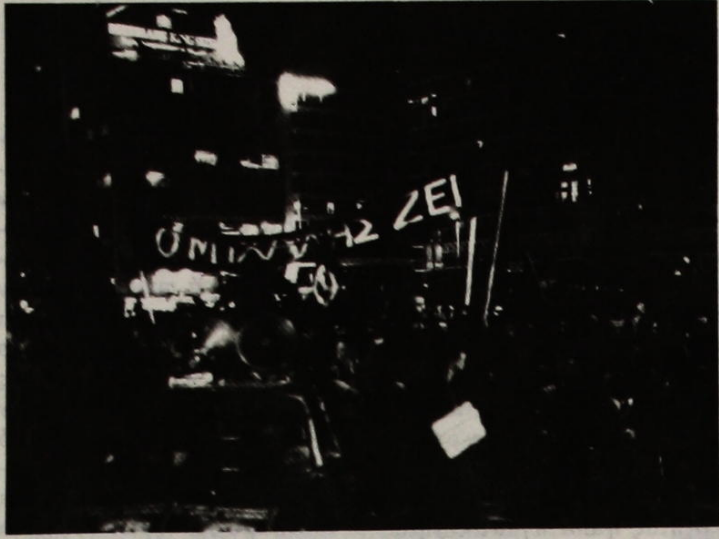
Έξω οι μάχες των αναρχικών, πλήθους, νεολαίων και εξεγερμένων προλεταρίων με τους μπάτσους, τους φασίστες και τους «αγανακτισμένους» πολίτες μαίνονται. Το σοσιαλιστικό κράτος χρησιμοποιεί πυροσβεστικές και κάποια στιγμή αναγκάζει όλον τον κόσμο να κλείσει μέσα στο Πολυτεχνείο χρησιμοποιώντας βροχή δακρυγόνων.

Εμφανίζονται αύρες. Παλιοί αγωνιστές που συμμετείχαν στην εξέγερση του '73 συγκρίνοντας τα γεγονότα με αυτά που συμβαίνουν 12 χρόνια μετά, δεν βρίσκουν μεγάλες διαφορές όσον αφορά την καταστολή.

Μέχρι το πρωί συνεχίζονται οι μάχες, ενώ γύρω στις 8, φασίστες προσπαθούν να μπουν μέσα αλλά αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά. Αργότερα, αρκετός κόσμος κουρασμένος φεύγει, ενώ οι αριστεριστές στην απογευματινή τους συνέλευση αποφασίζουν την λήξη της κατάληψης, ρίχνοντας πάλι όλα τα βάρη στους αναρχικούς για την αποτυχία της αποτελεσματικής απάντησης στην καταστολή του κράτους.

Κατ' αυτούς, οι μάχες με τους μπάτσους και το σπάσιμο των τραπεζών, δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν τον ευρύτερο κόσμο σχετικά με την δολοφονία του Μιχάλη και τα προβλήματα καταστολής, λιτότητας κ.λπ.

Οι αναρχικοί κάπως καθυστερημένα κάνουν συνέλευση, ενώ μπορούσαν να την κάνουν

συνέχεια από τη σελ. 4

πολύ πιο πριν και χωρίς τους αριστεριστές, αλλά οι απόψεις είναι συγκεχυμένες. Άλλοι εκτιμούν ότι μπορούν να συνεχίσουν την κατάληψη και άλλοι ότι η καταστολή θα είναι συντριπτική για το χώρο. Έτσι αποφασίζουν όλοι να φύγουν. Η έξοδος και η πορεία που πραγματοποιείται είναι ο επικείμενος των γεγονότων.

Βγαίνουν άμεσα αρκετές προκηρύξεις που μοιράζονται πλατιά και ανακοινώσεις στον τύπο που αναλύουν τα γεγονότα προβάλλοντας τις απόψεις και τις θέσεις των αναρχικών σχετικά μ' αυτά.

Τα γεγονότα επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά το ότι: Το μήλο της έριδος ανάμεσα στα κόμματα είναι η με κάθε τρόπο κατάληψη της εξουσίας και η εξάσκηση της προς όφελος αυτών που θα την καταλάβουν και των αφεντικών.

Στις διαπραγματεύσεις μεταξύ τους τα κόμματα χρησιμοποιούν πάντα σαν ατού το κομμάτι εκείνο του κινήματος που ελέγχουν (συνδικαλιστικό, πολιτικό).

Όμως φαίνεται ότι πολλές φορές όταν οι καταστάσεις είναι έ-

κρυθμες και οι φανφάρες των κομματάρχων και των πάντα πουλημένων συνδικαλιστικών στελεχών δεν αρκούν να καλύψουν την αγωνία, τις επιθυμίες και την ανάγκη για δημιουργία των ανθρώπων, εκεί που όλοι νομίζουν ότι είχαν να κάνουν με πειθήνια όργανα και παθητικούς θεατές, όλοι αυτοί οι καταπιεζόμενοι γίνονται ενεργητικά υποκείμενα και συμμετέχουν στην εξεγερτική διαδικασία που τους ξαναδίνει την χαμένη ανθρώπινη υπόστασή τους. Τότε αντιστέκονται, αυτοοργανώνονται, δημιουργούν. Όμως δεν φτάνει μια μέρα ούτε δύο για όλα αυτά.

Χρειάζεται οργάνωση, συνέπεια, διαρκής αγώνας. Το κράτος μπορεί να αποκαλύπτεται αδύναμο για λίγο και εμείς ικανοί να το πολεμήσουμε μέχρι ενός σημείου. Αν δεν υπάρχει όμως και από την δική μας την πλευρά η προσπάθεια και ικανότητα για οργάνωση όλοι οι εξεγερμένοι, που βρίσκονται στα οδοφράγματα την άλλη μέρα θα γυρίσουν στην μίζερη σιγουριά της κομματικής στέγης και στην απάνθρωπη ρουτίνα της καθημερινής επιβίωσης.

Ανοιχτή επιστολή στους Ισπανούς αναρχικούς

του Νέστορα Μάχνο

Το παρακάτω κείμενο είναι μία επιστολή που έστειλε στους Αναρχικούς της Ισπανίας ο Νέστορ Μάχνο το 1931 και ενώ βρισκόταν εξόριστος στο Παρίσι.

Ο Μάχνο γεννήθηκε το 1889 από πολύ φτωχή αγροτική οικογένεια. Δούλεψε σε ένα χυτήριο και μετά την επανάσταση του 1905, στη Ρωσία, έγινε αναρχικός.

Καταδικάστηκε για την εκτέλεση κάποιου αξιωματικού της αστυνομίας και μετά από 9 χρόνια φυλακής, το 1917 γύρισε στην πόλη που γεννήθηκε στη Ν. Ουκρανία. Συντέλεσε στη δημιουργία ενός ισχυρού αναρχικού κινήματος. Οι αγρότες κατέλαβαν τη γη το Σεπτέμβριο του 1917. Μετά την Οχτωβριανή επανάσταση, και στη διάρκεια της, εφαρμόζοντας την τακτική της συνεργασίας πολέμησε μαζί με τους σοσιαλεπαναστάτες (αριστερούς Εσέρους) και με άλλες τάσεις επαναστατών ενάντια στους Λευκούς.

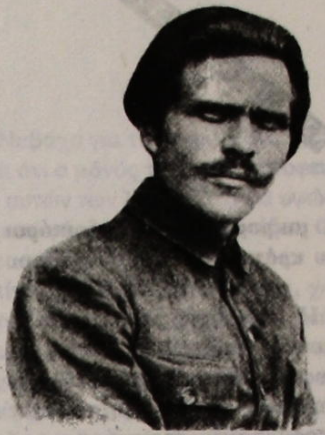
Το 1918 οι Μπολσεβίκοι με τη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ παραχώρησαν την Ουκρανία στους Αυστριακούς και Γερμανούς. Η προέλαση των στρατευμάτων έδιωξε από την περιοχή τις ανταρτικές ομάδες και σταμάτησε τη δραστηριότητα του Μάχνο.

Αφού συναντήθηκε με τον Κροπότκιν και τον Λένιν επέστρεψε στην Ουκρανία όπου με διάφορες ανταρτικές επιχειρήσεις δημιούργησε προβλήματα τόσο στα στρατεύματα κατοχής όσο και στην κυβέρνηση ανδρεικέλων που είχαν εγκαταστήσει. Οργάνωσε τον Επαναστατικό Στρατό της Ουκρανίας. Οι Αυστριακοί και Γερμανοί αποσύρθηκαν. Η επιρροή του Μάχνο στους αγρότες φαντάρους του Κόκκινου στρατού ήταν αρκετή για να προκαλέσει την εχθρότητα των Μπολσεβίκων.

Την άνοιξη του 1919 αποφάσισαν ότι δεν ήταν πιά σύμμαχοι με τον Μάχνο. Αλλά δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν ένα στρατό με 15.000 άτομα και με μία ισχυρή επιρροή και εφαρμογή της αναρχικής θεωρίας στην Ουκρανία.

Το Νοέμβριο του 1920 έκδοσαν διαταγή σύμφωνα με την οποία όλες οι ανταρτικές ομάδες θα 'πρεπε να απορροφηθούν από τον Κόκκινο στρατό. Ο Μάχνο αντιστάθηκε όλο το χειμώνα αλλά τον Αύγουστο του 1921 οι δυνάμεις του είχαν περιοριστεί και η επιρροή του πάνω στους τρομοκρατημένους από τους Μπολσεβίκους αγρότες είχε εξασθενήσει.

Διέφυγε στο εξωτερικό. Πέθανε στο Παρίσι το 1935 σε ηλικία 46 χρόνων μέσα σε άθλιες συνθήκες και με μεγάλη πίκρα.

η CNT πρέπει να καταπιαστούν σοβαρά μ' αυτήν την υπόθεση και να διαθέσουν γι' αυτό το σκοπό, ομάδες πρωτοβουλίας σε κάθε πόλη και χωριό· όμοια δεν πρέπει να φοβηθούν να πάρουν στα χέρια την επαναστατική στρατηγική διεύθυνση, οργανωτική και θεωρητική του κινήματος των εργαζομένων.

Είναι φανερό ότι πρέπει να αποφύγουν να ενωθούν με τα πολιτικά κόμματα γενικά, και ιδιαίτερα με τους κομμουνιστές-μπολσεβίκους, γιατί υποθέτω ότι οι ισπανοί «ομοτράπεζοι» θα είναι οι αξίοι συναγωνιστές των ρώσικων αφεντικών τους.

Θα βαδίσουν στα ίχνη του Ιησού ή ακόμα και του Στάλιν, μην διστάζοντας να δηλώσουν το μονοπώλειό τους πάνω σ' όλες τις κατακτήσεις της επανάστασης, κι αυτό για να επιβάλλουν την εξουσία του κόμματός τους στη χώρα, ένα σκοπό του οποίου τα βρωμερά αποτελέσματα έγιναν πράξη στη Ρωσία: απαγόρευση όλων των ελευθέρων επαναστατικών τάσεων και όλων των αυτόνομων εργατικών οργανώσεων. Πράγματι, φαντάζονται ότι είναι οι μόνοι που πρέπει και μπορούν να διαδεθούν όλες τις ελευθερίες και τα δικαιώματα της επανάστασης. Θα προδώσουν λοιπόν μοιραία τους συμμάχους τους και τον σκοπό ακόμα της επανάστασης.

Η Ισπανική Επανάσταση είναι η υπόθεση ολόκληρου του κόσμου, και σ' αυτό το έργο, είναι αδύνατος ένας κοινός προσανατολισμός με το κομμα που στο όνομα της δικτατορίας του στη χώρα δεν θα δισταζε να ξεγελάσει τους εργαζόμενους και ν' αρπάξει όλες τις επαναστατικές κατακτήσεις για να γίνει ο χειρότερος δεσπότης κι εχθρός των ελευθεριών και δικαιωμάτων του λαού.

Το Ρωσικό παράδειγμα πρέπει αν σας κάνει να αποφύγετε να φτάσετε εκεί. Όστε η κομμουνιστική-μπολσεβίστικη συμφορά να μην μπορέσει να πατήσει πόδι στο επαναστατημένο έδαφος της Ισπανίας!

Ζήτη η ένωση των εργαζομένων, αγροτών και εργατικών διανοούμενων όλης της Ισπανίας.

Ζήτη η Ισπανική επανάσταση σε πλήρη ανάπτυξη προς ένα καινούριο κόσμο κατακτήσεων, των πιο χειραφετημένων κάτω από το λάβαρο του αναρχισμού.

Με τον αδερφικό μου χαιρετισμό

29 Απριλίου 1931
Νέστορ Μάχνο

Probouzde nie η/ 23-27
Ιούνιος - Οκτώβριος 1932
σελίδη 77-78

Αγαπητοί σύντροφοι Carbo και Pestana,

Διαβίβατε στους φίλους και συντρόφους μας και μέσω αυτών σ' όλους τους Ισπανούς εργαζόμενους, την ενθάρρυνσή μου να μην αφήσουν ν' εξασθενήσει η αποφασιστικότητά τους για την επαναστατική πορεία που ήδη έχουν αρχίσει, καθώς επίσης να σπεύσουν να ενωθούν πάνω σ' ένα πρακτικό πρόγραμμα, καθορισμένο πάνω σε μια αναρχική αντίληψη. Δεν πρέπει με κανένα τίμημα να αφήσουν να επιβραδυνθεί ο ρυθμός της επαναστατικής πράξης των μαζών. Πρέπει αντίθετα να βιαστούν να τις βοηθήσουν να υποχρεώσουν —ακόμα και με τη βία αν δεν υπάρχει άλλος δρόμος ή μέσο— την προσωρινή δημοκρατική κυβέρνηση, οι οποίοι φρενάρει και αποπροσανατολίζει την επανάσταση, με τα άτοπα θεσπίσματά της, να σταματήσει την απαίσια δραστηριότητά της.

Οι Ισπανοί εργαζόμενοι —εργάτες, αγρότες και εργατικοί διανοούμενοι— πρέπει να ενωθούν και να διαδηλώσουν το μάξιμουμ της επαναστατικής ενέργειας, με σκοπό να δημιουργήσουν μια κατάσταση στην οποία η μπουρζουαζία θα βρεθεί χωρίς καμιά δυνατότητα αντίδρασης στην κατοχή της γης, των εργοστασίων και των απόλυτων ελευθεριών, μια κατάσταση που θα γινόταν έτσι όλο και πιο γενικευμένη και μη-ανατρέψιμη.

Είναι απαραίτητο να εφαρμοστούν όλες αυτές οι προσπάθειες, ώστε οι Ισπανοί εργαζόμενοι να πάρουν σοβαρά υπόψη, όλ' αυτά, και να καταλάβουν ότι

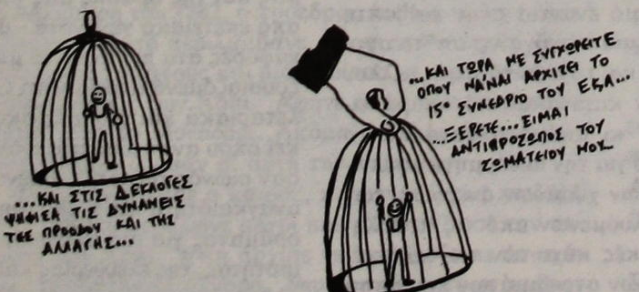
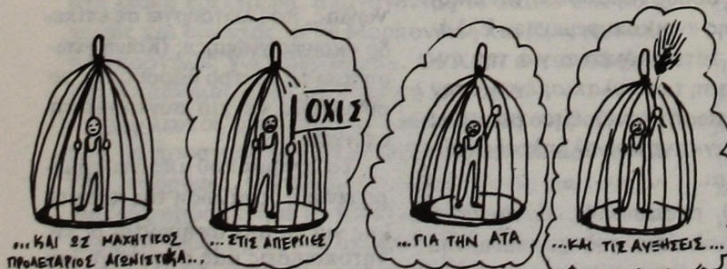
το ν' αφήσουν να περάσει αυτή η αποφασιστική στιγμή μένοντας άπρακτοι και με το να περιορίζονται στο να υιοθετούν όμορφες λύσεις χωρίς συνέχεια, θα τους έκανε να παίζουν αθέλητα το παιχνίδι των εχθρών της επανάστασης, αφήνοντάς τους να περάσουν στην επίθεση, δίνοντάς τους το χρόνο να «γδάρουν τα ζώα», και μετά να πνίξουν την εξελισσόμενη επανάσταση.

Μέσα στα πλαίσια αυτού του σκοπού η ένωση των Αναρχικών δυνάμεων είναι απαραίτητη, ιδιαίτερα με την παράλληλη ίδρυση μιας πλατειάς αγροτικής ένωσης, που θα ομοσπονδιοποιόταν με την CNT, και για την οποία οι αναρχικοί θα εργάζονταν ακατάπαυστα.

Είναι επίσης απαραίτητο να βοηθηθούν οι εργαζόμενοι στο να δημιουργήσουν, άμεσα και επί τόπου, όργανα οικονομικής και κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης —ελεύθερα σοβιέτ— καθώς και ένοπλα αποσπάσματα για την άμυνα των επαναστατικών κοινωνικών θεσμοποιήσεων, τις οποίες δεν θα πρέπει να διστάσουν να επιβάλουν, έχοντας όμως συνειδητοποιήσει και αρνηθεί κάθε πλαίσιο του δολοφρεπούς του ρόλου τους.

Μόνο μέσα απ' αυτό το δρόμο και μ' αυτά τα μέσα μιας γενικής κοινωνικής πρακτικής, θα μπορέσουν οι αναρχικοί εργαζόμενοι, να δράσουν αποτελεσματικά ενάντια σε κάθε τάση διαστρέβλωσης της επανάστασης από ένα νέο σύστημα εκμετάλλευσης.

Κατά τη γνώμη μου η FAI και

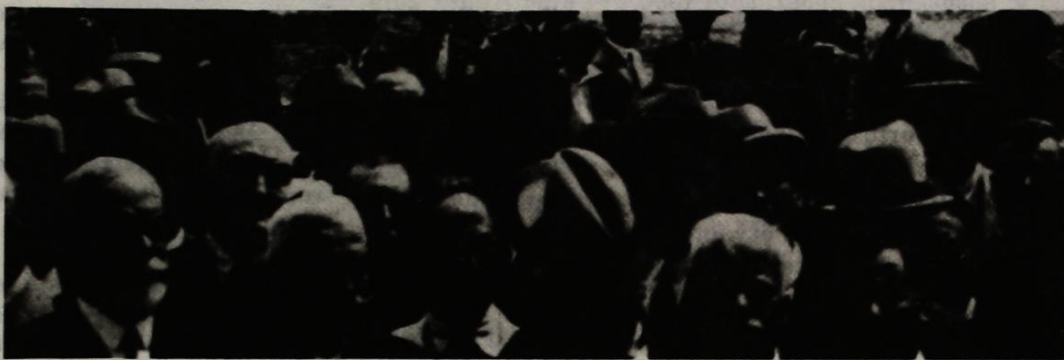

ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΟΙ

ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Οι μικρομεσαίοι συνοδοιπόροι του κράτους και του κεφάλαιου

Η κυριαρχία του καπιταλισμού και το «μοντέλο» του κράτους στην Ελλάδα συνδέθηκαν άμεσα με την ύπαρξη πλατιών μικρομεσαίων στρωμάτων, για τα οποία αντιπροσώπευσαν την εξασφάλιση στη ζωή και τη δυνατότητα για μια κοινωνική άνοδο. Στρώματα που ανέκαθεν «γκρίνιαζαν» στους «από πάνω» της εξουσιαστικής ιεραρχίας, αλλά και συμμαχούσαν μαζί τους τρέμοντας πάντα για τους «από κάτω» (μισθωτούς).

Απ' τα στερεότερα και πλατύτερα στηρίγματα της Δικτατορίας άλλοτε και της μεταπολιτευτικής Δημοκρατίας αργότερα, αποτέλεσαν το κέντρο βάρους της περιφημής «μεγάλης πλειοψηφίας του λαού» και τη λεγόμενη «ήρεμη δύναμη». Σημεία αναφοράς των εκάστοτε κυβερνήσεων της Χούντας, της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ όταν στο όνομα των πολλών και ήσυχων νοικοκυραίων, απαντούσαν με τη βία στις ταραχοποιές μειοψηφίες που αντιπροσώπευαν τα πιο δραστήρια κομμάτια του λαού και της νεολαίας.

Το βάρος των μικρομεσαίων στην κλίμακα των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων ήταν τέτοιο που εν τέλει σφράγισε τις αντίστοιχες κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Με κορυφαία τέτοια εξέλιξη την άνοδο του ΠΑ.Σ.Ο.Κ.

Και ναι μεν η σοσιαλιστική διαχείριση κι ο εκσυγχρονισμός δεν άφησε ανέγκιχτα και τα συμφέροντα των μικρομεσαίων και μικροαστών συμμάχων της Αλλαγής, αλλά η όποια συρρίκνωση των συμφερόντων τους δεν απείλησε σοβαρά τους ισχυρούς δεσμούς των στρωμάτων αυτών με την εκμεταλλευτική και καταπιεστική κοινωνία. Ο καπιταλισμός και η όποια εξουσία, δεν έπαψαν να σημαίνουν για την πλειοψηφία τους την εξασφάλιση και τη συντήρηση του προνομιούχου παρασιτικού τους ρόλου στην κατανομή των κερδών και της λείας από την εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας και άσκηση εξουσίας εφόσον έχουν προσβάσεις στους μηχανισμούς και τους θεσμούς (π.χ. οι πρασινοφρουροί και τα στελέχη των συνδιαχειριστών της εξουσίας).

Η κρίση και η Αντίδραση

Η γενικευμένη οικονομική και κοινωνική κρίση μπορεί να

επιφέρει ανακατατάξεις στα μεσαία στρώματα (π.χ. προλεταριοποίηση πολλών μικροαστών) όμως οι πάγιες αντιθέσεις των ιδιωτικών συμφερόντων τους — μεταξύ τους, με το κράτος (π.χ. φοροδιαφυγή) και τη συσσώρευση του μεγάλου Κεφάλαιου — δεν βρίσκουν διέξοδο σε ουσιαστικές αντιπαραθέσεις με την κοινωνία της καθολικής εκμετάλλευσης. (Ιδιαίτερα όταν λείπει ένα ανατρεπτικό κίνημα που να εκτρέπει τις αντιθέσεις αυτές σε επαναστατικές διαθέσεις).

Αντιθέτως η κρίση κάνει τα στρώματα αυτά συντηρητικότερα και λιγότερο ανεκτικά σε μιά παραπέρα όξυνση των αντι-

θέσεων που προωθούν οι κοινωνικές αντιστάσεις, τα ξεσπάσματα της νεολαίας και οι εργατικοί αγώνες. Οι μικροί και οι μεσαίοι ιδιοκτήτες στην πόλη και στην περιφέρεια, οι ελεύθεροι επαγγελματίες οι εργατοπατέρες, οι τεχνοκράτες και η υπαλληλοκρατία του Δημόσιου (οι «βολεμένοι» στην ταξική κοινωνία και στην εξουσιαστική ιεραρχία) αποτελούν έναν ισχυρό πόλο συναίνεσης στις επιθέσεις της πολιτικής εξουσίας και του κεφάλαιου, ενάντια στο βιοτικό επίπεδο, την ποιότητα ζωής και στα κοινωνικά δικαιώματα ασθενέστερων κοινωνικών και ταξικών στρωμάτων.

Διαχείριση και εξέγερση

Είναι κατανοητό, ότι για τους συνοδοιπόρους —του Κράτους και του Κεφάλαιου— θα είναι όλο και προτιμότερη η διαχείριση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, με όποιο τίμημα, παρά η εκτροπή της στο χάος της εξέγερσης. Και η εξέγερση είναι πάντα πιθανή αφού παραμένει η μόνη λαϊκή απάντηση στα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις του καπιταλισμού, όταν η οποιαδήποτε διαχείριση αποτύχει να παρακάμψει τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις αυτές, επιβάλλοντας τον εκσυγχρονισμό του Κράτους - Κοινωνίας και της συσσώρευσης.

Μέσα σ' αυτή την προοπτική έρχεται σαν αναγκαιότητα - για τους αναρχικούς - η στρατηγική της έντασης και της όξυνσης των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων σαν απάντηση στις όψεις του εκσυγχρονισμού. Την ενσωμάτωση και τον έλεγχο των αντιθέσεων από το κράτος και την καταστολή απομονωμένων χώρων (κοινωνικοπολιτικών, εργατικών και νεολαιίστικων) μέσα στην εκφοβισμένη κοινωνία.

Ο εκφασισμός

Κι όταν μιλάμε για κοινωνικό εκφασισμό, δεν έχουμε μπροστά μας παρά την εικόνα μιας εξουσιαστικής κοινωνίας που η στέρηση της ελευθερίας και της συλλογικότητας - στις δραστηριότητες τους - περιωριώνει τα κοινωνικά προβλήματα τις ανθρώπινες ομάδες και τα άτομα με κριτήρια ταξικά, ιεραρχικά, φυλετικά, ιδεολογικά, τοπικά κ.λ.π. Η ένταση των κοινωνικών προβλημάτων και η μη δυνατότητα επίλυσής τους σε μιά κοινωνία των περιθωρίων, συσσωρεύει αδιέξοδα στις ανθρώπινες ομάδες, εξυψώνει τα πιο ταπεινά εξουσιαστικά πρό-

τυπα και υποδαυλίζει ακόμα και την τυφλή βία των εξουσιαζόμενων εναντίον των ομοίων τους. Ο κοινωνικός εκφασισμός γενικότερα συνιστά μιά στάση ανθρώπων-οπαδών και αποδοχή στη βία και την ισχύ της πιο αδίστακτης εξουσίας.

Η συναίνεση

Ο περασμένος χρόνος - από τη δολοφονία του Μ. Καλτεζά ως τα πογκρόμ της Θεσσαλονίκης - σηματοδότηκε από την άγρια καταστολή ενάντια στο «χώρο» και την κλιμάκωση των τρομοκρατικών βιαιών και συκοφαντικών μεθόδων του κράτους.

Συνοδεύτηκε όμως κι από τη - μικρομεσαία κύρια - συναίνεση (που επικαλέστηκε ο Δροσογιάννης και την υλοποίησαν μηχανισμοί όπως ο Τύπος) «κοινωνικό» άλλοθι για τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ενάντια στους «αντικοινωνικούς» εν γένει και στην ουσία ενάντια σ' όσους όξυναν ή έτειναν να οξύνουν τις κοινωνικές αντιθέσεις. Παράλληλα με την ένταση των μειοψηφικών αγώνων ενάντια στην εξουσία εντάθηκε κι ο έρποντας εκφασισμός και ρατσισμός ενάντια στους απείθαρχους νέους, τους εξτρεμιστές και τους «περιθωριακούς». «Λαϊκό» έρεισμα στις ναζιστικές μεθοδεύσεις «μιας πολιτείας που αποφάσισε να υπερασπιστεί τον εαυτό της» και τα «ήρεμα νερά» της διαχείρισης, καταπατώντας ακόμα και τους νόμους της για να εξοντώσει τα θύματά της.

Και στο μέλλον κάθε ένταση των αντικαπιταλιστικών, αντιεξουσιαστικών και αντικρατικών διαθέσεων θα ενισχύει αναπόφευκτα τον εκφασισμό των πιο συντηρητικών στοιχείων. Οι μικρομεσαίοι πλειοψηφία τους θα συναινέσουν κατά το δυνατόν στην αστυνομοκρατία των ανήσυχων «χώρων» στην πάταξη της «τρο-

μοκρατίας» και στην εξόντωση όσων στρέφονται ενάντια στην ταξική και ιεραρχική κοινωνία. Γιατί οι όποιες επιθέσεις σ' αυτήν την κοινωνία έχουν και τη δυναμική τους ενάντια στο πλέγμα των μεγάλων και μικρών συμφερόντων που τη συνθέτουν. Και κανένα κόστος δημοκρατικότητας ή συνταγματικότητας δεν είναι υπερβολικό όταν στο πλαίσιο της κρίσης και της όξυνσης των αντιθέσεων απειλούνται η τάξη και η ασφάλεια της εκμετάλλευσης στη Δημοκρατία του Κεφάλαιου.

Η ηττοπάθεια

Ο εκφασισμός της μικρομεσαίας κοινωνίας, η συναίνεση στην καταστολή και η έλλειψη μιάς ουσιαστικής κοινωνικής συμπαράστασης καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό (μαζί με ενδογενείς παράγοντες του χώρου) την ηττοπάθεια πολλών συντρόφων, την απουσία τους στις κινητοποιήσεις και τη μη δυνατότητα συγκρότησης ενός ευρύτερου αντικαταστατικού μετώπου.

Πόσο όμως, θά 'πρεπε να καθορίζει αρνητικά τη συνέχεια και την ένταση των πρακτικών μας ο εκφασισμός και μιά κοινωνία που λειτουργεί σε επίπεδο «κοινής γνώμης»; Εκφασισμός και «κοινή γνώμη» που δεν αντανάκλουν παρά το μίσος που τρέφουν από συνείδηση, ένστικτο ή ιδεολογία τα πάσης φύσεως συντηρητικά στοιχεία - που βρίθουν στην Ελληνική Κοινωνία - γιά όσους αμφισβητούν την εξουσία και τον καπιταλισμό στο σύνολό τους.

Συναίνεση στην ευρύτερη καταστολή

Η όποια συναίνεση ή ένοχη σιωπή μπροστά στις προσπάθειες γιά την πολιτική, φυσική και ηθική εξόντωση των αντιεξουσιαστών δεν αποτελεί όμως απομονωμένο φαινόμενο που έχει την εξήγησή του στην αντίδραση γιά την αναρχική βία και αντίσταση στη βία του Κράτους. Αποτελεί γενικό κοινωνικό φαινόμενο - που έχει την εξήγησή του στην ιεραρχική δόμηση της κοινωνίας και την ταξική ανισότητα και στρέφεται ενάντια σ' όλους όσους ταρασσουν την εικόνα της «νοικοκυρεμένης» Ελλάδας. Είτε πρόκειται γιά την αντίσταση των φυλακισμένων στην εξόντωσή τους, είτε για τους χούλιγκανς που αλληλοεξοντώνονται.

Ο εκφασισμός αντανάκλα στα πλαίσια της γενικευμένης κρίσης την ευρύτερη εχθρότητα των «νοικοκυρεμένων» και «βολεμένων» στρωμάτων γιά τις κοινωνικές αντιστάσεις, τον ρατσισμό ενάντια στην ευέξαπτη νεολαία που βγαίνει απ' τα σχολεία και το στρατό χωρίς μέλλον στον καπιταλιστικό «παράδεισο» κι ακόμα αντανάκλα το φόβο για την αυθόρμητη αφύπνιση των χιλιάδων άνεργων, των απολυόμενων από τις προβληματικές κι αυτών των ασθενέστερων στρωμάτων που με τη λιτότητα και την καταπίεση η ζωή τους γίνεται αποπνικτική.

Ο αντίποδας του εκφασισμού

Πολλά καλυμμένα σημεία έκρηξης - των πιο άμεσα εξουσιαζόμενων και εκμεταλλεζόμενων ενάντια στην εξουσία - αντιπροσωπεύουν την απειλή για τα μεγάλα ή μικρά συμφέροντα των μικρομεσαίων στρωμάτων και τα συσπειρώνει γύρω από το κράτος. Αλλά ο συσχετισμός των κοινωνικών δυνάμεων δεν είναι μονοσήμαντος. Πέρα από τους μικρομεσαίους, τη χαφιεδό κρατία, τον εκφασισμό και τα «ήρεμα νερά» που επιδιώκει η διαχείριση, θα πρέπει ν' αναζητήσουμε τον αντίποδα εκεί όπου ξεσπούν βιαιότερα τα κύματα των οξυμένων κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων.

Εκεί όπου οι άμεσες προτεραιότητες του κράτους και των αφεντικών υλοποιούνται στην παραπέρα εκμετάλλευση, εξαθλίωση κι υποδούλωση των προλετάρων κι αυτών που προλεταριοποιούνται (μικροαστών και νεολαίων) προτεραιότητες που στηρίζονται όλο και λιγότερο στην παθητική ανοχή και στους μηχανισμούς ενσωμάτωσης και περισσότερο στην τρομοκρατία.

Νέα μέτωπα παρέμβασης κι αντιπαραθέσης ανοίγουν στους εργατικούς αγώνες όπου ο στείρος συνδικαλισμός - που ελέγχει τις αντιθέσεις κι αμβλύνει τον ταξικό ανταγωνισμό - θα έρχεται όλο και περισσότερο αντιμέτωπος με την αυθόρμητη και ψυχολογική αντίδραση των καταπιεσμένων ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση.

Κι εμείς

Σήμερα παράλληλα με το ξεπέρασμα της χαλαρής επικοινωνίας κι επαφών μας γίνεται αναγκαίο το ξεκαθάρισμα και των δικών μας προτεραιοτήτων απέναντι σ' εκείνες του Κράτους και με βάση το συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων.

Προτεραιότητα σ' έναν εναλλακτισμό που αδυνατεί να προωθήσει μια ουσιαστική αντιπαλότητα με το κράτος και λειτουργεί - όταν λειτουργεί - παράλληλα μ' αυτό;

Προτεραιότητα σε αμυντικές διατάξεις για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας στα πλαίσια καταγγελιών και ηττοπαθών κινήσεων που είναι εκτεθειμένες στην αποτυχία, αφού δεν μπορούν παρά ν' αρκεστούν στην επίκληση δημοκρατικών αισθημάτων και στην οπτική μιάς κοινωνίας, που λειτουργεί σε επίπεδο «κοινής γνώμης»; (Κοινή γνώμη που το κέντρο βάρους της το συνιστούν τα πιο συντηρητικά στοιχεία).

Το ζήτημα που μπαίνει σήμερα είναι η οργάνωση της πρακτικής για να μην αφήνονται οι κινητοποιήσεις μας στην τύχη και χωρίς συνέχεια και το πέρασμα από τη διάχυτη παρουσία μας στη συγκέντρωση των δυνάμεών μας και της δράσης μας - πέρα από επετειακά γεγονότα - με αναφορές στα πιο κοντινά μας εξουσιαζόμενα στρώματα (προλεταριακά και νεολαιίστικα) εκεί όπου αναπτύσσεται υλόγεια σαν οινικός των μελλούμενων η αναγκαιότητα και η έλλειψη του οράματος για μια κοινωνία της ισότητας, της ελευθερίας και της αλληλεγγύης.

Το παρακάτω κείμενο βρίσκεται μέσα στην όλη διαδικασία δημοσίευσης κειμένων που προέρχονται από άτομα και ομάδες για την ανάπτυξη του διαλόγου και του προβληματισμού.

Η αγανάκτηση προϋπάρχει της εξέγερσης
α) Οι όψιμες μορφές καπιταλισμού

Ήδη απ' τα τέλη της δεκαετίας του '50 και αφού η μεταπολεμική ανθρωπότητα μπόρεσε και στάθηκε ξανά στα πόδια της άρχισαν να φαίνονται καθαρά οι νέες συνθήκες οργάνωσης των καπιταλιστικών - ιμπεριαλιστικών κρατών.

Πάγια και αζεπέραστη τακτική των μεγαλοκαπιταλιστών - μεγαλοπατεώνων αποτελούσε: η διαφύλαξη και συνεχής αύξηση του ύψους των κερδών, με μια εντεινόμενη αύξηση της παραγωγής και παραγωγικότητας σε συνάρτηση με τη διαρκή εξεύρεση πρώτων υλών.

Έτσι με ακλόνητη αυτή τη κατεύθυνση, τις τελευταίες δεκαετίες ο καπιταλισμός συστηματοποιεί την εκμετάλλευση χρησιμοποιώντας την πρωτοπορεία των θετικών επιστημών στρατεύοντας ένα πλήθος τεχνοκράτες - μικροαστούς, που η συμμετοχή τους πια στη διαδικασία ανάπτυξης του όψιμου καπιταλιστικού συστήματος είναι θεμελειακή.

Ταυτόχρονα δημιουργείται και η «επιστήμη» του μάρκετινγκ (η διαφήμιση αντικαθιστά επιθυμίες και ανάγκες). Τώρα το όλο εργασιακό μοντέλο οργανώνεται με πιο σύγχρονο, ακλόνητα ληστρικότερο τρόπο, η συγκέντρωση της υπεραξίας αλλάζει μορφή. Παράλληλα για την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών στρέφει ίσως το μεγαλύτερο μέρος της δραστη-

Ο αγώνας πάνω από τις

ριότητάς του στις χώρες του τρίτου κόσμου, που πέρα από τις άφθονες πρώτες ύλες τους, διαθέτουν και την φθηνότερη χειρωνακτική εργασία, βέβαια για αυτή την ανεμπόδιστη λεηλασία απαραίτητα είναι και τα κατά τόπους δικτατορικά καθεστώτα — ο ιμπεριαλισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Οι κυριότερες όψιμες μορφές καπιταλιστικής οργάνωσης είναι οι γνωστές μας πολυεθνικές εταιρείες, που με τις συνεχείς επεκτάσεις τους πραγματοποιούν μια διείσδυση του ενός κράτους στο άλλο με συνέπεια τη λυσαιλέα αύξηση του ανταγωνισμού και την ολοκληρωτική δέσμευση των δραστηριοτήτων τους στο παγκόσμιο νομισματικό σύστημα.

β) Η κρίση, ο ρόλος κομμάτων και λαού.

Οι διαρκώς εντεινόμενοι οικονομικοί πόλεμοι μεταξύ των μεγαλοκαπιταλιστών - μεγαλοπατεώνων άρχισαν να δημιουργούν ρήγματα στην τεράστια ληστρική μηχανή τους: αύξηση του πληθωρισμού, έλλειψη ζήτησης εργασίας (ανεργία) κορεσμός της αγοράς, αδυναμία των τριτοκοσμικών χωρών να πληρώσουν τα χρέη τους, τα πρώτα κλεισίματα τραπεζών. Η κρίση πλήττει το καπιταλιστικό μοντέλο για άλλη μία φορά, οι εύθραυστες εθνικές ισορροπίες καταστρέφονται.

Προσπαθώντας τ' αφεντικά να συγκρατήσουν όσο το δυνατόν τις προεκτάσεις αυτής της εντεινόμενης κρίσης, πληρώνουν τεράστια ποσά για επιδόματα ανεργίας και κρατικές επιχορηγήσεις, ενώ όπου αυτά δεν είναι ικανά να σταματήσουν τις εξεγερτικές τάσεις του λαού, εντεί-

νουν την καταστολή κάτω από δημοκρατικό προσωπείο, φακελώνοντας όλους τους πολίτες, ηλεκτρονικά πιά.

Τα κόμματα (αριστερά, ρεφορμιστικά, εργατικά κλπ) επισημαίνουν την κρίση και προβλέπουν (με περίεργη αφέλεια) την καταστροφή του καπιταλιστικού μοντέλου και τη θριαμβευτική ανάληψη της εξουσίας από αυτά, λες και ο καπιταλισμός πρώτη φορά αντιμετωπίζει κρίση. Οι «ταξικοί» τους αγώνες περιορίζονται στη διοργάνωση περιπάτων στο κέντρο των πόλεων, ενώ ζητιανεύουν απ' τα αφεντικά κάποιες μισθολογικές αυξήσεις, το «ό,τι προλάβουν και αρπάξουν» απ' τον κρατικό προϋπολογισμό έχει αναχθεί σε ιδεολογία. Λόγος για τη ρομποτοποίηση του προλεταριάτου (δουλειά ανεύθυνη στην αλυσίδα παραγωγής με εξοντωτικούς ρυθμούς) το μηδενισμό των διαπροσωπικών σχέσεων τη διόγκωση και μαζικοποίηση της υπερκατανάλωσης που φτάνει σε βαθμό υστερίας δεν γίνεται πουθενά, ενώ οι προσπάθειες της εξουσίας για αποχαύνωση και δηλητηρίασμό της σκέψης με μοντέρνες συνταγές (προγράμματα τηλεόρασης, βίντεο, «φυσιολογική» λήψη ψυχοφαρμάκων μετά το φαγητό) γίνονται κάτω από τις ευλογίες τους. Η πλειοψηφία του λαού το μόνο που κάνει πιά είναι να παίζει το ρόλο του έντιμου πολίτη, του υπάκουου ψηφοφόρου, περιμένοντας σαν απλός θεατής τότε θα «φτιάξουν» οι διεθνείς συγκυρίες! Όσοι μιλούν για επαναστατική δραστηριότητα, δυναμική αντιπαράθεση, αντικρατισμό, αυτοδιαχείριση χαρακτηρίζονται σαν προβοκάτορες.

γ) Ο αγώνας πάνω από τις τάξεις και η αναγκαιότητα του αναρχισμού.

Το υπάρχον σύστημα έτσι διαμορφωμένο από τις όψιμες μορφές καπιταλισμού, την κρίση και τις αντιφάσεις του (ευημερία αλλά και στέρηση, συρρίκνωση της επαναστατικότητας αλλά και ριζοσπαστικοποίηση μειονοτήτων, αυξημένη πληροφόρηση αλλά και ανοσία - αναισθησία στον κοινωνικό ρατσισμό) περιλαμβάνει την άρνησή του, τη δύναμη της αντίδρασης που αυτή δεν εκδηλώνεται με τον παλιό ταξικό χαρακτήρα.

Ο πραγματικός αγώνας ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό μοντέλο δεν μπορεί να περιορίζεται στους πατροπαράδοτους αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στους εκμεταλλευτές της - αν και τους περιλαμβάνει - απλώνεται σε όλα τα μέτωπα: του συντηρητισμού, της υποβαθμισμένης ποιότητας ζωής, της δολοφονικά «επιστημονικής» οργανωμένης κρατικής καταστολής, της χυδαιότητας των σχέσεων. Η αντιπαράθεση μεταξύ του υπάρχοντος συστήματος και της επαναστατικής δράσης δεν βρίσκεται μόνο στην επιδίωξη χειραφέτησης του προλεταριάτου, αλλά πηγάζει από την ολοκληρωτική αγανάκτηση του ατόμου (ανεξάρτητα από τη θέση που παίρνει στην κοινωνική στρωματοποίηση, μια και ο εκφυλισμός της κριτικής και της ικανότητας αντιπαράθεσης είναι ο ίδιος για όλες τις τάξεις: με αυτή την έννοια αναφερόμαστε στον αγώνα πάνω από τις τάξεις) απέναντι στην τερά-

στια καταπιεστική ολότητα, από την αηδία του προς την κοινωνία της «αφθονίας» και την άρνησή του να συμπράξει με τον μηχανισμό εξαθλίωσης - αφαιμάξης. Η πραγματική δύναμη της άρνησης προέρχεται από την αντίσταση στον εμπαιγμό της προσωπικότητας και της τηλεκατευθυνόμενης διαμαρτυρίας, στη θέληση για μία κοινωνία χωρίς αφεντικά, από μία - ίσως ενστικτώδη - αντίδραση σε κάθε καταναγκασμό.

Σ' αυτή λοιπόν τη μορφή αγώνα η αναρχική πρακτική γίνεται αναγκαία, μια και η ίδια τον εμπεριέχει, δεν καναλιζάρεται μόνο στη δυναμική σύγκρουση με τον ιμπεριαλιστικό-καπιταλισμό αλλά με κάθε κρατικό προστάτη και κέντρο εξουσίας. Ο αναρχισμός σαν κοσμοθεωρία είναι καθαρά ανθρωποκεντρικός, προάγει την αρχή της αυτοδιεύθυνσης, της αποκέντρωσης των αποφάσεων και της ανθρώπινης πρωτοβουλίας, ενώ η πρακτική του δράση βρίσκεται σε ασυμφιλίωτη πάλη με το υπάρχον σύστημα. Ο αναρχισμός αποτελεί αναγκαιότητα για την επαναστατική δράση.

ΣΗΜ.: Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα των εργαζόμενων συνίσταται από την τοποθέτηση και απάντηση στην κοινωνική εργασία. Έτσι η ιεραρχική διαίρεση της τελευταίας (καταμερισμός εργασίας) είναι ο πρωταρχικός παράγοντας εκμετάλλευσής τους.

PUNK στην Πολωνία

Γιὰ σας, από την Πολωνία, σοσιαλιστική χώρα της Κεντρικής Ευρώπης!

Η Πολωνέζικη σκηνή δεν είναι πολύ μεγάλη, αλλά πρέπει να θυμάστε ότι πρόκειται για μια «σχεδόν» κομμουνιστική χώρα, όπου δεν υπάρχει χώρος για πανκ-κίνημα, αλλά οι πανκ ζουν!

Νομίζω, ότι μερικά από τα συγκροτήματα είναι πολύ ενδιαφέροντα. Τα καλύτερα είναι: MOSKWA, DEZERTER, TZN XENNA και ABADDON. Πιο δημοφιλείς φαίνεται να είναι το γκρουπ DEZERTER από τη Βαρσοβία, του οποίου το προηγούμενο όνομα ήταν SS-20, αλλά υποχρεώθηκαν να το αλλάξουν. Έκαναν φοβερή εμφάνιση στο φεστιβάλ Yarokin του '82. Η σύνθεσή τους είναι: Robert - κιθάρα, Scandal - φωνητικά, Stepa - μπάσο, Krzysiek - ντραμς.

Είναι το μόνο Πολωνέζικο γκρουπ που έχει βγάλει δίσκο με σκληροπυρηνικό πανκ. Τέσσερα κομμάτια τους είναι: to Future, grey reality, ask a militia Man, war of fools. Ο δίσκος βγήκε στις αρχές του '84.

Οι REJESTRACJA, παίζουν από γρήγορο σκληροπυρηνικό μέχρι πιο αργά πανκ τραγούδια. Όλοι οι στίχοι τους είναι ενάντια στον πόλεμο, τα νέα όπλα, τη βία... Μερικοί τίτλοι τραγου-

διών τους: Salvador, modern society, hate and war, atomic war, XXI age news. Το συγκρότημα έχει δουλέψει μερικά νέα τραγούδια για τις ζωντανές εμφανίσεις του '85.

Ένα άλλο γκρουπ από τη Βαρσοβία είναι οι TZN XENNA, ιδιαίτερα δημοφιλείς, με τον καλύτερο Πολωνό τραγουδιστή, τον Zygrak. Σχηματίστηκαν το '81 και στην αρχή έπαιξαν πολύ καλό πανκ, αλλά το '83 κανένας δεν ήξερε τι γινόταν μ' αυτούς. Τελικά, τον Οκτώβριο του '84 έκαναν την πρώτη τους ζωντανή εμφάνιση μετά από μακρά σιωπή μαζί με τους SIEKIERA. Τότε άκουσα για πρώτη φορά καινούριο εξαιρετικό πανκ ή καλύτερα καινούργιους TZN XENNA! Παίζουν γρήγορα, όχι τόσο σκληρά, αλλά πάντα σκληροπυρηνικό πανκ. Τα καλύτερα τραγούδια τους είναι: save your youth, Warsaw, provocations, children of dirty street, be afraid of...

Το γκρουπ που προτιμώ είναι οι ABADDON από το Byotyzoszcz (είμαι μαντζέρ τους). Σύνθεση του γκρουπ: Kiki - φωνητικά, Beniu - κιθάρα, Tony - ντραμς, Lutek - μπάσο. Άρχισαν να παίζουν το Δεκέμβριο του '82 με τον πρώτο τους τραγουδιστή, τον Wolf, αλλά μετά την εμφάνισή τους στο φεστιβάλ του '83, ο Wolf

αντικαταστάθηκε (λόγω ναρκωτικών). Οι ABADDON έχουν πολύ καλό σκληροπυρηνικό ήχο, ειδικά από τότε που ο Beniu αγόρασε καινούρια κιθάρα. Έχουν σοβαρά προβλήματα με χώρους για πρόβες. Όλη τους η δραστηριότητα είναι ενάντια στον πόλεμο, τη βία, το φασισμό, το ρατσισμό, τον ανταγωνισμό των εξοπλισμών. Μερικοί τίτλοι τραγουδιών τους: system, world war 3, apartheid, violence and power, fight for your freedom, soldiers of this world.

Ένα άλλο εξαιρετικό συγκρότημα είναι οι MOSKWA από το Lodz. Πρωτοεμφανίστηκαν στο Yarokin το '84 και παρ' όλο που είναι πολύ νέοι είναι από τους καλύτερους.

Παίζουν το πιο γρήγορο σκληροπυρηνικό πανκ όπως οι DISCHARGE και άλλοι (VENOM, SLAYER). Η σύνθεσή τους είναι: Riotrek - μπάσο, Pawek - κιθάρα, Jom - φωνητικά και ντραμς. Μέχρι τώρα έχουν κάνει πάνω από 20 ζωντανές εμφανίσεις. Τα πρώτα τους τραγούδια ήταν: atomic light, suicides, Hell on earth. Μερικοί στίχοι τους μοιάζουν κάπως με των DISCHARGE και είναι κύρια ενάντια στα ατομικά όπλα, τον μελλοντικό πυρηνικό πόλεμο, τη βία, την καταστροφή της γης απ' τον άνθρωπο. Πιο πρόσφατα τραγούδια τους αναφέρονται στην Πολωνική πραγματικότητα (Vistula, kind of alcohol, patriot). Το Οκτώβρη

του '84 ηχογράφησαν 4 πολύ δυνατά κομμάτια για το ραδιόφωνο του Lodz: everybody, anarchy - hatred - trason and envy, standand fight, suicides.

Οι DEUTER από τη Βαρσοβία παίζουν σωστό punk με επιροή από το '77 και μέτρια ταχύτητα. Μερικά καλά τραγούδια τους είναι: 1984, system, money. Η σύνθεση του γκρουπ: Czombe - κιθάρα, Gucio - ντραμς, Kelner - φωνητικά (είναι ένας σπουδαίος τραγουδιστής), Frank - μπάσο. Ακόμα, οργανώνουν πολλές πανκ-συναυλίες.

Οι πολύ καλοί SIEKIERA, που πρωτοβγήκαν στο Yarokin το '84 μαζί με τους MOSKWA και τους PROWOKACJA και ήταν ιδιαίτερα αγαπητοί στους νεότερους πανκ, διαλύθηκαν μετά την αποχώρηση του τραγουδιστή TOMEK. Η μουσική τους ήταν γρήγορη και ενεργητική, αλλά οι στίχοι τους μέτριοι (συχνά στίχοι για το τίποτα). Μερικά μέλη θέλουν να συνεχίσουν τη δουλειά του γκρουπ, αλλά αμφιβάλλω αν θα βρουν τόσο καλό τραγουδιστή με τόσο φοβερά θορυβώδη φωνητικά.

Ακόμα οι SEDES από το Wroclaw, όπου υπάρχουν πολλοί πανκς, χώρισαν και τα μέλη τους σχημάτισαν δυο νέα γκρουπ.

Οι SKRAJNA BEAKJA και οι REJESTRACJA από το Torun ήταν απ' τα καλύτερα Πολωνικά συγκροτήματα. Τους SKRAJNA, με τον Piniu (φανταστική

φωνή) στο μικρόφωνο, δυναμικούς, πολύ γρήγορους, μπορώ αναμφίβολα να τους αποκαλέσω «Πολωνούς Discharge».

Οι REJESTRACJA, είχαν μια περίοδο δραστηριότητας με τον Piniu και μία με τον Geto, επίσης φοβερό τραγουδιστή. Έχουν διαλυθεί, αλλά ίσως στο μέλλον βρεθούν πάλι μαζί.

Ακόμα πολύ γνωστοί και δημοφιλείς είναι οι W.C, απ' τη μικρή πόλη Miastko, που παίζουν κύρια πανκ.

Άλλα γκρουπ είναι οι UBOOT, οι γρήγοροι AGONIA, οι SSTIL, οι TILT, οι REKRUT, οι ελπιδοφόροι PROWOLACJA.

Η Πολωνική σκηνή φαίνεται ιδιαίτερα underground, οι πιο πολλές συναυλίες γίνονται σε μικρά κλαμπ φοιτητών με 1-2 συγκροτήματα. Οι συνθήκες είναι ιδιαίτερα δύσκολες για τα Πολωνικά γκρουπ, που πολύ δύσκολα βρίσκουν χώρους για πρόβες, ενώ δεν είναι διαθέσιμος ο κατάλληλος εξοπλισμός.

Οι τιμές είναι τόσο ψηλές, που για μια αξιοπρεπή κιθάρα πρέπει να δουλέψουμε μερικά χρόνια με μέσο μηνιαίο μισθό 20 ως 25 δολάρια.

Οι πανκ στην Πολωνία δεν μπορούν να βγουν στους δρόμους με δερμάτινα σακκάκια, με όρθια μαλλιά, με καρφιά κ.λπ. χωρίς να αντιμετωπίσουν

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥΣ

AIDS και κτηνωδία στον Κορυδαλλό

Σε τέσσερα άτομα που κρατούνται στις φυλακές Κορυδαλλού διαπιστώθηκε ότι πάσχουν από AIDS.

Μετά την διάγνωση, τα άτομα στάλθηκαν πρώτα στο Νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων και έπειτα στον Άγιο Σάββα. Αλλά και από τα δύο αυτά νοσοκομεία οι ασθενείς - κρατούμενοι αφού χρησιμοποιήθηκαν σαν μπαλάκι, με διάφορα προσχήματα, ξαναστάλθηκαν στον Κορυδαλλό.

Τώρα κρατούνται στην παλιά απομόνωση του ψυχιατρείου των Φυλακών (η οποία έχει πάψει να χρησιμοποιείται από καιρό λόγω ακαταλληλότητας).

Οι συνθήκες που κρατούνται ξεπερνούν τα όρια της κτηνωδίας. Χωρίς καμιά περίθαλψη, τελείως απομονωμένοι, με περιορισμένο χώρο «περιπάτου», μέσα σε πρωτόγονες συνθήκες, οι άνθρωποι αυτοί, ξέχωρα από την ασθένεια που έχουν, αισθάνονται την απανθρωπιά. Κανείς δεν τους πλησιάζει. Τα τσιγάρα και μερικά ξεροκόμματα σαν τροφή για να επιζήσουν, τους πετάγονται από μακριά λες και πρόκειται για θηρία.

Και φυσικά η κατάσταση τους είναι απελπιστική.

Είναι, πέρα από κάθε αμφιβολία, απαραίτητο οι άνθρωποι αυ-

τοί να αφεθούν ελεύθεροι, είτε με εγγύηση (όσοι είναι υπόδικοι απ' αυτούς) είτε με ανήκεστο βλάβη (όσοι είναι καταδικασμένοι) και να τύχουν της ανάλογης περίθαλψης.

Η κτηνωδία και η εκδικητικότητα απέναντι τους καταδειχνει μια ακόμα πλευρά του «σωφρονιστικού» συστήματος. Εμείς δεν πρέπει να μείνουμε αδιάφοροι θεατές.

Ο ΔΗΜΟΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Ο Δήμος του Κορυδαλλού, έχει μια πάγια θέση για την απομάκρυνση των φυλακών από την περιοχή.

Αυτή του η θέση δεν έχει καμιά σχέση με το σωφρονιστικό σύστημα. Απλά επιδιώκει την μεταφορά των φυλακών σε άλλη περιοχή γιατί κατά τη γνώμη του υποβαθμίζεται η περιοχή λόγω της φύσης των κρατουμένων!!!

Μετά την αποκάλυψη ότι ωρισμένοι κρατούμενοι πάσχουν από AIDS το Δημοτικό Συμβούλιο έβγαλε καινούριο φερμάνι. «Η παραμονή των φυλακών στην περιοχή, λέει, εγκυμονεί κινδύνους γιατί με τις αποδράσεις υπάρχει κίνδυνος να εξαπλωθεί το AIDS στους κατοίκους της περιοχής».

Δηλαδή ούτε λίγο - ούτε πολύ, ας πάνε οι φυλακές αλλού. Μακριά από μας κι ότι θέλει ας γίνει. Το άλλο, βέβαια, ότι με τις αποδράσεις θα εξαπλωθεί το AIDS! αυτό κι αν είναι άποψη!! Δηλαδή πάρτε μέτρα να μην γίνονται αποδράσεις. Και για το σύστημα και την ύπαρξη των φυλακών ούτε λέξη.

Είναι πολύ δύσκολο να μιλή-

σει κανείς για τη σχέση που έχουν με την ανθρωπιά, οι «προοδευτικοί» δημοτικοί Σύμβουλοι του Δήμου Κορυδαλλού

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Πρόσφατα δημοσιεύματα στον Τύπο, με πορίσματα επισημώνων, από διάφορες χώρες απέδειξαν την προέλευση του AIDS.

Σε πειράματα που γινόντουσαν σε φυλακισμένους (!!!) με αντάλλαγμα την ελευθερία τους (!!!), οφείλεται η δημιουργία της Επικτητής Ανοσολογικής Ανεπάρκειας.

Αφού έκαναν πειράματα σε ανθρώπους και δεν υπήρξε άμεση αντίδραση, τους άφησαν ελεύθερους. Μετά από μήνες, που εκδηλώθηκε η ασθένεια, ήδη το AIDS ήταν μια πραγματικότητα.

Κατά τα άλλα η προέλευσή του οφείλεται στους ομοφυλόφιλους!

Για ποιο πράγμα να μιλήσει κανείς, για τους φυλακισμένους - πειραματόζωα στα χέρια των «επιστημόνων», ή για τις ευθύνες που καταλογίστηκαν σε μια κοινωνική κατηγορία;

Ο φασισμός μιλά πολλές γλώσσες.

Η νέα δίκη της Κατερίνας Κολιτσοπούλου.

Στις 21 Νοέμβρη 1986 επαναλαμβάνεται στις φυλακές Κορυδαλλού η δίκη της Κατερίνας Κολιτσοπούλου, που κατηγορείται σαν συνεργός στη δολοφονία του άνδρα της αστυφύλακα.

Η δίκη είχε διακοπεί μετά από την κινητοποίηση συμπαράστασης για τις συνθήκες διεξαγωγής της στο Εφετείο.

Προηγούμενα είχε εκδηλωθεί το φασιστικό πρόσωπο της κοινωνίας μας μέσα από πράξεις βαρβαρότητας των συγγενών του νεκρού αστυφύλακα και «αγανακτισμένων πολιτών».

Προπηλακισμοί, εξευτελισμοί, χυδαίες βρισιές, με την ανοχή αν όχι την συμπαράταξη του δικαστηρίου έδειξαν πως λειτουργεί η δικαιοσύνη. Οι μπάτσοι - φύλακες, βρήκαν ευκαιρία να εκδηλώσουν το μίσος εναντίον της συμπαράστασής τους. Η επιμέλεια του παιδιού της έχει δοθεί στους συγγενείς του νεκρού αστυφύλακα, απαγορεύοντας στην ίδια να μπορεί να το βλέπει.

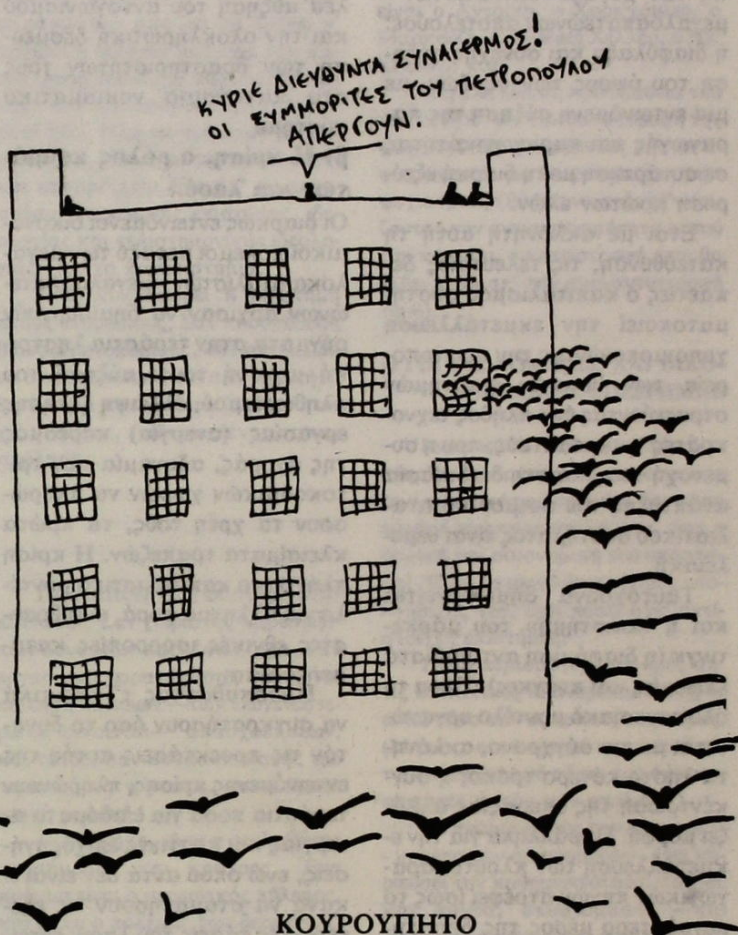
Το εκδικητικό μίσος της κοινωνίας απέναντι στα θύματά της, δείχνει ακόμα μια φορά την ενοχή της.

Όσοι νοιώθουν ακόμα άνθρωποι, πρέπει να σταθούν στο πλευρό της Κατερίνας Κολιτσοπούλου.

Ας δώσουμε το παρών όλοι στις φυλακές Κορυδαλλού την Παρασκευή 21 Νοέμβρη 1986 για να αποτρέψουμε κι άλλες πράξεις εκμηδενισμού της και να ζητήσουμε την απελευθέρωσή της.

Η Κολιτσοπούλου δεν είναι ενοχή. Η ενοχή και η ευθύνες βαρβαίνονται αποκλειστικά την κοινωνία.

Αντίσταση στον κοινωνικό φασισμό!

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Από τα πρώτα τεύχη της «ΔΟΚΙΜΗΣ» είχε γίνει προσπάθεια να προσδιοριστούν, σε γενικές γραμμές, οι προθέσεις και οι στόχοι της εκδοτικής ομάδας. Παρόλα τα σημειώματα και παρόλη τη συνεχή (έχει ταχτική για πρακτικούς λόγους) έκδοση της εφημερίδας, για περισσότερο από ένα χρόνο (τέλη Ιουλίου του 85), φαίνεται ότι είναι απαραίτητο να τονίσουμε (ή να ξανατονίσουμε) ορισμένα σημεία. Απευθυνόμαστε και σ' αυτούς, που να πρώτη φορά παίρνουν το έντυπο και σ' αυτούς που το παίρνουν τακτικά.

1. Οποιοδήποτε κείμενο δημοσιεύεται με υπογραφή μίας ομάδας ή υπογράφεται με τα αρχικά του συντάκτη του δεν απηχεί απαραίτητα τις απόψεις της εκδοτικής ομάδας και παίρνει τη θέση του στο έντυπο, άσχετα με το αν συμφωνούμε ή διαφωνούμε (μερικά ή ολικά) με αυτό. Επειδή είναι φανερό ότι δεν εκπροσωπούνται όλες οι υπάρχουσες απόψεις των αντιεξουσιστών - αναρχικών στην ομάδα της ΔΟΚΙΜΗΣ, θεωρούμε αυτονόητο ότι κάθε συν-τροφός ή κάθε ομάδα μπορούν να εκφραστούν μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας.

Είναι λάθος, λοιπόν, και δεν έχει να κάνει με μας η αντίληψη, που λέει ότι δεν υπάρχει «καθαρόαιμη» και μοναδική γραμμή της εκδοτικής ομάδας στο έντυπο, γιατί αυτή είναι «κομματική» αντίληψη μικρομάγαζου κι όχι αντίληψη αντιεξουσιαστική.

2. Ειδικά για τις σελίδες των γραμμάτων θέλουμε να τονίσουμε ότι σ' αυτές δημοσιεύονται τα κείμενα, που μας στέλνουν οι αναγνώστες, χωρίς να περικλύονται ή να «αποκρίνονται» ή να «απαρτίζονται» ή να «εγκρίνονται» και συμφωνία της εκδοτικής ομάδας. Ακόμα και αν μας βρίσκουν ριζικά αντίθετους, δε θεωρούμε οπωσδήποτε αναγκαία μία άμεση απάντηση στο ίδιο φύλλο.

3. Όσον αφορά τα υπόλοιπα άρθρα της ΔΟΚΙΜΗΣ, που δεν αναφέρονται σε γεγονότα - ειδήσεις - ρεπορτάζ, αλλά αποτελούν αναλύσεις ή θέσεις, παρόλο που δημοσιεύονται συνυπόγραφα δε προϋποθέτουν την απόλυτη συμφωνία όλων των μελών της εκδοτικής ομάδας. Και όταν ακόμα μία συγκεκριμένη άποψη «μειοψηφεί», εκφράζει δηλαδή και έναν μόνο από τους συντρόφους της ομάδας, δημοσιεύεται όπως έχει.

4. Δεν υποστηρίζουμε ότι κατέχουμε το αλάνθαστο ούτε τοποθετούμε το έντυπο υπέρ ή κάτω από κάθε κριτική. Εν τούτοις, μπορούμε να λάβουμε υπόψη την κριτική στο έντυπο και στις απόψεις, που δημοσιεύονται σ' αυτό, μόνο όταν η καλόπιστη κριτική, αντίθεση, ή ακόμα και πολεμική απευθύνεται άμεσα στη ΔΟΚΙΜΗ, έγγραφο είτε προφορικά, εφόσον τίποτα δεν είναι πιο εύκολο από το να επικοινωνήσει κανείς μαζί μας.

Τέλος, θέλουμε να κάνουμε γνωστό σε κάθε ενδιαφερόμενο ότι η έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ έχει γίνει - από το δο φύλλο - δεκαπενθήμερη.

Πριν από 8 μήνες παίρνεται απόφαση από τον Μπαντουβάκη (Νομάρχη Χανίων) να πηγαίνουν τα σκουπίδια του νομού στο Κουρουπητό. Το Κουρουπητό είναι ένα φαράγγι με έξοδο στη θάλασσα στο δρόμο Χανίων - Ακρωτηρίου δίπλα στην κοινότητα Μουζουρά. Τα σκουπίδια αφήνονται εκτεθειμένα με αποτέλεσμα η κοινότητα Μουζουρά να γεμίσει μύγες, κουνούπια κ.λ.π.

Πριν 2 μήνες η θάλασσα σπάζει το φράγμα που είχε φτιαχτεί πρόχειρα στο Κουρουπητό με αποτέλεσμα να μολυνθεί η θαλάσσια περιοχή και να ψοφήσουν πολλά ψάρια.

Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ ΑΦΘΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ. Είναι οι πραγματικά άθλιες συνθήκες που ρίχνουν τη μάσκα του απατηλού μεγαλείου της ταξικής κοινωνίας.

Η εξουσιαστική κοινωνία είναι στο σύνολό της ό,τι και οι σκουπιδότοποι της: Πηγή μόλυνσης του ανθρώπου.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΧΑΝΙΩΝ

ΤΡΥΚ, 22/10/86

ΧΑΝΙΑ

Πριν 2 μήνες η θάλασσα σπάει το φράγμα που είχε φτιαχτεί πρόχειρα στο Κουρουπητό με αποτέλεσμα να μολυνθεί η θαλάσσια περιοχή και να ψοφήσουν πολλά ψάρια.

Στις 6/10 οι κάτοικοι των Μουζουράν καταλαμβάνουν το δρόμο και εμποδίζουν τα απορριματοφόρα, χτίζουν οδοφράγματα με τσιμεντόλιθους και ανοίγουν χαντάκι 2x2 μ. Το κράτος απαντά στέλνοντας μπάτσους ενώ οι κάτοικοι της περιοχής αντιδρούν βγάζοντας όπλα,

πυροβολώντας στον αέρα και προειδοποιώντας για μακελειό αν γίνει επίθεση των μπάτσων.

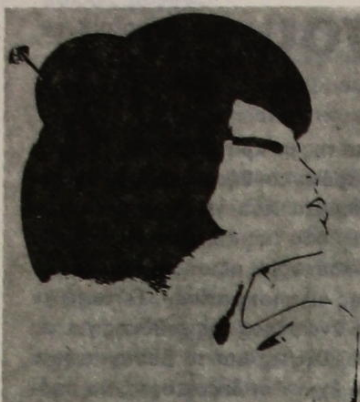
Στις 21/10 ο δήμαρχος Χανίων Κατσανεβάκης (τώρα ΠΑΣΟΚ, βαφτιστικός του Μητσοτάκη, δανειοδοτημένος από τη χούντα για ξενοδοχεία) καλεί σε ανοιχτή συζήτηση τους Χανιώτες. Οι αναρχικοί, οι οικολόγοι και οι «αυτόνομες γυναίκες Χανίων» βγάζουν προκηρύξεις οι οποίες καλούν τον κόσμο να μην πάει. Οι ελάχιστοι που πάνε ακούνε τον Μπαντουβάκη (Νομάρχη Χανίων) να δηλώνει ότι η χειρότερη έτσι κι αλλιώς θα λειτουργήσει. Ο κόσμος αντιδρά έντονα.

22/10 Κυκλοφορεί τρυκ αναρχικών με το σύνθημα: «η κοινωνία της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, ανατρέπεται».

Εν τω μεταξύ οι κάτοικοι αρχίζουν να οργανώνονται αυτόνομα κάνοντας γενικές συνελεύσεις και επιτροπές.

Ο αγώνας συνεχίζεται.

Η γιαπωνέζα δελεεί χαδία

MONO
74.000

* Φτάνει ένα απλό χάδι... για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις σας... μικρή σε όγκο και πολύ εύχρηστη... μπορεί για χάρη σας να... τα κάνει όλα και παντού.

Κι είναι τόσο τέλεια που... της φτάνει να την αγγίξετε!... Όσο για την τιμή της ε... αυτή πια κι αν είναι απίστευτη. Τι λέτε λοιπόν; Δεν αξίζει τον κόπο να... χαϊδέψετε τη γιαπωνέζα;...
 — Μα ποιος τα λέει όλα αυτά; Μήπως ο εκλεπτυσμένος πια και χαριτόλογος νταβαντής της στο καμπαρέ που δουλεύει; Μήπως η μορφωμένη τσατσά της οδού Αβινιόν;
 — Όχι, όχι, αφήστε τον άνθρωπο να τελειώσει.

*...NAKAJIMA ALL. Το αὐριό... στις γραφομηχανές. MONO 74.000.

Κεφάλαιο 1ο

Η αναγκαιότητα της ζήτησης και κατανάλωσης των προϊόντων αντανάκλαται από τις προϋποθέσεις συνεχούς δραστηριοποίησης των παραγωγικών μονάδων. Κι αυτό γιατί αν το στοκ με το εμπόρευμα διογκώνεται λόγω του αζήτητου, τότε σημαίνει κόστος α) για τον έμπορο και κάθε λογής μεσάζοντα β) για το αφεντικό - ιδιοκτήτη παραγωγικής μονάδας γ) για την κυβέρνηση και το κράτος αφού από τη μια πέφτει το κύρος τους ως διαιτητές συναλλαγών ενώ από την άλλη δραστηριοποιούνται αυθόρμητα ριζοσπαστικά σχήματα ενάντια τους.

Το αν συνεχίζονται να παράγονται και να καταναλώνονται

τα προϊόντα απρόσωπα και κατευθυνόμενα σημαίνει ότι η αιώνια κατάσταση του «δούναι και λαβείν» αφαιρεί το δικαίωμα στον έλεγχο των αγαθών από τους προλετάρους - πραγματικούς παραγωγούς, η ιδιοκτησία στο πρόσωπο του εργοδότη κλέβει τη ζωή των εργατών, ο έμπορος τα πουλά στο κοινό και η εξουσία βρίσκεται ψηλά ελέγχοντας όλες αυτές τις διαδικασίες. Σήμερα ο εργαζόμενος έχει «κάποια» χρήματα τόσο ώστε να ζει αυτός, η οικογένειά του, ίσως κι η πεθερά του. Τα χρήματα που εξοικονομεί του φτάνουν λίγο ως πολύ να καταναλώνει, νάχει μια TV έγχρωμη και να περνά μια «άνετη» ζωή. Δε βρισκόμαστε

Κεφάλαιο 2ο

Πριν 3.000 χρόνια στις Θήβες της Αιγύπτου πάπυροι ανάγγελλαν αμοιβή για τη σύλληψη δούλου που δραπετεύσει. Στη Ρωμαϊκή Αγορά αργότερα τοποθετήθηκαν πινακίδες που διαφήμιζαν πωλήσεις ή θεατρικές παραστάσεις.

Το 17ο αιώνα η La petite affiche κάνει την εμφάνισή της ως ειδική εφημερίδα διαφημίσεων.

Το 1812 ιδρύεται στο Λονδίνο το πρώτο διαφημιστικό γραφείο. Ο κινητήριος μοχλός της βιομηχανικής επανάστασης, εντείνει την ανάπτυξη της τεχνολογίας ενώ στα πλαίσια του ανταγωνιστικού καπιταλισμού αναπτύσσεται ανάλογα και η διαφήμιση και το «marketing».

Η αξία χρήσης της διαφήμισης για το κράτος-κεφάλαιο προσεγγίζει την ανάγκη να προβάλλουν τα προϊόντα μονοπωλιακά και ανταγωνιστικά έτσι ώστε να μπορούν να εξασφαλίζουν αγοραστικό κοινό και να πωλούν όσο γίνεται γρηγορότερα το εμπόρευμα. Η διαφήμιση λοιπόν είναι ένας αποφασιστικός παράγοντας για το STATUS QUO του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης.

Κεφάλαιο 3ο

Όπως και στην οικονομική «ζωή» έτσι και στην πολιτική «ζωή» οι «ιδεολογίες» πωλούνται, αγοράζονται και διαφημι-

ζονται. Όσο για την προσφορά ας την αναζητήσουμε στο στοκ των προεκλογικών υποσχέσεων και ιδεολογικών πλαισίων τους. Η τιμή; ΨΗΦΟΣ. Οι έμποροι - πολιτικοί μας, διαθέτουν αρκετό εμπόρευμα στα εναλλακτικά, μικρομεσαία και μεγάλα κομματικά τους καταστήματα.

Κεφάλαιο 4ο

Η διαχρονική εξέλιξη των διαφημιστικών δαπανών σε σχέση με το Ακαθόριστο Εθνικό Προϊόν φαίνεται από τον παρακάτω πίνακα:

Έτος	Ποσοστό του ΑΕΠ	Διαφ. Δαπ.	ΑΕΠ
		(σε εκ. δρχ.)	(σε δισ. δρχ.)
1976	0,20	1.711	850
1977	0,23	2.321	994
1978	0,26	3.161	1.193
1979	0,25	3.690	1.472
1980	0,25	4.346	1.768
1981	0,31	6.590	2.095
1982	0,34	8.715	2.590
1983	0,35	10.648	3.070
1984	0,35	12.880	3.700

Τα ποσά που διατίθενται για διαφημιστικούς σκοπούς αυξάνονται ιλιγγιωδώς στην Ελλάδα (από 0,20 σε 0,35). Όσο η αξία χρήσης για τους κεφαλαιοκράτες της αυξάνεται άλλο τόσο αυξάνεται και ο έλεγχος των επιθυμιών του αγοραστικού κοινού από τα οικονομικά, εμπορικά και κρατικά κέντρα εξουσίας.

Οι διαφημιστικές επιχειρήσεις αφού προσδιορίσουν τις ήδη διαμορφωμένες συνήθειες των καταναλωτών πλασσάρουν ανά-

λογα και το περιεχόμενο των διαφημίσεων ή το κατευθύνουν σε νέους ρυθμούς ανάλογα με τις επιλογές και εκτιμήσεις του κράτους-κεφαλαίου («Είσαι στην ΕΟΚ; Μάθε για την ΕΟΚ - διαφημιστικό σλόγκαν την εποχή της εισόδου της Ελλάδας στην ΕΟΚοινότητα».

Κεφάλαιο 5ο

Η διαφήμιση είναι το στοιχείο με το οποίο αντιλαμβανόμαστε το μέτρο και τον τρόπο με τον οποίο ένα αντικείμενο προσφέρεται ως εμπόρευμα. Καθη-

μερινά μπροστά στα μάτια μας περνάνε άπειρα εμπορεύσιμα μηνύματα τα οποία προσπερνάμε παθητικά ή συνειδητά και ασυνείδητα αντιδρούμε θετικά. Η αντίστασή μας σ' αυτήν την επιβαλλόμενη μίξερια μπορεί και πρέπει να υπάρχει. Ας κάνουμε ένα βήμα ενάντια στην κοινωνία των ΕΜΠΟΡΩΝ. ΔΥΣΦΗΜΗ-ΣΗ σ' όλα τα μέταπα.

Κεφάλαιο 6ο

Κάτω το Κεφάλαιο...

ΕΡΓΑΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ... ΚΑΙ Η ΜΠΡΙΓΑΔΑ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ

Δεν είμαι επικεφαλής κατέργων
 Α. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ

Αυτές τις μέρες το Συμβούλιο της Ευρώπης συνεδριάζει με θέμα: η εργασία των κρατούμενων στις κλειστές και αγροτικές φυλακές. Οι σύνεδροι δεσμοφυλάκες προκειμένου να δουν (έστω και «εθιμοτυπικά») με τα μάτια τους (πως αλλιώς άραγε θα μας έριχναν στάχτη στα δικά μας;)

για τους ανθρώπους που είναι μέσα είναι φανερό για ποιο λόγο δουλεύουν: για να βγουν γρηγορότερα και νά'χουν και κάποια χρήματα να στέλνουν στους δικούς τους. Όμως για τα καθάρματα που εφαρμόζουν την εργασιοθεραπεία από το Άουσβιτς μέχρι τον Κορυδαλλό δεν φαίνονται τόσο ξεκάθαροι οι λόγοι. Άλλωστε ο κος Ποττάκης,

φανούν τουλάχιστον από την απλή και μόνο πραγματικότητα οι στόχοι των κρατικών σκυλιών.

α) Η αλλοτρίωση των ιδίων των κρατούμενων μέσα από την εξευτελιστική μισωτή εργασία και από την παραπλανητική εικόνα της μαμάς-εξουσίας που φροντίζει τα παραστρατημένα παιδιά της.

κυρας ή της Θεσσαλονίκης; Μα είναι πολύ απλό, γιατί δεν θέλουν να κλείσουν. Γιατί θέλουν να πνίξουν μέσα από τις αισχρές φέστες τους την ντροπή που αυτοί οι ίδιοι είναι συνεχιστές της. Γιατί δεν θέλουν τα μάτια του κόσμου να στραφούν στην Κέρκυρα, γιατί το Νταχάου είναι το σημερινό σύμβολο των καταπιεστών.

συνέχεια από σελ. 7

προβλήματα με τους εθνοφρουρούς της μιλίτσια, που έχουν δύναμη στην Πολωνία και ξέρουν πως να την καταχραστούν. Μπορούν να συλλάβουν και να χτυπήσουν τους πανκ, έτσι για πλάκα.

Σε μας, δεν είναι διαθέσιμες οι ειδήσεις και εκδόσεις του εξωτερικού οι κασσέτες, οι δίσκοι. Η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, ο τύπος, τηρούν εχθρική σιωπή ή κάνουν προπαγάνδα ενάντια στους πανκ. Αλλά εμείς ΖΟΥΜΕ, πάμε σε συναυλίες, ακούμε πανκ.

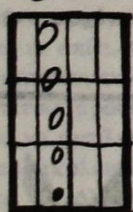
Δεν ξέρω γιατί μόνο στην Πολωνία και την Ανατολική Γερμανία (από τις χώρες του ανατολικού συνασπισμού) υπάρχουν πανκ-γκρουπ, αλλά πιστεύω ότι στην Πολωνία υπάρχει μεγαλύτερη δραστηριότητα. Όσο για περιοδικά... είναι δύσκολο να τυπωθούν underground εκδόσεις (μπορεί να πάμε φυλακή για κάτι τέτοιο), αλλά τα γκρουπ DEUTER, TZN XENNA, ABADDON και DEZERTER βγάζουν ένα μικρό «περιοδικό συγκροτημάτων» (αν μπορούμε να το πούμε περιοδικό).

Πρόκειται να εκδοθεί το πρώτο τεύχος ενός παράνομου περιοδικού με διεθνή νέα του ELKIMA (Elisabeth + Kiki + Maciej).

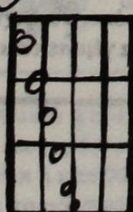
Για πληροφορίες, φωτογραφίες, κασσέτες (οι κασσέτες στην Πολωνία είναι σπάνιες και πολύ ακριβές —για μια κασσέτα πρέπει να δουλεύουμε σχεδόν μια ολόκληρη μέρα!), το δίσκο των DEZERTER, γράψτε στην Elisabeth: 43-300 Bielsko

-B UL. SOBIESKIEGO
 198 / POLAND

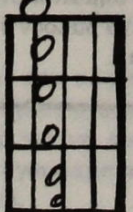
ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ, Σ' ΕΧΟΥΝ
 ΖΩΝΤΙΝΟ
 ΣΤΗ ΜΗΜΗ ΤΟΥΣ...

... ΕΠΕΙΤΑ ΣΕΘΟΡΙΖΕΙΣ
 ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟ
 ΜΥΛΛΟ ΤΟΥΣ...

... ΜΕΤΑ ΣΕ ΦΑΧΝΟΥΝ
 ΜΕ ΑΓΟΝΙΑ ΣΤΙΣ
 ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

... ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ
 ΣΕ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΗΕΙΑ
 ΣΤΙΣ... ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

την κατάσταση στις φυλακές στις 23/10 και στις 24/10 επισκεύτηκαν τις φυλακές Κορυδαλλού και Τίρυνθας και είδαν με τα μάτια τους ανήλικους κρατούμενους να δουλεύουν για 48 δρχ. τη μέρα («συμβολικό ποσό») κάτω απ' τις φωνές των αρχιφυλάκων όπως και τις γυναίκες να δουλεύουν εξαγοράζοντας 1,5 έως 1 μέρα φυλάκισής τους καθώς και το στολίδι μας... την Τίρυνθα (οι φυλακές βιτρίνα με τις οποίες σκεπάζει η ελληνική εξουσία μας την πραγματικότητα στις φυλακές). Και βέβαια

υπουργός Γεωργίας προτείνει στον άλλοτε συνήγορο-προστάτη αντιστασιακό της χούντας κο Κακλαμάνη την παραχώρηση αγροτικών και δασικών εκτάσεων «για την εξασφάλιση άνετης διαβίωσης των κρατούμενων, παραγωγικής εργασίας, προετοιμασίας επαγγελματικής αποκατάστασης και την αύξηση εσόδων των φυλακών...»

Όμως μέσα από τούτη τη μπόχα που βγαίνει απ' την απάνθρωπη κοινωνία των φυλακών και δεσμοφυλάκων μπορούν να

β) Η στάχτη στα μάτια του κόσμου ως προς την «άρτια λειτουργία του σωφρονιστικού συστήματος».

γ) Η αναγνώριση των φυλακών ως κρατική επιχείρηση που αποφέρει κέρδη, με το αζημίωτο, απομυζώντας τον ιδρώτα των διπλά καταπιεζόμενων κρατούμενων - προλετάρων.

Όμως υπάρχουν και κάποια άλλα πράγματα που αξίζει να συζητηθούν: Γιατί άραγε οι Ευρωπαίοι μας σύνεδροι δεν έκαναν αίτηση για επίσκεψη στις θρυλικές πια φυλακές της Κέρ-

ΝΕΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Τι πρέπει να ξέρεις βγαίνοντας από το σπίτι σου

Καλό και χρήσιμο για το θήραμα είναι να γνωρίζεις τους όρους του κυνηγιού για να μπορεί να αντιστρέψει τους ρόλους ή να κάνει ευχάριστο για τον εαυτό του το παιχνίδι.

Αυτό το σημείωμα μπορεί να μην «κομίζει γλαύκας» έχει όμως την πρόθεση να τονίσει κάποια γεγονότα που έτσι κι αλλιώς είναι απαραίτητα να επισημανθούν.

Μια τέτοια επισήμανση μπορεί να βοηθήσει κάποιον να αποφύγει κακοτοπιές. Και για να γίνουμε πιο σαφείς:

Αναφερόμαστε στο γεγονός των παρακολούθησεων. Οι παρακολούθησεις έχουν μπει στην καθημερινή ζωή του κάθε πολίτη. Συχνά οι εφημερίδες αναφέρουν «συνελήφθη μετά από παρακολούθηση». Αυτή η αοριστία δίνει μια μαγικότητα στη λέξη κάνοντας έτσι νομιμοφανή μια καθ' όλα παράνομη και αντικοινωνική ενέργεια.

Γιατί, η παρακολούθηση κάποιου δεν σημαίνει παρά την επέμβαση στην προσωπική του ζωή. Έλεγχος των κινήσεων του, τσεκάρισμα και έρευνα γύρω από τις γνωριμίες και σχέσεις του, καταγραφή του τρόπου διασκέδασης και των σημείων που συχνάζει και μια σειρά ακόμα προσωπικών στιγμών που γίνονται κτήμα των κυνηγών κεφαλών.

Όταν πρόκειται για «κακοποιούς» δημιουργείται ένα κλίμα συναποδοχής των παρακολούθησεων, λες και οι «κακοποιοί» δεν είναι άνθρωποι με δικαιώματα. Αλλά και αυτός ο προσδιορισμός του «κακοποιού» ως συνήθως βρίσκεται στην διακριτική ευχέρεια της εξουσίας, η οποία δεν διατάζει να τον επεκτείνει σ' όλη την κοινωνία.

Ας διαρρηγνύουν κάθε τόσο τα ιμάτιά τους οι διαχειριστές της εξουσίας ισχυριζόμενοι ότι «κανένας δεν παρακολουθείται». Αυτά είναι κουβέντες για αφελείς. Κάθε τόσο αποδεικνύεται το αντίθετο, με μια σειρά από γεγονότα που ορισμένα δημοσιεύονται και στον τύπο.

Όταν κάθε τόσο αποκαλύπτεται ότι παρακολουθούνται μεταξύ τους οι διαχειριστές της εξουσίας, παρόντες και μελλούμενοι, πώς είναι δυνατόν να μην παρακολουθούνται όσοι το κράτος θεωρεί επικίνδυνους για τις απόψεις και τη δράση τους;

Το παραμύθι που χρησιμοποιούν κάθε φορά είναι ανάλογο των περιστάσεων: «ύποπτος», «έχουμε πληροφορίες», «να προστατευθούμε από τους τρομοκράτες», «αναρχικοί» κ.λπ.

Αλλά τα προσχήματα δεν αλλάζουν την κατάσταση, γιατί ποτέ δεν έχουν αποδείξει καμιά από τις «πληροφορίες» τους, ούτε έχουν πιάσει κανένα «τρομοκράτη». Όσο για τους αναρχικούς βασίζονται στην συναίνεση που τους έχει παραχωρηθεί σιωπηλά από ένα μέρος του κακώς πληροφορημένου πληθυσμού.

Στους κωδικούς που έχουν για να χαρακτηρίζουν αυτούς που παρακολουθούν χρησιμοποιούν τον όρο Σίγμα (από το αρχικό Στόχος), όσο αφορά την παρακολούθηση την ονομάζουν με τον «χαριτωμένο» όρο επιτήρηση.

Όταν λοιπόν τα ...τζιμάνια του Τμήματος Κρατικής Ασφάλειας (ή του Τμήματος Ειδικών Ερευνών), μιλούν για «επιτήρηση στόχου» μπορούμε να αντιληφθούμε τι εννοούν και πώς νοιώθουν. Είναι αλήθεια ότι νοιώθουν σαν κυνηγοί.

Πολλές φορές όμως γίνονται αντιληπτοί. Το να αντιληφθεί κανείς τον κυνηγό σημαίνει ότι έχει εξαλείψει το σημαντικότερο πλεονέκτημα του, το να πλησιάζει δηλαδή απαρατήρητος στο υποτιθέμενο θήραμά του.

Τρόποι παρακολούθησης

Υπάρχουν πολλοί τρόποι παρακολούθησης. Εδώ δεν θα αναφερθούμε σε μια μεγάλη σειρά από μεθόδους παρακολούθησης (ηλεκτρονικές κ.λπ.).

Θα ασχοληθούμε με την απλούστερη μορφή που είναι η λεγόμενη «επιτήρηση στόχου». Αυτό δε σημαίνει ότι μια «μαν του μαν» παρακολούθηση συνδυασμένη με την ηλεκτρονική (παγίδευση τηλεφώνου κ.λπ.) δεν είναι εφικτή.

Η «μαν του μαν» παρακολούθηση χωρίζεται σε πεζή και με οχήματα.

Και εδώ, βέβαια, έχουμε τον συνδυασμό, που βασίζεται στις κάθε φορά ανάγκες που προκύπτουν. Εφ' όσον ο καθένας δεν βαδίζει μόνιμα, αλλά χρησιμοποιεί και οχήματα.

Άλλη διάκριση είναι ανάμεσα στη φανερή ή τρομοκρατική παρακολούθηση και στην κρυφή ή διακριτική παρακολούθηση.

Διακριτική είναι η παρακολούθηση όταν αυτοί που «το παίζουν» κυνηγοί προσπαθούν να μη γίνουν αντιληπτοί. Αυτός είναι ο κανόνας.

Ενώ, η φανερή ή τρομοκρατική επιδιώκει να τονίσει την παρουσία των «κυνηγών». Φυσικά εδώ δεν λαμβάνεται κανένα μέτρο προφύλαξης. Σκοπός είναι η τρομοκράτηση και το σπάσιμο των νευρών του παρακολουθούμενου έτσι που να εκμεταλλευτούν ορισμένες κινήσεις ή ενέργειές του.

Η πραγμάτωση τρομοκρατι-

κών παρακολούθησεων θέλει να βγάλει άμεσα αποτελέσματα, όπως π.χ. συμπλοκή με τους «κυνηγούς» οπότε και το «θήραμα» θα πέσει μέσω άλλου δρόμου στα χέρια τους, εφ' όσον δεν έχουν πραγματικά στοιχεία για να το πετύχουν. Ή έχουν πολλά στοιχεία στα χέρια τους και εκβιάζουν την κατάσταση.

Ένας συνδυασμός ή αλληλομεταβολή των δύο αυτών μεθόδων (διακριτική-φανερή) και σκόπιμη και εφικτή είναι.

Στη «φανερή» παρακολούθηση δεν χρειάζεται να προσπαθή-

σει κανείς να αντιληφθεί αν τον παρακολουθούν. Θα φροντίσουν οι άλλοι γι' αυτό.

Θα πρέπει λοιπόν, να είναι κανείς τελείως απρόσεκτος ώστε να μην τους αντιληφθεί.

Πολλές φορές οι «κυνηγοί» γίνονται επικίνδυνα προκλητικοί για να πετύχουν το σκοπό τους στηριγμένοι στην ισχύ που έχουν σαν εκτελεστικά όργανα της εξουσίας. Εδώ χρειάζεται ψυχραιμία, αυτοέλεγχος και σωστή συμπεριφορά. Και εν πάση περιπτώσει, σημαντικό είναι να υπάρχει κόσμος γύρω μας. Σε οποιοδήποτε άλλη περίπτωση καλό είναι να αποφύγει να δώσει κανείς μια «μάχη» σε ένα σημείο που φαίνεται εκ των προτέρων χαμένη. Ειδικότερα, σε απόμερα σημεία, σκοτεινά, χωρίς μάρτυρες και με υπεράριθμους «κυνηγούς» είναι απαίτητο να μην βρισκόμαστε, έτσι κι αλλιώς. Όταν οι «κυνηγοί» προκαλούν ανοικτά σημαίνει ότι πρώτιστα θέλουν «να βάλουν στο χέρι» το «θήραμα».

Προσωπική συμπεριφορά

Αυτό το κείμενο δεν επιδιώκει να δημιουργήσει ένα κλίμα ψύχωσης και τρομοκρατίας. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να επιδοθεί κανείς σε κυνήγι «μαγισσών» κυτάζοντας ολόένα γύρω του και ψάχνοντας για υποτιθέμενους «κυνηγούς».

Πρώτα από όλα χρειάζεται ψυχραιμία, μετά παρατηρητικότητα, αυτοπεποίθηση και ...κέφι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το κέφι είναι απαραίτητο για να στήσουμε ορισμένες έξυπνες παγίδες στον ή στους «κυνηγούς», να τους φέρουμε σε αμηχανία και να διασκεδάσουμε με τα μούτρα τους ή την κατσάδα που θα φάνε από τους προϊστάμενούς τους, όταν αναφέρουν ότι τους «τη φέραμε».

Αυτό το τελευταίο, δεν είναι δύσκολο αν πάρουμε υπ' όψη μας ότι κανένας δεν είναι ακαταμάχητος «κυνηγός» και ότι σε τελική ανάλυση ό,τι κάνει βασίζεται κύρια στο ότι πληρώνεται γιαυτό, κι όχι στο ότι το πιστεύει. Ένας υπάλληλος έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να φερθεί αλλοιώς απ' ό,τι του επιβάλλει η θέση του. Κατά συνέπεια η ευρηματικότητα, η «ευστροφία» του και η τακτική του είναι στατικά και άρα εύαλота.

Η επικινδυνότητα της παρακολούθησης βρίσκεται στο ότι για την πραγματοποίησή της σπαταλώνται χρηματικά ποσά και διατίθενται σημαντικές δυνάμεις. Αυτό σημαίνει ότι όλα αυτά πρέπει να δικαιολογηθούν.

Η δικαιολόγηση όλων αυτών σημαίνει το στήσιμο μιας σκευωρίας όταν αποδειχθεί ότι δεν βγήκε το «λαυράκι» που θέλουν (βλέπε σχετικά την περίπτωση της σκευωρίας εναντίον της Κ. Ιατροπούλου κ.ά). Γι' αυτό χρειάζεται ιδιαίτερη σοβαρότητα και προσοχή όταν αντιληφθούμε ότι μας παρακολουθούν.

Όσοι αντιπαρέλθουν με επιπολαιότητα το γεγονός θα είναι άξιοι της τύχης τους, όταν μεθαύριο, πολύ πιθανό, βρεθούν σε κάποιο μπουντρούμι χωρίς να καταλάβουν καλά-καλά πώς τους συνέβει.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η δικτατορία γέμισε τα μπουντρού-

μα της με κρατούμενους χάρη τις παρακολουθήσεις και τα φακέλωματα που γινόντουσαν στην περίοδο της «Δημοκρατίας». Οι δικτατορίες αξιοποιούν το υλικό της «Δημοκρατίας». Γι' αυτό αν το ένα μέρος της ευθύνης για τις συλλήψεις και τα βασανιστήρια το έχουν οι δικτάτορες, το υπόλοιπο ανήκει σ' όσους προηγούμενα ετοίμαζαν το έδαφος....

Όσοι θα απαντήσουν με αφέλεια, «...και τι με νοιάζει εμένα αν γίνονται παρακολουθήσεις ή αν με παρακολουθούν. Δημοκρατία έχουμε. Εγώ μπορώ να λέω τις απόψεις μου και να τις υποστηρίζω με πράξεις. Εγώ τη δουλειά μου κάνω, κι αυτοί τη δική τους...», κάποτε θα πάρουν την απάντησή τους.

Μόνο που τότε αν και θάχουν καταλάβει το λάθος τους, θά πρέπει να ασχοληθούν με το πως θα ξεμπλέξουν. Όσο για ταόσα γράφονται εδώ, αυτά θα τους είναι τελείως άχρηστα πλέον.

Οι «κυνηγοί» καταγράφουν, ταξινομούν, συσχετίζουν και συμπεραίνουν. Μπορεί κανείς να αγνοεί απλοϊκά την ασφαλίτικη λογική που σε θεωρεί εκ των προτέρων ένοχο. Δεν μπορεί όμως εύκολα να την αποφύγει, όταν αυτή εκδηλωθεί με τις όποιες ενέργειες των διοικητικών αρχών.

Εξ' άλλου, η γνώμη ότι «κάνουν τη δουλειά τους» δείχνει μια ουσιαστική άρνηση της προσωπικότητας και της ελευθερίας. Έτσι, κάποιοι που «κάνουν τη δουλειά τους» θα πρέπει να έχουν σαν αντικείμενο τη δική σου δουλειά, τις επιθυμίες σου, τα όνειρά σου, τους φίλους σου, τους συνεργάτες σου, τα αγαπημένα σου πρόσωπα, τις συνήθειές σου, τη ζωή σου μ' άλλα λόγια.

Η στάση της αδιαφορίας μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα όχι μόνο στο «θήραμα» αλλά και στα φιλικά σου πρόσωπα, τα οποία μπορούν να βρεθούν μπλεγμένα μετά από κάποιο περίπλοκο αστυνομικό συσχετισμό.

Η ενεργητική στάση ενάντια στην παρακολούθηση είναι απαραίτητη. Όχι μόνο αποφεύγουμε δύσκολες στιγμές αλλά δημιουργούμε προβλήματα στην εξουσία.

συνέχεια στη σελ. 11

Παρακολουθήσεις συνέχεια.....

συνέχεια από τη σελ. 10

Η στάση αυτή μπορεί να έχει πολλές μορφές:

α) Σπάσιμο της παρακολούθησης με το να τους ξεφεύγουμε. Αυτό εκτός των άλλων, προσφέρει και μια προσωπική ικανοποίηση.

β) Συγκέντρωση στοιχείων γύρω από την παρακολούθηση (φωτογραφίες «κυνηγών», συμβατικοί αριθμοί οχημάτων, φωτογραφίες οχημάτων, κλπ.)

γ) Δημοσιοποίηση των στοιχείων αυτών την στιγμή που κρίνει κανείς κατάλληλη.

δ) Ενημέρωση γνωστών και φίλων για ότι συμβαίνει και καθημερινή επικοινωνία μαζί τους.

Αυτό το τελευταίο προσφέρει τη δυνατότητα να μην μπορεί να γίνει καμιά απαγωγή, απαρτήρητα.

ε) Διάφορες άσκοπες βόλτες που κα καταταλαιπωρούν τους κυνηγούς και να σπάζουν τα δικά τους νεύρα.

Αν σε καμιά άσκοπη βόλτα σας εγκαταλείψουν, τόσο το καλύτερο.

στ) Εάν είναι «στημένοι» έξω από κάποιο σπίτι καλό θα είναι να ειδοποιηθούν δημοσιογράφοι και κόσμος, δημιουργώντας κινητοποίηση, στο σημείο παρακολούθησης.

ζ) Ετοιμότητα και επιφυλακή για ενδεχόμενη έρευνα ή «εξακρίβωση στοιχείων».

η) Αντιστροφή των όρων και ... παρακολούθηση του «κυνηγού».

Διακριτική παρακολούθηση

Σ' αυτήν, οι «κυνηγοί» συγκεντρώνουν στοιχεία. Γι' αυτό προσπαθούν να μην γίνουν αντιληπτοί.

Τα μέσα που χρησιμοποιούν είναι:

«Στήσιμο» έξω από το σπίτι του «θηράματος». Αυτό είναι απαραίτητο για να υπάρχει έλεγχος εισόδου-εξόδου.

Φυσικά, το στήσιμο γίνεται από κάποια απόσταση, αλλά οπωσδήποτε με τρόπο που να υπάρχει ΟΠΤΙΚΗ ΕΠΑΦΗ. Αυτό το τελευταίο είναι σημαντικό τόσο για το αρχίνισμα της παρακολούθησης όσο και για την συνέχειά της. Εάν χάσουν την οπτική επαφή τότε η παρακολούθηση οδηγείται σε αποτυχία.

Πολλές φορές, για την οπτική επαφή υπάρχει ένας παρατηρητής, ο οποίος με κάποιο τρόπο ειδοποιεί τους υπόλοιπους, που είναι κρυμμένοι, ότι φεύγετε από το σπίτι. Αυτοί μπορούν να ξεκινήσουν ενώ αυτός δεν δείχνει τέτοια πρόθεση.

Για να αντιληφθεί κανείς αν τον παρακολουθούν χρειάζεται πρώτα απ' όλα παρατηρητικότητα, μνήμη, χαρτί, μολύβι, κέφι και άνεση χρόνου.

Αν πρόκειται να πάτε κάπου και δεν θέλετε «κολαούζο» εάν δεν έχετε χρόνο να διαπιστώσετε αν σας παρακολουθούν καλύτερα αναβάλλετε ότι έχετε να κάνετε.

Αυτοί που «κυνηγούν» πρέπει να γνωρίζουν φασικά το «θήραμα». Επειδή όμως θέλουν να βεβαιωθούν ή πολλοί δεν σας ξέρουν (ίσως ένας ή δύο) θα σας κυτάζουν επίμονα προσπερνώντας.

Προσπαθείστε και σεις να συγκρατήσετε τα χαρακτηριστικά τους.

Να είστε ήρεμοι και να μην προκαλείτε. Είναι πολλοί, μπορούν να γίνουν ακόμα περισσότεροι από όσους βλέπετε και κυρίως οπλοφορούν ή είναι εκπαιδευμένοι για καυγά. Τέλος είναι όργανα της εξουσίας. Γιαυτό χρειάζεται ηρεμία και εξυπνάδα.

Πώς θα τους αντιληφθείτε:

Στην πεζή παρακολούθηση, οι «κυνηγοί»:

α) Προσπαθούν να δείξουν αδιαφορία για την παρουσία και τις κινήσεις σας.

β) Στέκονται σε ασυνήθιστα σημεία γύρω από το σπίτι σας, όπως π.χ. γωνίες όπου αποκλείεται να έχουν ραντεβού.

γ) Προσπαθούν να κρύψουν τα χαρακτηριστικά τους όταν τους πλησιάζετε (ανάβοντας π.χ. τσιγάρο, φυσώντας τη μύτη τους, στρέφοντας αλλού το πρόσωπό τους όσο κι αν τους κυτάζετε επίμονα, ή προσπαθώντας να ξύσουν το κεφάλι ή το πρόσωπό τους) παρουσιάζουν δηλ. τα λεγόμενα «νευρικά τικ».

δ) Έχουν συνηθισμένο παρουσιαστικό που δεν προκαλεί υποψίες. Αν τη στιγμή που βαδίζετε σε απόμερο σχετικά δρόμο, αντιληφθείτε κάποιον σε αρκετή απόσταση πίσω σας, διατηρείστε ένα μέσο ρυθμό βαδίσματος και ξαφνικά κάντε μεταβολή και αλλάξτε το ρυθμό του βηματισμού σας. Η έκπληξη και η αμηχανία του ή η άμεση αλλαγή πορείας του θα τον προδώσουν. Μην επιχειρήσετε το πείραμα αυτό σε τελειώς έρημο δρόμο, δεν μπορείτε να ξέρετε τις προθέσεις των «κυνηγών».

Ενώ βαδίζετε, διαλέξτε ένα μικρής κυκλοφορίας δρόμο. Προσποιηθείτε ότι στρίβετε σε κάποια γωνία όπου υπάρχει μεγάλο όχημα και σας καλύπτει, και περιμένετε. Αν το άτομο που έρχετε πίσω σας εκπλαγεί βλέποντάς σας σταματημένο και δείξει αναποφασιστικότητα για το πού θα πάει, σίγουρα είναι «κυνηγός». Αφήστε τον να σας προσπεράσει και ακολουθήστε τον για λίγο. Από τις αντιδράσεις του θα καταλάβετε πολλά.

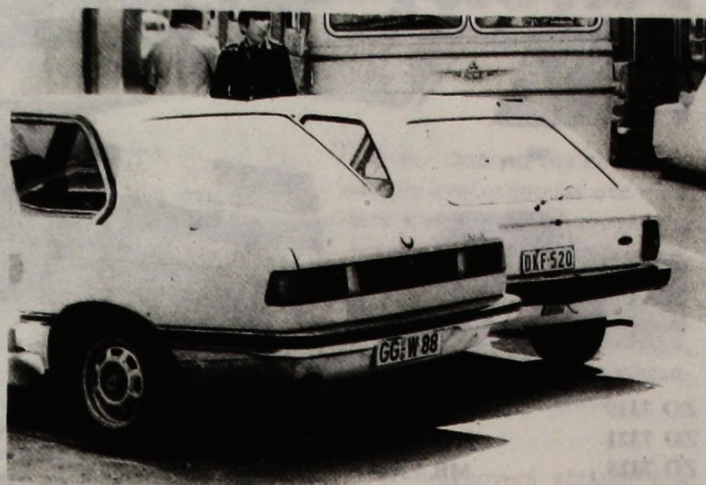
ε) Μπορούν να έχουν οποιαδή-

ποτε ηλικία ή φύλο. Να είναι νεαροί, ζευγαράκι, γυναίκες, ηλικιωμένοι ή κοπέλλες. Να κάθονται σε παρκαρισμένους αυτοκίνητο κοντά στο σπίτι σας ή σε κάποιο καφενείο της γειτονιάς σας.

στ) Ποτέ δεν είναι ένας ή δύο. Μπορεί να βρίσκονται σε παράλληλους δρόμους μπροστά σας και πίσω σας. Είναι οργανωμένοι, έχουν συνηθισθεί και αλλάζουν συχνά θέση για να σας μπερδέψουν. Εκτός, από τους πεζούς υπάρχουν και οι εποχούμενοι (σε αυτοκίνητα ή μοτοσυκλέτες ή μηχανάκια). Ένας σωστός συνδυασμός των κινήσεών τους, τους κάνει δύσκολα αντιληπτούς.

Ποτέ σε ένα πολυσύχναστο δρόμο δεν μπορείτε να «μυριστείτε» τους «κυνηγούς». Ούτε

εάν έχετε σταθερό δρομολόγιο. Σ' αυτή την περίπτωση, αρκεί ένας μακρύς από το σπίτι σας και οι υπόλοιποι σκορπισμένοι στα διάφορα σημεία του δρομολογίου σας.

Άτομα που ανεβαίνουν μαζί σας στο λεωφορείο και κατεβαίνουν στην ίδια στάση μαζί σας, πιθανό να είναι «κυνηγοί». Μπορείτε ανεβαίνοντας τελευταίοι να «δείτε» ποιος βιάστηκε να σας ακολουθήσει. Φυσικά, δεν έχετε δείξει την πρόθεσή σας ότι θα επιβιβασθείτε. Το ίδιο κάνετε και για την αποβίβασή σας. Αυτά όλα δεν σημαίνουν ότι δεν μπορούν να ακολουθήσουν το όχημα που μπήκανε (ταξί ή λεωφορείο) από απόσταση με άλλο όχημα.

Αν ενώ βαδίζετε διαπιστώσετε περισσότερες από μια φορές το ίδιο όχημα να σας προσπερνάει ή συναντήσετε το ίδιο άτομο, μάλλον κάτι δεν πάει καλά.

Συνήθως, οι «κυνηγοί» βολτάρουν γύρω από το σπίτι σας, εάν τους είναι δύσκολο να «στηθούν».

Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται να δοθεί σε άτομα που «χτυπούν» το κουδούνι γειτονικής πολυκατοικίας και περιμένουν πολύ ώρα χωρίς να τους απαντήσει κανείς. Είναι πολύ πιθανό, να προσποιούνται, γιατί η ξαφνική εμφάνισή σας τους αιφνιδίασε.

Αν κάποιος στέκεται σε διάβαση πεζών και ενώ έχει ανάψει το πράσινο δεν περνά απέναντι, αλλά αλλάζει αργά κατεύθυνση πιθανό να είναι «κυνηγός».

Σ' αυτή την περίπτωση είτε περιμένει να τον προσπεράσετε, ή —εφ' όσον κατοικείτε σε κεντρικό δρόμο— παρακολουθεί το σπίτι σας.

Οι αιφνιδιαστικές εξοδοί από το σπίτι σας, αναστατώνουν τους «κυνηγούς». Έτσι μπορείτε να τους «μυριστείτε» πιο εύκολα.

Αυτοί που σας παρακολουθούν συνήθως χρησιμοποιούν ασύρματα για να συνηθιστούν. Πιθανά «γούρμαν» να είναι ασύρματοι.

Οι «κυνηγοί» έχουν ασυρμάτους στα αυτοκίνητά τους τόσο για να επικοινωνούν μεταξύ τους όσο και με το «κέντρο» που τους συντονίζει, δίνει οδηγίες και καλεί ενισχύσεις αν του ζητηθούν.

Οι «κυνηγοί» χρησιμοποιούν διάφορα κόλπα για να μη γίνουν αντιληπτοί. Π.χ. οδηγώντας μοτοσυκλέτα φορούν κράνος. Μετά βγάζουν το κράνος και κυκλοφορούν με τα πόδια ή αλλάζουν μοτοσυκλέτα χωρίς να φορέσουν κράνος ή αλλάζουν σακάκι που τόχουν σε κάποια «καβάντζα» (συνήθως αυτοκίνητο με συνεργάτες τους). Γι' αυτό χρειάζεται προσοχή.

Επειδή είναι συνήθως ξένοι στην περιοχή, παρκάρουν το αυτοκίνητό τους κοντά στο σπίτι σας και φεύγουν. Έτσι θα νομίσете ότι ανήκει σε κάποιον που μένει στην περιοχή σας. Μετά θα μπορούν άνετα να στρογγυλοκάθονται και σεις να νομίζετε ότι πρόκειται για γείτονες. Ακόμα προσπαθούν να πιάσουν φιλίες με διάφορα άτομα της περιοχής ή κουβεντιάσουν μεταξύ τους και χαριεντίζονται για να δημιουργήσουν την εντύπωση του «άνετου» και του οικείου στην περιοχή.

Η εξελεγμένη μορφή παρακολούθησης είναι να νοικιάσουν ένα σπίτι στη γειτονιά σας. Γι' αυτό καλό θα είναι να έχουμε υπόψη τους καινούριους γείτονες.

Παρακολούθηση με όχημα (αυτοκίνητο ή δίκυκλο)

Τα αυτοκίνητα που χρησιμοποιούν προσπαθούν να φαίνονται συνηθισμένα. Δεν έχουν χτυπητά χρώματα, ούτε περιττά στολίδια. Δεν χρησιμοποιούν ποτέ ένα μόνο όχημα ή μια μόνο μάρκα αυτοκινήτου. Και δεν έρχονται πάντοτε πίσω σας. Μην προσπαθήσετε να ξεφύγετε μέσα από στενά δρομάκια ή μονόδρομους, αν το έχετε σκοπό. Αυτά τα κόλπα είναι συνηθισμένα και δεν πάνουν. Σας ακολουθούν από παράλληλο δρόμο. Γι' αυτό δεν είναι ορατοί πολλές φορές.

Τα οχήματά τους έχουν ορισμένα χαρακτηριστικά που τους προδίδουν. Συνήθως οι πινακίδες δεν είναι βιδωμένες αλλά συγκρατούνται με πιαστράκια. Όταν είναι βιδωμένες έχουν πεταλούδα ή ασφάλειες για γρήγορη αλλαγή. Οι πινακίδες τους είναι διάτρητες από τις πολλές αλλαγές. Για παράδειγμα η πινακίδα GO NA 39 είναι σαν σουρωτήρι από τις πολλές «μαϊμούδες». (Μαϊμού) λέγεται η τοποθέτηση πολλών διαφορετικών πινακίδων στο ίδιο αυτοκίνητο). Πολλές φορές στη βιασύνη τους έχουν άλλη πινακίδα μπρος και άλλη πίσω. Εθεάθη αυτοκίνητο με μπροστινή πινακίδα GN 3048 και πίσω πινακίδα 300 WW 375. Είναι για γέλια. Σε τέτοια περίπτωση μια πλάκα με ένα τηλεφώνημα στο «100» δεν θα ήταν κακή ιδέα. Τι λέτε;

Άλλοτε οι πινακίδες είναι στραπατσαρισμένες (από τις πολλές αλλαγές) ή οι αριθμοί τους έχουν εκδοθεί πολλά χρόνια πριν, ενώ τα αυτοκίνητα είναι τελευταία μοντέλα.

Η μοτορόλα που έχουν τα αυτοκίνητα προϋποθέτει κεραία η οποία δεν είναι εύκολο να κρυφτεί παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες των «κυνηγών».

Η δυσαρμονία ηλικίας των επιβατών, τα παράνομα παρκα-

ρίσματα (συνήθως σε γωνίες ή σε πεζοδρόμια για να φεύγουν εύκολα), η πολύωρη παραμονή σε παρκαρισμένο όχημα ζευγαριού ή ατόμων, το ξεκίνημα κατά την έξοδο από το σπίτι σας, η έλλειψη ασφαλιστικού σήματος, είναι στοιχεία που βοηθούν στον εντοπισμό των «κυνηγών».

Στις παρακολουθήσεις με οχήματα πολλές φορές χρησιμοποιούν και ιδιωτικά οχήματα ή φίλων και γνωστών τους. Σ' αυτές τις περιπτώσεις καλύπτουν το ασφαλιστικό σήμα με κάποιο χαρτάκι. Όταν το αυτοκίνητο είναι ιδιωτικό ή δανεικό έχουν πολλά πλεονεκτήματα αλλά είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί μην «καρφωθούν».

Οι παρανομίες

Οι παρανομίες που προκύπτουν από μια παρακολούθηση είναι πολλαπλές. Είπαμε για το αδίκημα της προσβολής της προσωπικότητας, τις «μαϊμούδες» (αλλαγή πινακίδων από όχημα σε όχημα, για παράδειγμα η πινακίδα τσεχοσλοβακίας ZH32649 —να χρησιμοποιούν και ξένους αριθμούς κυκλοφορίας— είχε τοποθετηθεί σε DATSUN με μαύρες ρίγες στο καπό. Το DATSUN ανήκει σε αξιωματικό των ΜΕΑ. Εν συνεχεία τοποθετήθηκε σε άλλο αυτοκίνητο με διπλωμένο το 9 και το σήμα της χώρας. Τελευταία το βλέπουμε με διπλωμένο το 9 και με τον ελληνίζοντα αριθμό ZH3264 σε γνωστό πουλμανάκι που μεταφέρει ΜΕΑτζήδες), παράνομα παρκαρίσματα, ανασφάλιστα ή αδήλωτα αυτοκίνητα και αριθμοί κυκλοφορίας, διπλές πινακίδες ή μονές, (η άλλη τοποθετείται σε άλλο όχημα), προκλήσεις (όταν η παρακολούθηση γίνεται με έκδηλο τρόπο κ.λπ.)

Όλα αυτά μπορούν να βοηθήσουν το «θήραμα» να ανατρέψει τους όρους του κυνηγιού και να δημιουργήσει προβλήματα στους κυνηγούς.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΜΑΣ ΛΕΓΑΝΕ:
ΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΞΤΕ!
ΑΥΤΟΙ ΤΩΡΑ ΜΑΣ ΛΕΝΕ:
ΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΜΥΡΙΣΤΕ!...
ΠΟΙΑ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΡΕ ΤΖΑΚ;

Πώς να ξεφεύγετε

Καλό είναι να σπάτε το «κυνήγι» ξεφεύγοντας. Γι' αυτό το σκοπό επιλέξτε μέρη που τα γνωρίζετε πολύ καλά.

Εδώ δεν μπορούν να δοθούν εκτενή παραδείγματα διαφυγής, γιατί εκτός των άλλων δεν είναι σκόπιμο.

Η διαφυγή είναι αποτέλεσμα και συνδυασμός πολλών πραγμάτων, όπως πείρα, παρατηρητικότητα, μέσα, χρόνος, κέφι κ.λπ.

Ενδεικτικά αναφέρουμε μια περίπτωση διαφυγής για πεζό:

Μπορείτε να μπειτε σε κτίριο με διπλή είσοδο - έξοδο. Αλλά μην παραμείνετε για πολύ χρόνο στο κτίριο.

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

Σε περίπτωση που έχετε όχημα εφαρμόζετε την τακτική «του λαγού». Μπαίνετε σε πλατεία με πολλή κυκλοφορία και πολλά στόμια εισόδου-εξόδου. Αφού κάνετε μερικούς γύρους (δύο π.χ.) την κατάλληλη στιγμή φεύγεται προς ένα από τους πολλούς δρόμους.

Τέλος, έχετε υπόψη σας ότι η διερεύνηση για «κυνηγούς» είναι ένα καλό κυνήγι. Από τη στιγμή που τους αντιληφθείτε ο κυνηγός είσθε εσείς. Ο όροι αντι-στράφηκαν.

Καλό κυνήγι και καλή διασκέδαση.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Πιο κάτω δίνουμε μερικούς αριθμούς αυτοκινήτων (ενδεικτικά) που χρησιμοποιούνται για παρακολούθηση. Πολλοί από αυτούς έχουν δημοσιευθεί στο Βιβλίο του Γ. Καραμπέλα: «Το Ελληνικό Αντάρτικο των Πόλεων 1974-1985».

Τους δίνουμε με αλφαβητική σειρά και ελπίζουμε να τους εμπλουτίσετε με περισσότερους.

Γι' αυτό το σκοπό μια βόλτα έξω από αστυνομικά τμήματα αποδίδει πάντα.

Προσοχή όμως! Μην σημειώνετε τα νούμερα μπροστά τους εάν δεν το κρίνετε σκόπιμο.

Οι αριθμοί που δίνουμε χωρίζονται σε ελληνικούς και ξένους.

AB 9601	ZZ 7110
AB 9607	ZZ 7165
AB 9613	ZH 3209
AB 9616	ZH 3224
AB 9628	ZH 3264
AB 9631	ZH 3265
AB 9751	ZH 5823
AE 7608	ZH 6619
AZ 4559	ZH 6637
AZ 6239 (TAEI)	ZH 6652
AZ 7690	ZH 6689
AZ 7702	ZH 7107
AZ 7724	ZH 7112
AZ 7741	ZH 7122
AX 6235	ZH 7127
BA 2181	ZH 7836
BA 9713	ZH 7954
BB 4710	ZH 8020
BZ 5111	ZH 8025
BI 5580	ZH 8225
BK 2287	ZK 5891
BM 5765	ZK 6681
BN 5184	ZK 6683
BO 9423	ZK 8219
BT 4534	ZK 9381
BT 4677	ZK 9426
BY 901 (MOTO)	ZK 9436
EB 8498	ZK 9470
EZ 8754	ZK 9490
EZ 9710	ZK 9497
EZ 9754	ZK 9510
EZ 9772	ZK 9549
EZ 9776	ZK 9960
EI 1150	ZN 1317
EI 1154	ZN 4098
EI 9707	ZN 4766
EK 9463	ZO 4135
EM 3617	ZO 4618
EM 9893	ZO 4628
EO 719 (MOTO)	ZO 4685
EO 723 (MOTO)	ZO 5076
EO 727 (MOTO)	ZO 5815
EO 3750	ZO 5831
EO 9677	ZO 7110
ET 4697	ZO 7117
ZB 1467	ZO 7178
ZB 1487	ZO 7195
ZB 1641	ZO 7229
ZB 1972	ZO 7234
ZE 1682	ZO 7237
ZE 2748	ZO 7241
ZE 5604	ZO 7258
ZE 5608	ZO 7281
ZE 5629	ZO 7286
ZE 5634	ZO 7302
ZE 5823	ZO 7306
ZE 5863	ZO 7310
ZE 5868	ZO 7314

ZO 7319
ZO 7321
ZO 7325
ZO 9609
ZO 9698
ZP 6154
ZT 7303
ZT 7304
ZT 7307
ZT 7316
ZT 7352
ZT 7377
ZY 7286
HE 1418
HE 1441
HE 1445
HE 1456
HE 1459
HE 1463
HE 1474
HE 1485
HE 1489
HE 1496
HE 1521
HE 1532
HE 1537
HE 1540
HE 1543
HE 1554
HE 1606
HE 1626
HE 1632
HE 1646
HE 1659
HE 1906
HE 1923
HE 1932
HE 1934
HE 1945
HE 1968
HE 1976
HE 1986
HE 1990
HE 1991
HE 2202
HE 2207
HE 2208
HE 2221
HE 2226
HE 2230
HE 2235 (TAEI)
HE 2239
HE 2244
HE 2257
HE 2266
HE 2272
HE 2277
HE 3629
HE 7674
HH 4321
HH 5458
HH 9373
HN 5390
IZ 7216
IZ 7218
II 3544
II 3552
IK 6937
IP 7679
IP 8721
IY 2104
IY 2119
IY 2190
IY 2248
IY 2737
IY 4414
IY 6686
IY 9910
IY 9914
KA 7158

KB 3540
KO 4406
MB 7248
MI 3824
MX 3035
NA 8256
NI 3958
NO 9393
OB 1163
OB 5587
OB 5602
OE 133 (MOTO)
OE 138 (MOTO)
OE 144 (MOTO)
OE 231 (MOTO)
OE 2245
OE 4128
OE 4830
OE 7122
OZ 3307
OZ 8900
OZ 8991
OZ 8994
OZ 8999
OZ 9004
OZ 9009
OZ 9013
OZ 9021
OZ 9026
OZ 9027
OZ 9039
OZ 9825
OZ 9842
OZ 9892
OZ 9895
OH 4010
OH 4011
OH 4013
OI 2007
OI 2014
OI 2029
OM 1123
OM 1128 (TAEI)
OM 1130
OM 1136
OM 1138
OM 1139
OM 1142
OM 1153
OM 1158
OM 1163
OM 1164
OM 1182
OM 1194
OM 1227
OM 1240
OM 2202
OM 2208
OM 2213
OM 2227
OM 2231
OM 2247

OM 2267
OM 2287
OM 4995
OM 5303
OM 5309
OM 5323
OM 5339
OM 5351
OM 5382
OM 5861
OM 9373
OM 9457
ON 3717
OO 6228
OO 8669
OO 9939
OT 6516
OT 6628
OT 7507
OT 7508
OT 7518
OT 7519
OT 7520
OT 7521
OT 7527
OT 7535
OT 7541
OT 7547
OT 7552
OT 7558
OT 7563
OT 7569
OT 7571
OY 2902
OY 3105
OY 3130
OY 8416
OY 8505
OX 8575
PB 5594
PB 614 (MOTO)
PN 9964
PX 4369
TA 6940
TO 3886
TX 3237
YA 2763
YA 3373
YAA 91 (MOTO)
YAA 219 (MOTO)
YAA 1719
YAA 1722
YAA 1727
YAA 1801
YAA 1806
YAA 1819
YAA 2189
YAA 5646
YAA 6294
YAB 2502
YAB 2513
YAB 2518

YAB 2535
YAB 2546
YAB 2551
YAB 2601
YAB 2709
YAB 2786
YAE 624 (MOTO)
YAE 3124
YAI 3400
YAM 3360
YAM 4825
YAM 5018
YB 668 (MOTO)
YB 1319
YB 1331
YB 1345
YB 1364
YB 1811
YB 1865
YB 1905
YB 1918
YB 1936
YB 2783
YB 2784
YB 2785
YB 2793
YB 2797
YB 3101
YB 3107
YB 3123
YB 3153
YB 3164
YB 3166
YB 3172
YB 3176
YB 3180
YB 6639
YB 8003 (TAEI)
YE 4936
YE 4965
YE 7937
YE 7952
YZ 1643
YZ 1702
YZ 1725
YZ 1749
YZ 1763
YZ 1770
YZ 1792
YZ 1817
YZ 1865
YZ 6678
YZ 6744
YZ 6765
YZ 6938
YZ 7041
YZ 7043
YZ 7059
YZ 7063
YZ 7067
YZ 7077
YZ 7082

YZ 7094
YZ 7096
YZ 7102
YZ 7112
YZ 8900
YH 1150
YH 1190
YH 6119
YH 8634
YH 8946
YH 8970
YI 3348
YM 908 (MOTO)
YM 1505
YM 1541
YM 1555
YM 1566
YM 1582
YM 1589
YM 1907
YM 1922
YN 2464
YN 3394
YN 4741
YN 5692
YN 7882
YN 8101
YO 563 (MOTO)
YO 568 (MOTO)
YO 572 (MOTO)
YO 574 (MOTO)
YO 1206
YO 1396
YO 3753
YO 6034
YO 6195
YO 8010
YP 1185
YP 2117
YP 2359
YP 2361
YP 2365
YP 2369
YP 2375
YP 2379
YP 2385
YP 2388
YP 2397
YP 2504
YP 2512
YP 2518
YP 2522
YP 2534
YP 2538
YP 2540
YP 2552
YP 2554
YP 2569
YP 4473
YP 4968
YP 5707
YP 7181
YP 7188
YP 7423
YP 9818
YP 9821
YP 9829
YP 9842
YP 9846
YP 9857
YP 9867
YP 9871
YP 9891
YT 1003
YT 1006
YT 1008
YT 1012
YT 1021
YT 1024
YT 1032
YT 1034
YT 1040
YT 2165
YT 2334
YT 2347
YT 2717
YT 4300
YT 5070
YT 5141
YT 6913
YT 7077
YT 7945
YT 8139
YT 8170
YT 8180
YT 8182
YT 8183

YT 8186
YT 8189
YT 8192
YT 8197
YT 8301
YT 8305
YT 8309
YT 8311
YT 8312
YT 8317
YT 8324
YT 8327
YT 8334
YT 8339
YT 8342
YT 8344
YT 8348
YT 8481
YT 8983
YT 9035 (TAEI)
YT 9766
YY 1088
YY 1094
YY 1121
YY 1153
YY 1198
YY 1709
YY 1862
YY 1873
YY 1879
YY 1895
YY 2101
YY 2108
YY 2112
YY 2117
YY 2122
YY 2125
YY 2140
YY 2148
YY 2150
YY 2153
YY 2159
YY 2168
YY 2177
YY 2222
YY 2264
YY 2545
YY 2699
YY 4144
YY 4147
YY 4486
YY 5171
YY 6374
YY 6678
YY 8938
YY 8976
YY 8979
YY 8988
YY 8994
YY 9302
YY 9305
YY 9309
YY 9314
YY 9318
YY 9332
YY 9346
YY 9810
YY 9963
YX 1938
YX 3000
YX 5616
YX 5708
YX 5838
XA 5982
XA 9648
XB 219 (MOTO)
XB 2173
XB 2193
XB 3023
XB 8742
XB 8762
XH 1909
XH 3466
XH 3501
XH 8510
XI 4404
XI 4598
XI 4614
XI 4812
XI 5036
XI 5261
XI 5914
XI 5925
XI 5929
XI 5932
XI 5943
XI 5965

XI 6223
XI 7036
XI 7584
XK 1178
XK 1831
XK 1835
XK 1836
XK 1837
XK 1842
XK 1853
XK 1858
XK 1864
XK 1869
XK 1891
XK 1924
XK 1935
XK 1946
XK 1949
XK 1952
XK 1957
XK 1996
XK 2520
XK 2693
XK 3521
XK 5777
XK 6331
XK 6361
XK 9103
XM 2898
XM 3965
XM 3980
XM 3986
XM 4008
XM 4047
XM 4069
XM 4091
XM 4098
XM 4107
XM 4113
XM 4124
XM 4697
XM 5112
XM 5708
XM 5720
XM 5771
XM 6925
XM 8327
XM 8760
XO 3049
XY 6828
XY 6829
XX 6362

2435 TTA 75
2162 TT 75
571 TT 75
ZH 32649
NE HV 722
EE 6 9299
7/4 7466
EE 6 2537
EE 6 3484
58474 EE
GN 3048
GN 3349
GG W 88
300-WW 375
ESPK 915
HSH 1403
8196 RP 95
PA YK 30
FTP 538
FB 1824
DCZ 313
LB HZ 93
F EV 517
NMH 517

HOM W 192	BB HY 632
HH ZW 887	SGN 129
HS DW 410	SWZ 722
AW RS 77	STA WK 66
MHA 968	BO ZH 84
DHV 380	FB 18 24
EM SZ 968	DKF 520
MNK 1099	GO NA 39
KAB 2797	HS DW 410
687 Z 4858	F JV 629
688 Z 4785	H LM 435
217 Z 5718	DU JT 471
217 Z 4585	BB HH 88

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περικοπές με γεγονότα, καταγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.

Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 26050 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Μερικές διατυπώσεις και διαφωνίες πάνω στο άρθρο, «Η σημερινή κατάσταση και οι αναρχικοί»

1. Ποτέ στην Ελλάδα οι αναρχικοί δεν αποτέλεσαν κίνημα με την έννοια της οργανωτικής συγκρότησης και της συνεχούς κοινωνικής δράσης και ειδικά τα τελευταία χρόνια οι παρεμβάσεις τους είναι ασυνεχείς, ασύνδετες με κάθε κοινωνικά καταπιεσμένο άνθρωπο, πολλές φορές ευκαιριακές, κενές από ουσιαστικά σπέρματα συνολικής αντιπαράθεσης ενάντια στους κρατικούς θεσμούς, αρκούμενες σε μερικά μαγικά μπουκάλια και λίγες στίβες σπασμένων τζαμιών.

2. Η καταστολή δεν στρέφεται μόνο στους αναρχικούς, αλλά στο σύνολο σχεδόν των προλεταρίων αυτής της κοινωνίας με διάφορες μορφές και τρόπους. Το κράτος κι αν ακόμα καταπατά τους νόμους που αυτό το ίδιο θέσπισε, δεν σημαίνει ότι αρνείται την ύπαρξή του. Ποτέ δεν την αρνήθηκε και ποτέ δεν πρόκειται να την αρνηθεί. Απλά σήμερα έχει ανάγκη περισσότερης αυτοεπιβεβαίωσης κι εδραίωσης, ξεπερνώντας παλιές τρομοκρατικές και κατασταλτικές μέθοδους κι ακολουθώντας νέες πιο ολοκληρωτικές μορφές κυριαρχίας.

3. Τη στιγμή που η παντελής έλλειψη οργανωτικής συγκρότησης και η απουσία συνεχούς κοινωνικής πρακτικής είναι τα οριακά σημεία αυτού που εσείς αποκαλείτε «χώρο» αναρχικών (και που για μας είναι ένα αυτόνομο, ένα ελευθεριακό γενικά συνούλεμα μέσα στο οποίο οι αναρχικοί είναι μειοψηφία), είναι φυσικό αυτός να είναι απροετοίμαστος απέναντι στο κράτος. Και όσο παρατείνεται αυτή η εναντίωση σ' αυτό το είδος της Αναρχικής Οργάνωσης δεν είναι τυχαίο. Μπορεί να αποβεί και καταστρεπτικό για την από δω και πέρα πορεία των αναρχικών μέσα στις κοινωνικές διαδικασίες. Ας κυτάξουμε να συγκροτήσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα τις ήδη υπάρχουσες ομάδες, ας κάνουμε μια αρχή εισόδου σε κάθε κοινωνικό χώρο κι ας αφήσουμε τα μεγάλα λόγια. Γιατί σ' αυτά δεν αντανakλάται η λογική, αλλά ο συναισθηματισμός, πολλές φορές άκρατος συναισθηματισμός που έφερε δυσάρεστες καταστάσεις. Τα ξεχάσατε, σύντροφοι;

4. Όχι μόνο δεν ξεπεράστηκε ο αυτοαποκλεισμός αυτού του «χώρου» αλλά έγιναν ακόμα πιο κλειστά τα όρια της κοινωνικής του περιωροποίησης, ανοίγοντας προσωπικά μια βεντέτα με την αστυνομία, δηλαδή με ένα μόνο παρακλάδι της κρατικής μηχανής και όχι με το σύνολο των εκμεταλλευτικών θεσμών.

5. Στην ουσία δεν υπήρξε ποτέ μια καθαρά δυναμική κι επιθετική παρέμβαση. Εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, όλες ήταν πορείες προβάτων προς τη σφαγή, έρμαια στις στενόμυαλες λογικές του κάθε κομπλεξικού αναρχομπαμπά και ηγετίσκου. Όλα τα σχήματα και οι κινήσεις κυριαρχούνταν πάντα από αμυντικό χαρακτήρα γιατί πάντα βρισκόμασταν στον φαύλο κύκλο πορεία - συλλήψεις - συμπαράσταση, αναγκασμένοι να ερχόμαστε στο σημείο που μίζερου απολογητή - κατηγορούμενου και όχι σ' αυτό του πραγματικά δυναμικού κοινωνικού κατήγορου. Ακόμα και στις πρόσφατες αντιπυρηνικές διαδηλώσεις δεν μπορεί να βρεθεί ούτε ένα σημάδι επιθετικότητας και αν εννοούμε τα σπασίματα, τις πυρπολήσεις μοτοσυκλετών και τα φιάσκα των «Πανελλαδικών συλλαλητηρίων» τότε τρέφουμε ψευδαισθήσεις μ' επαναστατική γαρνιτούρα.

6. Γίνεται λόγος για κάποιες περιφερειακές παρεμβάσεις που στην ουσία ήταν τοποθετημένες μόνο στις πράξεις μιας ολιγαριθμής ομάδας «αναρχικών» που έδρασε σαν την επαναστατική πρωτοπορεία, αγνοώντας τη δημιουργία ευρείας λαϊκής βάσης και πρακτικής. Αλήθεια, γιατί

όλος αυτός ο κόσμος στου Ζωγράφου πήγε σπίτι του; Και με ποιά κριτήρια μπορούν να συνδεθούν διάφορα Χιμεία με τα προβλήματα και τις ευαισθησίες του λαού, τη στιγμή που αυτά τα Χιμεία δεν είχαν κανένα ίχνος πρόσβασης στον λαό; Πως μπορούμε να μιλάμε για κάποιο φόβο του κράτους μπροστά στην αποδοχή από τους καταπιεσμένους των κινητοποιήσεών μας, τη στιγμή που ποτέ αυτές δεν συνδέθηκαν με τον κόσμο και ποτέ δεν αποτέλεσαν σοβαρό κίνδυνο για το κράτος; Αν υποστηρίζουμε το αντίθετο, τότε αυτοκαταπατάμε και μάλιστα επικίνδυνα.

7. Πέρα από τις στερείσεις επιθέσεις ενάντια σε κάποιες ομάδες και περιοδικά που τόλμησαν ν' αντιπαρατεθούν, έστω και λεκτικά, στη δραστηριότητα της αυτοαποκλεισμένης «Αναρχικής Δράσης» (αλήθεια γιατί δεν ονομάζετε αυτές τις ομάδες, φοβόμαστε;), πέρα από τις αόριστες ευχολογίες για κινητοποιήσεις ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων ενάντια στο κράτος, δημιουργίες ομάδων, εκδόσεις Πανελλαδικών εντύπων (μήπως αποδειχθεί κι αυτό φιάσκο;) Και άλλα ηχηρά παρόμοια, καμιά κουβέντα δεν γίνεται σ' αυτό το κείμενο για την οργανωτική συγκρότηση των αναρχικών. Τόσες ομάδες και άτομα έχουν εκφράσει, στο πρόσφατο παρελθόν και στο παρόν, την ανάγκη για τη συγκρότηση Ομοσπονδίας σαν το συντονιστικό όργανο της δράσης των ομάδων Πανελλαδικά. Και εσείς ούτε κουβέντα, παρά μόνο αοριστολογίες. Προσέξτε, γιατί η εναντίωση σ' αυτό το είδος της Αναρχικής Οργάνωσης δεν είναι τυχαίο. Μπορεί να αποβεί και καταστρεπτικό για την από δω και πέρα πορεία των αναρχικών μέσα στις κοινωνικές διαδικασίες. Ας κυτάξουμε να συγκροτήσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα τις ήδη υπάρχουσες ομάδες, ας κάνουμε μια αρχή εισόδου σε κάθε κοινωνικό χώρο κι ας αφήσουμε τα μεγάλα λόγια. Γιατί σ' αυτά δεν αντανakλάται η λογική, αλλά ο συναισθηματισμός, πολλές φορές άκρατος συναισθηματισμός που έφερε δυσάρεστες καταστάσεις. Τα ξεχάσατε, σύντροφοι;

8. Αν πραγματικά η εφημερίδα «Δοκιμή» θέλει να εκδίδεται από την ανάγκη επικοινωνίας και πληροφόρησης τότε θα πρέπει να δημοσιεύσει αυτό το κείμενο κι ας διαφωνούν μερικοί από σας μ' αυτό.

20/10/86
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Απάντηση της Δοκιμής

Σαν γενική παρατήρηση το κείμενο της ΑΕΠ επαναλαμβάνει διαπιστώσεις που ήδη υπάρχουν στο άρθρο «Η σημερινή κατάσταση και οι Αναρχικοί».

Η επανάληψη διαπιστώσεων με στατικό τρόπο δείχνει μία πρόθεση εξοστρακισμού του Αναρχικού χώρου. Είναι πολύ εύκολο να αφορίζεις κανείς ένα χώρο και πολύ δυσκολότερο να παλέψει για την ανασύνταξη του μέσα από μια πρακτική και μια γόνιμη κριτική και αυτοκριτική.

Το κείμενο εμφανίζει κατάσταση ανθρώπων που έχουν θιγεί και βιάζονται να απαντήσουν για να ξεθυμάνουν. Αλλιώς πως εξηγείται η έκφραση για κάποιους συντρόφους αναρχικούς σε εισαγωγικά, η παρατήρηση: (φοβόμαστε;), ή το τέλος της επιστολής για δημοσίευση του κειμένου στη ΔΟΚΙΜΗ;

Έχετε υπ' όψη σας κανένα κείμενο που να στάλθηκε στη ΔΟΚΙΜΗ και να μην έχει δημοσιευτεί; Ας μην κρίνουμε εξ' ιδίων τα αλλότρια λοιπόν.

Επειδή το κείμενο βρίθει αφορισμών θα σταθούμε σε ορισμένα σημεία του μόνο και μόνο γιατί πιστεύουμε ότι η πραγματικότητα ανακατεμένη με την ανακρίβεια μόνο επανάληψη λαθών και θολούρα επιφέρει:

1) Όταν αναφερόμαστε για αναρχικό κίνημα, μιλάμε για εν δυνάμει κατάσταση μέσα στον ελευθεριακό χώρο που εκ των πραγμάτων αποσυντίθεται. Η ανασυγκρότηση λοιπόν αφορά κύρια το γενικότερο χώρο στον οποίο έχουν διαχυθεί οι αναρχικές απόψεις και οι αναρχικοί και μέσα από αυτόν θα γίνει η ανασυγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Τα τελευταία 10 χρόνια είχαμε πάντα καταστάσεις κινήματος εν δυνάμει μέσα στο γενικότερο χώρο.

2) Φαίνεται ότι όταν μιλάμε για αυτοαποκλεισμό του χώρου παίρνουμε πάντα υπόψη μια προσωπική ή τοπική κατάσταση. Όμως για να μπορέσουμε να έχουμε μία ολοκληρωμένη εκτίμηση, θα πρέπει να δούμε ότι η καταστολή, η κρατική παραγάνδα και οι συγκεκριμένες παρεμβάσεις των αναρχικών (Σουλτζ, Τσερνόμπιλ, συνοικίες κ.λ.π.) δημιούργησαν δύο κατηγορίες ανθρώπων. Αυτούς που εξακολουθούν να είναι εχθρικοί ως προς τους αναρχικούς και αυτούς που δείχνουν φιλικούς έως ανεκτικούς.

3) Η ΑΕΠ έχει λάθος εκτίμηση για το δυναμισμό. Δυναμική παρέμβαση δεν σημαίνει κατ' ανάγκη μπουκάλια. Σημαίνει μεθοδολογική παρέμβαση στα κοινωνικά προβλήματα, έτσι που το κράτος να βρίσκεται σε μειονεκτική κατάσταση, ακόμα κι αν νικά στρατιωτικά. (Βλέπε κινητοποίηση στου Ζωγράφου, τη διαδήλωση στην Ακρόπολη για το Μπαλί κ.λ.π.).

4. Η καταστολή στρέφεται κύρια ενάντια στους Αναρχικούς γιατί αποτελούν το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι της κοινωνίας από τη φύση τους. Αν κάποιος δεν το δέχεται αυτό σημαίνει ότι δεν έχει συνείδηση της Αναρχικής του στάσης. Βέβαια αυτό δεν σημαίνει ότι η καταστολή δεν στρέφεται και ενάντια στην υπόλοιπη κοινωνία στο μέτρο που η στάση του κόσμου γίνεται εξεγερτική, (αυθόρμητη).

5. Η κατάσταση δηλωσιών στο χώρο είναι ένα γεγονός που ξεκινά είτε από προσωπικές φοβίες, είτε από θεωρητική τοποθέτηση. Η κριτική του άρθρου αναφέρεται συνολικά στο φαινόμενο και δεν έχει στόχο τη συγκεκριμενοποίηση (ονομαστική επίθεση) σε ομάδες και άτομα. Βέβαια υπάρχουν και ξεχωριστά γεγονότα (ΣΠΑΣΤΗΣ) που ακριβώς λόγω της ατομικότητάς τους χρειάζεται να τονιστούν.

6. Ενώ το κείμενο μιλά για χώρο

(δεκτό) ταυτόχρονα αναφέρεται στη συγκρότηση μιας αναρχικής Ομοσπονδίας. Ας προσέχουμε τις αντιφάσεις μας! Η σημερινή κατάσταση επιβάλλει συγκρότηση και συντονισμό διάφορων ομάδων και μία επιθετική στάση μέσα από κοινωνικές παρεμβάσεις. Οι ομοσπονδίες δεν είναι προϊόντα συζητήσεων στα σαλόνια αλλά αποτέλεσμα, δράσης, κριτικής, αυτοκριτικής, συγκρότησης, θεμελίωσης εμπειριών και θεωρητικής επεξεργασίας.

7. Η σημερινή κατάσταση χαρακτηρίζεται από την ανάγκη επέμβασης των αναρχικών στα κοινωνικά προβλήματα. Επέμβαση μέσα στον κόσμο. Για να κατορθωθεί αύριο να μπορούν οι αναρχικοί να παλεύουν μαζί με τον κόσμο ενάντια στο κράτος. Το ότι οι σημερινές παρεμβάσεις στο μέτρο που γίνονται σε σχέση με προβλήματα του κόσμου δεν φέρνουν την άμεση σύνδεση για συνεχή δράση από κοινού δεν σημαίνει ότι δεν δημιουργούν την κοινωνική συναίνεση (απαραίτητη προϋπόθεση) για τη μελλοντική από κοινού δράση του κόσμου μαζί με τους αναρχικούς ενάντια στο κράτος.

Η εξέταση για το που πήγε ο κόσμος στου Ζωγράφου δεν δείχνει μόνο άγνοια της κατάστασης εκεί αλλά και παραγνώριση όσων προανα-

φέρθηκαν (κοινωνική συναίνεση κ.λ.π.). Η βιασύνη να δούμε τον κόσμο αμέσως μαζί μας δείχνει αριστορισμό ή την τάση της πολιτικής επένδυσης (αριστεριστική λογική). Το Αναρχικό σε εισαγωγικά εκφράζει εγωκεντρισμό. Μήπως εσείς κατέχετε την Απόλυτη Αναρχική Αλήθεια; Ο κίνδυνος των εκκολαπτόμενων Αναρχομπαμπάδων ελοχεύει.

8. Το Πανελλαδικό έντυπο είναι μια ανάγκη του χώρου που εκφράστηκε και στο Συνέδριο της Πάτρας. Είναι περισσότερο πραγματοποιήσιμο στην παρούσα φάση από την Αναρχική Ομοσπονδία (και πολύ πιο ρεαλιστικό από μία Πανευρωπαϊκή Ομοσπονδία).

9. Στο κείμενό μας υπάρχουν προτάσεις για την τωρινή κατάσταση τόσο σε σχέση με τις ομάδες όσο και σε σχέση με το χώρο. Η πραγματική είναι κάτι που θα γίνει μόνο μέσα από τους αναρχικούς και όχι τόσο μέσα από ένα κείμενο.

10. Η ΑΕΠ (άγνωστη μέχρι τώρα η δράση της) θα ήταν χρήσιμο να παρουσιάσει τις δραστηριότητές της στον εργατικό χώρο και τη μέθοδο παρέμβασης της καθώς και τις προτάσεις της για τη συγκρότηση του χώρου.

Χωρίς αφορισμούς και αοριστολογίες.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΟΥΕΛ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

«Η ελευθερία μόνο για τους οπαδούς της κυβέρνησης και για μόνα τα μέλη ενός κόμματος δεν είναι ελευθερία. Η ελευθερία νοείται πάντα για εκείνον που σκέφτεται διαφορετικά».

(Ρόζα Λουξέμπουργκ)

Καταγγέλλουμε πληθώρα στελεχών και μελών του ΠΑΣΟΚ Αιγάλεω που εδώ και πολύ καιρό έχουν εξοπλιστεί μια εκστρατεία τρομοκρατίας και εξόντωσης (ηθικής και επαγγελματικής) όσων καθηγητών (και όχι μόνο...) έχουν ριζοσπαστικές κοινωνικές, παιδαγωγικές αντιλήψεις και πρακτικές.

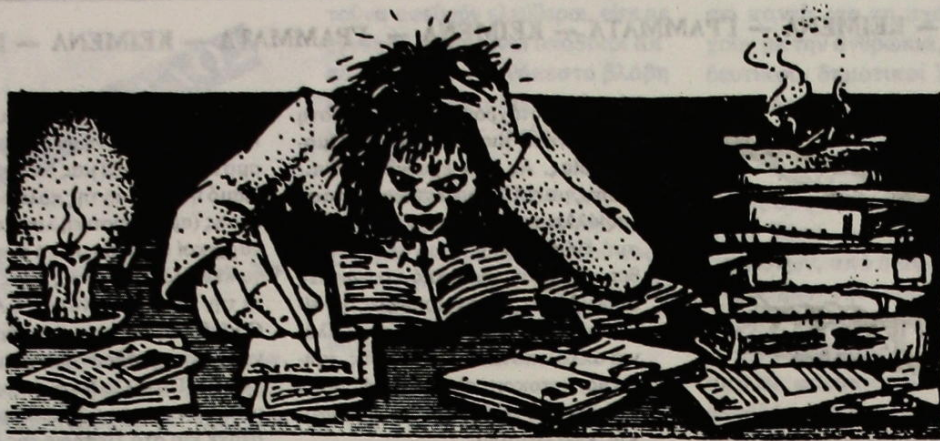
Προεξάρχοντας αυτής της μεθοδικής και επίμονης δραστηριότητας είναι ο καθηγητής μαθηματικών του 4ου Λυκείου Αιγάλεω Μπιτούνης Παναγιώτης στέλεχος του ΠΑΣΟΚ Αιγάλεω και μέλος της ΠΑΣΚ καθηγητών Δ. Αττικής. Σκυκεκριμένα: Το λαμπρό αυτό αστέρι της «αλλαγής» σε μόνιμη βάση βρίκει και απειλεί εκπαιδευτικούς που υιοθετούν αντιταξιακές μεθόδους διδασκαλίας και συμπεριφοράς σέβονται την προσωπικότητα των μαθητών(τριών), ενισχύουν τις μαθητικές πρωτοβουλίες, συμβάλουν στην ανάπτυξη του ελεύθερου διάλογου μέσα στα σχολεία, δεν δέχονται ότι υπάρχουν ταμπό απαράβιαστα για τον ελεύθερο στοχασμό. Επίσης ο Μπιτούνης, επειδή αδυνατεί ν' αντιπαρατεθεί ιδεολογικά, καταφεύγει σε χειμάρρους ασύστατων συκοφαντικών και τερατώδινων ψευδολογιών. Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικά περιστατικά:

Σκηνή 1η: Μέσα στο γραφείο καθηγητών ο Μπιτούνης λέει: «Ο τάδε καθηγητής, που ήταν πέρσι στο σχολείο μας, έχει θεαθεί (σε επέτειο του Πολυτεχνείου) να επιτίθεται στα στεφάνια του Πολυτεχνείου και να τα καίει Επικεφαλής ομάδας αναρχικών. Αυτός μάλιστα έδινε εντολές» (δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που στελέχη του ΠΑΣΟΚ υλοποιούν τη θεμελιακή αρχή του Γκαίμπελς «λέγε τα μεγαλύτερα ψέματα συνεχώς» στο τέλος κάτι θα μείνει» και του Χίτλερ «Η βάση της προπαγάνδας είναι η αρχή του μεγάλου ψέματος. Είναι απόλυτα σωστό το δόγμα που λέει πως το μέγεθος της ψευτιάς είναι ένας παράγοντας για να γίνει πιστευτή»).

Σκηνή 2η: (μέσα σε μαγαζί). Ο Μπιτούνης λέει στον καταστηματούχο: «Ο τάδε καθηγητής, που είναι αναρχικός, διαφθείρει τη νεολαία. Σε λίγο τα παιδιά σας θα γίνουν ναρκομανείς, θα πάνε σε κοινόβια των Εξαρχείων, θα... θα... Τι κάθεστε; Πρέπει να τον δώξετε απ' το Αιγάλεω... Έχω φίλο μου το νομάρχη. Έχω πολλούς γνωστούς μου στο Υπουργείο Παιδείας. Μπορώ να σας βοηθήσω...» (Θυμηθείτε: «Το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση - Ο λαός στην... εξουσία»).

Και βέβαια μετά από τέτοια πολύμοχθη προσπάθεια του Μπιτούνη και της κλίμας του ακολουθούσαν οι ανατριχιαστικές αναφορές-καταγγελίες των «αγανακτισμένων πολιτών», των «ανησυχούντων γονέων και κηδεμόνων», μελών του ΠΑΣΟΚ (με αποδέκτες το Υπουργείο Παιδείας, τη Διεύθυνση Μέσης Εκπαίδ. Δυτ. Αττικής και τη Νομαρχία): αναφορές-καταγγελίες που διαβάζοντάς τες νομίζεις πως ζεις στην εφιαλτική Οργουελική κοινωνία... Οι αναφορές αυτές —μνημεία αχαλίνωτου κοινωνικού συντηρητισμού, αυριανίστικου λαϊκισμού, χομεϊνικού πουριτανισμού, γκαίμπελιστικής νοοτροπίας— επιπρόσθετα χαφιεδίζουν απροκάλυπτα τη συμμετοχή καθηγητών σε συγκεντρώσεις!!! Παραθέτουμε σχετικό απόσπασμα από μία αναφορά: «Στις 26-2-85 έγινε συγκέντρωση αριστεριστών (αναρχικών) στο θέατρο «Γκλόρια» επί της Ιπποκράτους. Εκεί ήταν και ο Τάδε καθηγητής...»!!! Αυτό θα πει πράσινο χαφιεδισμός, πράσινη παρακολούθηση, πράσινο φακέλωμα... Έχουμε μόνο μια απορία: Με τόσες υπερρωρίες δεν κουράζονται οι χαφιέδες; («Δημοκρατία και ελευθερία υπάρχουν μόνο γ' αυτούς που 'χουν την άνεση να την υμνούν και να τη διαφημίζουν, ακριβώς γιατί κρατούν το σταγονόμεντρο και ρυθμίζουν τη δοσολογία της για τους πολλούς». Γ. Βότση «Σε μαύρο φόντο»)

Βασικός συντάκτης αυτής της επαίσχυντης αναφοράς ήταν το διαβόητο μέλος της 4ης Τ.Ο.ΠΑΣΟΚ Αιγάλεω Βασιλείου Σταύρος

Η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ προϋποθέτει την ύπαρξη χρημάτων.

Γι' αυτό και είναι αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από τη διάθεση των εφημερίδων.

Ακόμα, οι συνεισφορές κάνουν πιά εύκολη τη ζωή της ΔΟΚΙΜΗΣ.

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη Διεύθυνση
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ.

Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ» ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ ΠΑΝΤΑ

Ήταν αναπόφευκτο και μπορούμε να πούμε, αναγκαίο σύμφωνα με τη λογική των κρατιστών, ότι η πληροφορική θα έθετε τον εαυτό της στην υπηρεσία του κράτους, έτσι ώστε να του δώσει νέα χροιά και αποτελεσματικότητα όσον αφορά την πολύμορφη καταστολή και τη δημιουργία μορφών εμπιστοσύνης.

Το παράξενο είναι το ότι, ενώ στην Γερμανία και Γαλλία η είσοδος αυτή της πληροφορικής (με τη βοήθεια νομοσχεδίου) συνάντησε σθεναρή αντίσταση από κοινωνικές ομάδες, στην Ελλάδα συνάντησε χαλαρή ή και καθόλου. Το γεγονός χάνει την παραξενιά του, αν σκεφτούμε ότι το νομοσχέδιο περνάει στη βου-

λή με τη διαδικασία του επείγοντος και ότι υπάρχει γι' αυτό ενημέρωση από μέτρια ως μηδαμινή. Δεν είναι επίσης τυχαίο το ότι αυτό (το νομοσχέδιο) έχει συναντήσει κραυγαλέα αντίθεση από ομάδες που βάζουν το άτομο (σαν προσωπικότητα και οντότητα) να παίζει τον πρώτο ρόλο στη θεωρία και την πρακτική τους.

Οι κρατούντες, μας παρουσιάζουν τα πράγματα ρόδινα (όπως συνήθως) λέγοντας ότι το νομοσχέδιο για τις καινούριες ταυτότητες και την εισαγωγή της πληροφορικής στην κρατική μηχανή έχει σαν στόχο την μείωση της διάρκειας των γραφειοκρατικών διαδικασιών και συνεπώς την εξυπηρέτηση του πολί-

τη. Στην πραγματικότητα οι εξουσιαστές μας περιμένουν τα εξής απ' αυτό:

Καταστολή αποτελεσματικότερη και εξαπλωμένη σε ευρύτερες κοινωνικές ομάδες και για πιο πολύπλευρες αιτίες (από μια κοινή κλεψιά έως μια τρομακτική και επαναστατική ενέργεια).

— Δημιουργία μορφών εμπιστοσύνης, με τελικό στόχο την ενεργοποίηση του κρυμμένου μαζοχιστικού στοιχείου που έχει δημιουργηθεί από τη δομή της κοινωνίας μας, έτσι ώστε να πετύχουν την «κατασκευή» ανθρώπων-ρομπότ - υπήκοων.

— Την ελαχιστοποίηση μέχρι του ορίου της προσωπικότητας του ανθρώπου και της αξίας του σαν κάτι σημαντικό με την τοποθέτησή του σε μερικά χιλιοστά ενός κομπιούτερ. Με αυτόν τον τρόπο, θέλουν να επιτύχουν την μεγιστοποίηση του φόβου της μοναξιάς και της ασημαντότητας του ανθρώπου, κάνοντάς τον μ' αυτόν τον τρόπο να δεχτεί κάποια κατασκευασμένα σύμφωνα με τα συμφέροντά της εξουσίας πρότυπα πολίτη.

Έτσι τον καταποντίζουν σε μία μάζα που κατευθύνεται εύκολα με το πνεύμα του καταναλωτισμού.

Φτάνουμε έτσι στην δημιουργία μιας Οργουελικής ανθρώπινης φόρμας που σαν στόχο της έχει να κάνει καλά την δουλειά της σαν γρανάτζι και σαν ηθική αξία την νομιμότητα και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της εξουσίας. Βλέπουμε το κράτος να προσπαθεί να ενσωματώσει στον τρόπο σκέψης του πολίτη το: «Ο Μεγάλος Αδερφός σε βλέπει πάντα».

Είναι λοιπόν καθήκον μας να προσπαθήσουμε να διαφυλάξουμε, αν μη τι άλλο, την υπόστασή μας και να εμποδίσουμε την εξουσία να μας κάνει μέρος μιας εύπλαστης μάζας σύμφωνα με τα συμφέροντά της. Πρέπει να αντισταθούμε στην ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου και σε κάθε προσπάθεια του κράτους για ειρηνικό μετασχηματισμό σε εκσυγχρονισμένη υπόταξη. Αν θέλουμε με όλη μας την καρδιά να μείνουμε άνθρωποι πρέπει, τουλάχιστον, να αντισταθούμε σε κάθε απόφαση του κράτους που προσβάλλει άμεσα ή έμμεσα αυτόν μας τον πόθο.

Έχουμε καθήκον να σκεφτόμαστε και να ανακαλύπτουμε τους απώτερους στόχους της εξουσίας, πίσω από κάθε απόφαση κι αυτό γιατί με τη φοβερή έξυπνη τακτική της μη-απότομης αλλαγής μας εθίζει ακόμα περισσότερο στο δηλητήριο της κρατικής καταπίεσης.

Αναρχική Ομάδα Πειραιά
«Άπτερα Μερμύγκια»

ΕΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ (Γράμμα από το Βόλο)

Πάει καιρός τώρα που διάβασα το βιβλίο «Επιστήμη και Ιδεολογία» του «Ελευθέρου Τύπου». Για μένα, το βιβλίο αυτό λειτούργησε περισσότερο σαν ενημερωτικό, παρά σαν «εκθετήριο» (sic:) θέσεων! Θέλω να πω, ότι αυτό που λείπει από μένα κι απ' τον χώρο, είναι μια μπροσούρα αναρχικής γραφής, στην οποία να παρουσιάζονται θέσεις για την επιστήμη.

Σ' αυτό το κείμενο, δεν θ' αναφερθώ στην επιστήμη όπως αυτή διδάσκεται στα ...εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτό, είναι ένα επίπεδο συζήτησης για την επιστήμη ριζικότερο. Κι αυτό το επίπεδο, είναι το περισσότερο ευαίσθητο. Κι αν θέλουμε να είμαστε αναρχικοί -πα να πει: ριζοσπάστες- από και θα πρέπει ν' αρχίσει η δουλειά μας, για την καταστροφή του status quo της επιστήμης - και της τεχνολογίας - στον κόσμο! Εδώ, θέλω να «μιλήσω» για την επιστήμη, όπως αυτή κυκλοφορεί και εφαρμόζεται έξω απ' τα εργοστάσια παραγωγής επιστήμης, ιδεολογίας και «επιστημονικής ιδεολογίας» (:): τα πανεπιστήμια.

Πως κυκλοφορεί η επιστήμη στους ανθρώπους; Σαν προϋπόθεση διανοουμενοποίησης, σαν αντικείμενο διανοουμένων, και σαν νομική ηθική αλλά και γραπτή (βλέπε: πτυχίο) άδεια, ειδικευμένης απασχόλησης.

Πως λειτουργεί η επιστήμη στην κοινωνία; Σαν χειριστής παραγωγικών δυνάμεων και μέσων (άρα, σαν εργασιακή χειραγώγηση), σαν μονοπώληση κάποιων —των «ευγενέστερων» εννοείται— απασχολήσεων, και τέλος, σαν κατασκευαστής του τερατώδους ψέματος, που λέγεται κοινή γνώμη!

Η επιστήμη, είναι ο στυλοβάτης συστήματος και κράτους. Ένα πράγμα είναι ο κοινωνικός πόλεμος, και άλλο ο πόλεμος των θεσμών. Ο πρώτος, θα γίνει από και μέσα από, το προλεταριάτο. Όχι από την καταστροφή της επιστήμης —αδύνατο κάτι τέτοιο— αλλά από την ανακάλυψη του δημιουργικού, του ελευθεριακού, του αληθινά υγιή της ρόλου.

α) ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Ξεκομμένες, αυτές απ' τον περισσότερο κόσμο - περισσότερο απ' το μέρος αυτό του κόσμου, που ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ τον αφορά: τους προλεταρίους (αλλά ακόμα απ' την αστική και μικροαστική τάξη). Η Φυσική, η Χημεία και τα Μαθηματικά, έχουν αποδειχτεί επικίνδυνες για ολόκληρη την ανθρωπότητα (μάλλον, όχι αυτές οι ίδιες οι επιστήμες, αλλά η χρήση τους). Οι Ιατρικές επιστήμες, έχουν μιμηθεί απ' τις προηγούμενες, τον μηχανιστικό τρόπο λειτουργίας και μελέτης τους (τρανό παράδειγμα: η ψυχιατρική, που πραγματοποιεί τον ...«ασθενή» σε τεράστιο - γι' αυτήν - βαθμό). Η Νευτώνια και η Μαθηματική επεξεργασία της Φυσικής, κυριεύει όλες αυτές τις επιστήμες, κι όλες μαζί, απομυζούν κάθε δημιουργικότητα, κάθε χαρά, κάθε αυτόβουλη και ελευθεριακή τάση της ανθρωπίνης ύπαρξης.

Εντελώς απαγορευμένες, στο επίπεδο της εμπέδωσης ή και εφαρμογής τους, για τον αμύητο! Γινόμενες, έτσι, αποκλειστικό αντικείμενο γνώσης των μυημένων, μονοπωλώντας τις, λειτουργούν όπως θέλει αυτή η ελίτ!

Αυτές οι επιστήμες, είναι - σε σύγκριση με τις άλλες - πολύ δύσκολο ν' απομυθοποιηθούν: σ' αυτό δεν φταίει τόσο η Λογική - Συμβολική τους γλώσσα, όσο η μυθοποίηση αυτής της γλώσσας: γλώσσα, της οποίας η χρήση, γίνεται από άτομα με υψηλό ...I.W., κ.Ι.ρ.:

β) ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Το ...ταμπού αυτών των επιστημών, δεν είναι τόσο έντονο όσο των προηγούμενων. Είναι όμως μηχανιστικές, στον βαθμό που δεν γίνεται φανερό απ' τις μάζες. Χρησιμοποιούν λογικά σύμβολα, κατηγορίες ταξινόμησης πολύ ασφαλείς (μέχρι τώρα), και η στατιστική μελέτη και μέθοδος αυτών των επιστημών, τους δίνει ένα ισχυρότατο όπλο: της δημιουργίας «κοινής γνώμης», «μέσου τύπου ανθρώπου» και άλλες αυθαίρετες, αφηρημένες, αφαιρετικές, εντελώς «λακώδεις» κατηγορίες. Τα παραπάνω, είναι χαρακτηριστικά του ολοκληρωτισμού αυτών των επιστημών.

Αυτές οι επιστήμες, είναι προσιτές στη μελέτη τους, από πολλούς: «ειδικούς» και «μη»! Κι αυτές είναι -νομίζω- που περνούν από κρίση. Κρίση, της οποίας κύριοι εκφραστές είναι ο Αντόριο, ο Χορκχάιμερ, ο Μαρκούζε, η Άγκνες Χέλλερ, ο Ντ. Κούπερ, κ.ά.

Μεγάλη είναι η προσπάθεια του τελευταίου, για την καταστροφή της ψυχιατρικής: μελετώντας την αντιψυχιατρική, για να φτάσει στη μη-ψυχιατρική (Είναι γνωστό: «Γνωρίζοντας την αντιστρεψιμότητα αυτού του κόσμου, η καταστροφή του, θα έλθει μέσα απ' την αντι-αντιστροφή του»).

γ) ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΜΙΚΕΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Ίσως κάνω λάθος, αλλά, ό,τι στηρίζει το κράτος και την κοινωνία των συστημάτων θεσμών, δεν είναι τόσο η κοινωνιολογική του, όσο η νομική και οικονομική του υπόσταση! Έτσι, το μεγαλύτερο βάρος υποστήριξής του, έχει πέσει στις αντίστοιχες επιστήμες.

Πολύ περισσότερο ανιαρές απ' τις κοινωνικές κι ανθρωπιστικές, κι άλλο τόσο απ' τις θετικές επιστήμες. (Μήπως, αυτό εξηγεί και την ιδιαίτερη εξεγερσιακή τάση, που έχουν οι φοιτητές αυτών των σχολών!)

Το πνεύμα αυτών των επιστημών - κυρίως των οικονομικών - έχει κυριεύσει την καθημερινότητα: παντού και πάντα, σκεφτόμαστε —και δρούμε— οικονομικό - νομικά! Ακόμα κι ο έρωτας, έχει μπει στη σφαίρα του πνεύματος αυτών των επιστημών!

Είναι οι επιστήμες που κατασκευάζουν ιδεολογίες, κι έτσι, το μεγαλύτερο άλλοθι του κράτους: την αναγκαιότητά του!

Η βίωση μιας ζωής αυτόνομης, αντεξουσιαστικής, ψυχεδελικής, καταστρέφει κάθε νομική υπόστασή της. Αλλά, όχι όλη την οικονομική της υπόσταση.

ΣΑΝ ΑΝΤΙ-ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τελειώνοντας αυτό το κείμενο, πρέπει να πω ότι είναι εξαιρετικά σύντομο. Κι αυτό, για δύο λόγους: Πρώτο, γιατί είναι αρκετά ανεπεξέργαστο, δεύτερο, γιατί δεν αποτελεί οριστική προσωπική θέση. Αυτό το κείμενο, θέλει να πιστευτεί ότι θα δράσει σαν αφορμή για περισσότερες αναλύσεις. Προσωπικά, τις έχω ανάγκη, όντας φοιτητής. Άλλωστε, νομίζω ότι είναι απαραίτητη μια κουβέντα πάνω στις επιστήμες: θα μας βγάλει από το τέλμα της έλλειψης θεωρητικών αναλύσεων - θέσεων, για την οποία κατηγορώ το χώρο.

Είγουρα υπάρχουν λάθη, ανακρίβειες και «ψευδείς αντιλήψεις» σ' αυτό το κείμενο. Έχω ανάγκη την κατάδειξη και την κατάρρησή τους!

Εκδότης
Παναγιώτης Θεόδωρος
Επιδόρου 21, Χαλάνδρι
Διεύθ. Επικοινωνίας
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 13

(κάτοικος στην οδό Μνησικλέους 36, στα σύνολα Αιγάλεω-Χαϊδαρίου, κοντά στα ΤΕΙ Αιγάλεω), που βοηθήθηκε σε μεγάλο βαθμό από εκκολαπτόμενα «καρφιά»... (όλοι αυτοί —συντάκτες των αναφορών, χαφιέδες μικροί και μεγάλοι, λασπολόγοι κλπ.— θα βαρύνονται και θάνατι στιγματισμένοι ισόβια γι' αυτές τους τις ενέργειες. Όπου κι αν εμφανιστούν θα λάβουν ό,τι τους αξίζει...)

Στη συνέχεια σειρά έχουν οι πειθαρχικές διώξεις (ενάντια στους καθηγητές που προαναφέραμε) με κατηγορίες ότι

1) εκφράζουν ανατρεπτικές ιδέες και συμμετέχουν σε αναρχικές εκδηλώσεις αν και είναι δημόσιοι υπάλληλοι.

2) Ξεσηκώνουν τη νεολαία να εναντιώνεται έμπρακτα στο θεσμό της οικογένειας.

Τις διώξεις άσκησε η διευθύντρια Μέσης Εκπαίδευσης Δυτικής Αττικής Σαρδέλη Παναγιώτα κραδαίνοντας τον αντιδραστικότατο Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα, που ψηφίστηκε στη διάρκεια της μετεμφυλιακής περιόδου των εκτελέσεων και των βασανιστηρίων της Μακρονήσου (ως γνωστό, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΙΣΧΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΡΑΚΟΝΤΕΙΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ...)

Δημοσιεύουμε και στηλιτεύουμε όλους αυτούς που θεωρούν το χαφιεδισμό, την Τρομοκρατία και τη λασπολογία σαν ύψιστες αρετές, οι οποίες οδηγούν σε «ακόμα καλύτερες μέρες, με καυτερό τον πράσινο ήλιο και με πρωτομάστορες της νέας Ελλάδας τους στρατηγούς Δροσογιάννηδες, και τους Αττικάρχες-πανταχού παρόντες Αρκουδέες, τους Κουτσόγνωργες και τους Κουρήδες της «Αυριανής», τους Γιαννόπουλους και τους Παπανδρέδες...».

Τελειώνουμε με μία συμβουλή: Ας φορέσουμε πλήθος αντιηλιακών. Δεν αντέχουμε να τσουρουφλιζόμαστε τόσο πολύ απ' τον ήλιο του ΠΑΣΟΚ...

3η Σεπτέμβρη 1986
Εργαζόμενοι στο Αιγάλεω

BIG MOUNTAIN:

Μπικ Μάουνταιν, Καλοκαίρι 1986

Οι Dine (Ναβάχο) και οι Hopi ζούσαν στο Μαύρο Οροπέδιο εδώ και χίλια χρόνια. Ταυτίζουν τους εαυτούς τους με αυτή τη γή· γι' αυτούς το μαύρο οροπέδιο είναι το Ιερό σημείο της Αμερικάνικης Ηπείρου. Ζούσαν ειρηνικά, ασχολούμενοι με το εμπόριο του καλαμποκιού και των πεπονιών οι Χόπι και με το πρόβειο κρέας και το μαλλί οι Ναβάχο. Μοιράζονταν τις θρησκευτικές τελετές και πάντρευαν τα παιδιά τους.

Είναι να σπαράξει η καρδιά σου στην περιγραφή των όσων τους έχει κάνει η Αμερικάνικη Κυβέρνηση στα τελευταία διακόσια χρόνια. Η τωρινή μετανάστευση των Ναβάχο αποτελεί την κορύφωση χρόνιων επιδρομών και καταστροφών που τους έχει προκαλέσει η λευκή κυβέρνηση.

Η απόφαση για τη διαίρεση της γης των Χόπι - Ναβάχο το 1974 (Δημόσιος Νόμος 93-531) με τις τροποποιήσεις του 1980 (Δημόσιος Νόμος 96-305), εκμηδενίζουν αυτούς τους δύο λαούς και η «Peabody Coal Company» με μία πλειάδα από πολυεθνικές εταιρείες καταστρέφουν ολοκληρωτικά την περιοχή, ξεριζώνοντας τα σπλάχνα της γης.

Ο νόμος του 1974 απαιτούσε τον χωρισμό, των, από κοινού, χρησιμοποιούμενων εκτάσεων από τους Χόπι και Ναβάχο, με συρματοπλέγματα και οι δύο φυλές να διαχωριστούν ολοκληρωτικά. Οι τροποποιήσεις του 1980 προώθησαν την παρούσα μετανάστευση και έδωσαν κάποια τμήματα διαχωρισμένης περιοχής στις «Φυλές». Εδώ βρίσκεται η ουσία.

Δημιουργήθηκαν «Συμβούλια των Φυλών» που έδιναν δικαιώματα ιδιοκτησίας σε εδάφη που για δεκάδες χρόνια ανήκαν σε άλλους. Τα «Συμβούλια» αποτελούν δημιουργήματα της κυβέρνησης των ΗΠΑ και χρησιμοποιούν τους λαούς των Χόπι και Ναβάχο ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που θα τους συμπεριφερόταν οποιαδήποτε αποικιοκρατική κυβέρνηση.

Τα σύνορα, αυτά καθ' εαυτά, δημιουργήθηκαν όταν οι Χόπι και οι Ναβάχο έπεσαν θύματα ρατσιστικών «Ινδιάνικων» πολέμων του αμερικανικού στρατού. Χιλιάδες Ναβάχο υποτάχθηκαν και με τη βία συγκεντρώθηκαν σε μια κατασκήνωση στο Fort Summer του New Mexico, στα 1863.

Όταν η κυβέρνηση αντιλήφθηκε ότι οι Ναβάχο δεν θα επιβίωναν κάτω από τις άθλιες συνθήκες που τους είχε επιβάλλει, κατέληξε σε μία συμφωνία (1868) και τους παραχώρησε μια επιτηρούμενη έκταση στην Αριζόνα.

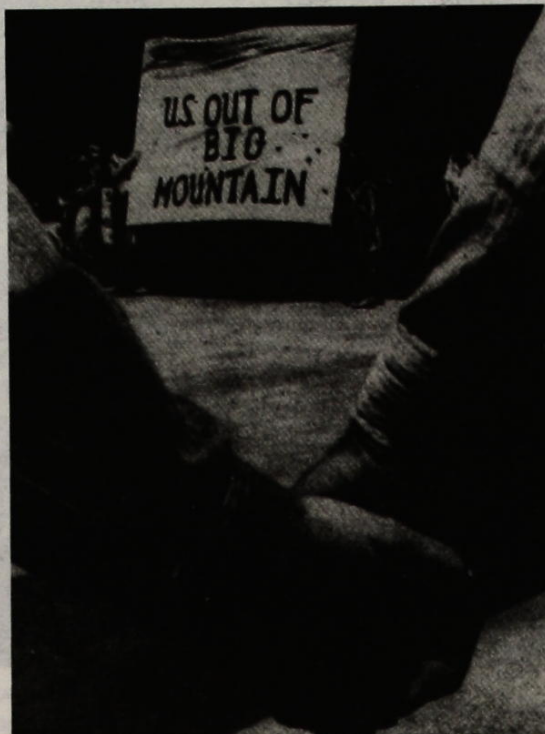
Οι Ναβάχο δεν έδιναν μεγάλη σημασία στα σύνορα και μερικοί γύρισαν στα σπίτια που ζούσαν προηγουμένα, μακριά από τις επιτηρούμενες περιοχές. Πολλοί Ναβάχο δεν είχαν ποτέ συλληφθεί και εξακολουθούσαν να ζουν στα βράχια του Μαύρου Οροπέδιου. Ακόμα και αυτές οι επιτηρούμενες περιοχές χαράσσονταν μακριά από την Ανατολή, καθώς έρχονταν οι λευκοί άποικοι, και οι εκτάσεις προσθέτονταν στη Δύση.

Οι Χόπι δεν υποτάχθηκαν ποτέ ούτε στην Ισπανία, ούτε στο Μεξικό και τις ΗΠΑ, ούτε καν είχαν υπογράψει ποτέ συνθήκη. Ζώντας στα πέτρινα σπίτια τους ανάμεσα στους βράχους, στις κορυφές των οροπεδίων, με τη βοήθεια των Ναβάχο είχαν διώξει τους Ισπανούς από το Μαύρο Οροπέδιο το 1580. Καθώς οι ΗΠΑ πέταξαν τους γύρω Ιθαγενείς, οι Χόπι παρέμειναν ανέπαφοι μέχρις ότου οι ΗΠΑ άρχισαν μία επιθετική τακτική με στόχο την «αφομοίωση» των παιδιών των Χόπι στη λευκή κουλτούρα, απαγάγοντας τα παιδιά από τους γονείς και δίνοντάς τα σε Μορμονικές και Χριστιανικές ιεραποστολές για «μόρφωση». Οι Χόπι αντιστάθηκαν στο «παιδομάζωμα» με σχετική επιτυχία.

Δύο λευκοί, ο Sullivan και ο Merrit, τους συμβούλευαν πως να προστατεύουν τα παιδιά τους και να αμύνονται στις επιδρομές. Ο κυβερνητικός υπεύθυνος για τους Ινδιάνους προσπάθησε να πετάξει τους Χόπι έξω από την περιοχή τους, όμως του αντέταξαν ότι δεν είχε καμμία δικαιοδοσία, αφού δεν κατοικούσαν σε επιτηρούμενη περιοχή.

Αυτός επικοινωνήσε με την Ουάσινγκτον και ζήτησε από τον πρόεδρο Artur ένα διάταγμα! Και το πήρε! Στις 16 Δεκέμβρη του 1882, ο πρόεδρος Artur υπέγραψε ένα διάταγμα! Αυτό περιλάμβανε, μέσα σε ένα ορθογώνιο μιάς μοίρας πλάτους και μιάς μοίρας μήκους, πολλούς καταυλισμούς των Χόπι. Άφηνε όμως έξω το μεγάλο χωριό τους το Moencopri. Ακόμα, πολλές οικογένειες των Ναβάχο ζούσαν σ' αυτή την περιοχή.

Καθώς περνούσε ο καιρός, η επιτηρούμενη περιοχή των Ναβάχο μεγάλωνε μέχρι που περικύκλωσε την περιοχή των Χόπι. Έτσι άρχισε να εφαρμόζεται το σχέδιο, χαράχτηκαν σύνορα, δημιουργήθηκαν οι κυβερνήσεις.

Το συμβούλιο των Ναβάχο δημιουργήθηκε προς όφελος της Midwest Oil (τώρα Standart Oil). Η εταιρεία πετρελαίου ήθελε να νοικιάσει ινδιάνικες εκτάσεις, αλλά δεν μπορούσαν να πείσουν τους Ναβάχο να συνεργαστούν. Τα «συμβούλια» δημιουργήθηκαν για αυτό το σκοπό και δεν έκαναν νόμους ή νομοθετική εργασία. Οι άνθρωποι σπάνια συγκεντρώνονταν για να μιλήσουν και ν' ακούσουν τους άλλους. Σ' αυτή την περίπτωση οι «άλλοι» ήταν η εταιρεία πετρελαίου. Μετά από τέσσερα παραδοσιακά συμβούλια οι Ναβάχο αρνήθηκαν να νοικιάσουν για εξερεύνηση κι ανάπτυξη, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση, μέσω του Γραμματέα Εσωτερικών συγκρότησε ένα «Μεγάλο Συμβούλιο» ένα τυπικό συμβούλιο, του οποίου η πρώτη πράξη ήταν να καταργήσει το δικαίωμα υπογραφής των Ναβάχο για ενοικιάσεις εκτάσεων τους από εταιρείες κάρβουνου και πετρελαίου και να το δώσει στον ομοσπονδιακό Επιτροπάρχη για τους Ναβάχο. Αυτά το 1923.

Μετά, οι ΗΠΑ έφτιαξαν αποικιακές κυβερνήσεις για όλες τις ινδιάνικες «περιοχές» με την Πράξη επαναδιοργάνωσης των Ινδιάνων, του 1934. Αυτή η Πράξη ζητούσε απ' τους Ινδιάνους να οργανωθούν όλοι σε συνταγματικές δομές. Η πλειονότητα των Χόπι αντιτάχθηκε σε κάθε είδους επιβαλλόμενου, απ' τις ΗΠΑ, συντάγματος. Ο κυβερνητικός πράκτορας για τους Χόπι, ο Oliver La Farge, είπε μετά απ' τις εκλογές ενός χωριού: «Υπήρχαν μόνο 13 άνθρωποι στο χωριό που ήθελαν να πάνε στην ψηφοφορία σε πληθυσμό 250 ανθρώπων που μπορούσαν να ψηφίσουν. (Ένας θρησκευτικός αρχηγός) ανακοίνωσε ότι αυτός δεν είχε καμμία σχέση με μιά, τόσο εκτός των Χόπι, συνθήκη όπως ένα δημοψήφισμα. Εδώ επίσης βλέπουμε τέλεια διευκρινισμένη την αντίθεση των Χόπι... αποχή από τήν ψηφοφορία σχεδόν όλου του χωριού». Μόνο 14% απ' τους Χόπι ψήφισαν στις πρώτες εκλογές.

Και τώρα υπήρχε περιοχή/ιδιοκτησία και κυβερνήσεις/ιδιοκτήτες. Οι Χόπι και οι Ναβάχο ήταν στο έλεός τους.

Στη διάρκεια των ημερών της αμμοθύελλας στα 1930, η BIA (Γραφείο Ινδιάνικων Υποθέσεων) είπε ότι οι Ναβάχο που ζούσαν μέσα στα όρια της επιτηρούμενης περιοχής του 1882 είχαν υπερ-βοσκήσει τη γη και άρχισαν ένα πρόγραμμα εξόντωσης των ζώων. Αυτή η πολιτική είχε σαν αποτέλεσμα να σφάζονται τα ζώα των Ναβάχο μπροστά στα μάτια τους και ν' αφήνονται να σαπίζουν. Στα 1944, οι επιτηρούμενες περιοχές των Χόπι και Ναβάχο χωρίστηκαν σε βοσκοτόπια, με τους Χόπι περιορισμένους σε μια περιοχή σχήματος διαμαντιού, γύρω στο 1/6 της έκτασης σε σχέση με εκείνη του 1882. Όλοι οι Ναβάχο που ζούσαν στην περιοχή 6 διατάχθηκαν να φύγουν και τα ζώα τους εξοντώθηκαν μαζικά. Τώρα οι μεταναστεύσεις είχαν δρομολογηθεί.

Έγιναν πολλές μεταναστεύσεις των Ναβάχο και μερικές οικογένειες έπρεπε να μετακομίσουν τρεις και τέσσερις φορές. Όλ' αυτά στο όνομα του λαού των Χόπι. Αρκετές χιλιάδες διατάχθηκαν να φύγουν από την περιοχή.

Όταν το Κογκρέσο των ΗΠΑ συζήτησε τον πρόσφατο μεταναστευτικό νόμο, αυτό το επιχείρημα τέθηκε πρώτο ότι δήθεν υπήρχε μια εκατόχρονη διαμάχη μετα-

ξύ των Χόπι και των Ναβάχο για την περιβάλλουσα τους καταυλισμούς γη, και ότι ο μόνος τρόπος ν' αποφευχθεί ένας πόλεμος μεταξύ αυτών των λαών, ήταν να υψώσουν ένα φράχτη και να μεταφέρουν τον κόσμο έξω. Ο νόμος πέρασε κι η μεταφορά άρχισε.

Οικογένειες που είχαν ζήσει σε χοιροστάσια, χωμάτινα και ξύλινα σπίτια, που έζησαν από τη βοσκή και την αγροκαλλιέργεια, έπρεπε να εγκαταλείψουν τα σπίτια στα οποία είχαν γεννηθεί και να μετακομίσουν σε τετράγωνα σπίτια χωρίς χώρο για ζώα ή για χωράφια καλαμποκιού, και να πιάσουν δουλειές ώστε να πληρώνουν λογαριασμούς νερού, αν μπορούσαν να έχουν τρεχούμενο νερό στα μοντέρνα τους σπίτια. Μερικές οικογένειες βρήκαν ότι δεν μπορούσαν να τα καταφέρουν και γύρισαν πίσω στην περιοχή παράνομα. Μερικοί ήταν τυχεροί. Άλλοι έχασαν τα σπίτια τους από ψεύτες μεσίτες, υπογράφοντας υποθήκες που δεν υπήρχε τρόπος να πληρωθούν. Οι Ναβάχο ζούσαν στους δρόμους, γίνονταν αλκοολικοί και αυτοκτονούσαν! ή πέθαιναν από απελπισία. Ακόμα και τώρα υπάρχουν λίγα καινούργια σπίτια και καθόλου γη για τους ανθρώπους. Υπάρχει η εκτίμηση ότι 6.000 άνθρωποι έχασαν τα σπίτια τους με τη μετανάστευση.

Εκείνοι που έμειναν στη γη έγιναν υποχείρια και τους κατάσχεσαν βίαια τα ζώα τους. Ένα 90% πρόβατα, βόδια και άλογα που τους ανήκαν, τους τα πήραν με τη βία. Μια ηλικιωμένη γυναίκα Ναβάχο η Mary Rose Bedonie ταξίδεψε στις Μεσοδυτικές Πολιτείες, για να μιλήσει για το λαό της, είπε ότι δεν ήθελε να μείνει μακριά για πολύ. Είχαν εξοντώσει τα πρόβατά της, από 200 της άφησαν 27, και ενδιαφερόταν πολύ επειδή ίσως να της έπαιρναν τα τέσσερα άλογά της αν δεν ήταν εκεί να τους σταματήσει. Μια άλλη γυναίκα, η Mae Tso, αντιστάθηκε στους πράκτορες της BIA όταν ήρθαν να της πάρουν τα ζώα της, μπλοκάροντας το δρόμο τους με το φορτηγό της. Της επιτέθηκαν και τη συνέλαβαν, και κατά τη μάχη έπαθε καρδιακή προσβολή.

Ακόμα κι επιδιορθώσεις σπιτιών και οικοδομές απαγορεύτηκαν, και στην Ενωμένη Περιοχή προς Χρήση και στη δύση, γύρω από την Tuba City και το Moencopri. (Γιατί το Moencopri των Χόπι ήταν αποκλεισμένο από τα σύνορα του 1882, και μπορεί να ξαναδημιουργιόταν αψιμαχία για την ιδιοκτησία ανάμεσα στις «Φυλές» της BIA). Μόνο οι μεγαλύτεροι Ναβάχο είχαν το δικαίωμα να μείνουν εκεί, σαν «κτήματα ζωής», κρατώντας την περιουσία μέχρι να πεθάνουν. Αλλά τότε τα παιδιά τους θά 'πρεπε να φύγουν. Γιατί από την οικοδομική απαγόρευση, αυτές οι πολυμελείς οικογένειες θά 'πρεπε να συνωστισθούν όλες μαζί, ή να φύγουν.

Η οικοδόμηση που επιτρέπεται είναι αυτή του διαχωριστικού φράχτη. Συχνά, τα συνεργεία που δουλεύουν στο φράχτη, πάνε ακριβώς μπροστά από τα σπίτια των ανθρώπων, αποκόβοντάς τους από τις προμήθειες υδάτων τους κι από τα βοσκοτόπια που πάντα χρησιμοποιούσαν. Έχουν καταστρέψει πηγές νερού και σπάνια δέντρα που θεωρούνταν πόροι ή ιερά ή και τα δύο. Η Κοινότητα του Big Mountain, στη μέση της Joine Use Area, βόρεια των Τριών Οροπεδίων και η Περιοχή 6 των Χόπι, ήταν η παραδοσιακή πρώτη κοινότητα που έπρεπε να οργανώσει την αντίσταση στη μετανάστευση. Το σύνορο και ο συρματοπλέχτος φράχτης χωρίζει την κοινότητά τους, χωρίζει συγγενείς αίματος. Αρκετοί άνθρωποι, νέοι και γέροι, έχουν συλληφθεί επειδή έκοβαν τμήματα του φράχτη. Για την ακρίβεια, στη νεκρή ζώνη για εθελοντική επανεγκατάσταση, στις 7 Ιουλίου του 1986 τα μεσάνυχτα εκατοντάδες Ναβάχο και φίλοι πορεύτηκαν στο φράχτη κι έκοψαν κομμάτια του.

Στο Teesto Dine οι διαμένοντες αντιστάθηκαν σε μια ομάδα εργασίας της BIA που άρχισε μια επιχείρηση να εκτρέψει την πηγή που κύρια χρησιμοποιούν. Η «Φυλή των Χόπι» έχει σχέδια να χρησιμοποιήσει το νερό για γελάδια που πηγαίνουν να βοσκήσουν εκεί. Οι υπεύθυνοι της BIA που ήρθαν την επομένη βρήκαν μέρος του φράχτη κομμένο. Στη συνέχεια οι διαμένοντες αντιστάθηκαν στους υπεύθυνους και απαίτησαν να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματά τους στη γη τους. Οι υπεύθυνοι τους είπαν ότι αν δεν τους άρεσαν οι εξελίξεις να μιλήσουν στον αρχηγό των Ναβάχο ZAH. Περισσότεροι κάτοικοι έφτασαν. Όταν ένας από τους υπεύθυνους στραμπούληξε τον ώμο μιας ηλικιωμένης γυναίκας, ο κόσμος έτρεξε να βοηθήσει. Ο υπεύθυνος επιχείρηση να βγάλει πιστόλι... Δύο απ' αυτούς αφοπλίστηκαν. Τους είπαν ότι ο ZAH δεν ήταν ο αρχηγός αυτών των ανθρώπων, και ότι μιλούσαν οι ίδιοι για τους εαυτούς τους. Τότε διέταξαν τους υπεύθυνους να «μείνουν στ' αυτοκίνητά τους, το οποίο και έκαναν.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΡΕΑΒΟΔΥ

Μερικές διασυνδέσεις της Διακυβέρνησης Ρήγκαν με την Peabody Coal έκαναν καθαρό το κυβερνητικό ενδιαφέρον για την απομάκρυνση του κόσμου και για τη λεηλάτηση της γης. Στα 1970 με μια απόφαση κατά των Τραστ, που στρεφόταν εναντίον της Kennecott Copper Company, άφησε στην Peabody τον έλεγχο 6 πολυεθνικών εταιριών:

Newmont Mining Corporation (μια εταιρία ορυχείων με 2,5% συμμετοχή).

Bechtel (εταιρία μηχανικών και οικοδομών, η μεγαλύτερη στον κόσμο με 15% συμμετοχή).

The Williams Companies (μια εταιρία σωληνώσεων και παραγωγής λιπασμάτων με 27,5% συμμετοχή):

Boeing (ο μεγαλύτερος κατασκευαστής αεροπλάνων του κόσμου με 15% συμμετοχή)

Fluor (μια μεγάλη οικοδομική φέρμα της California με 10% συμμετοχή) και η τρίτη μεγαλύτερη ασφαλιστική εταιρία στην Αμερική, η Equitable Life Insurance Company με 5% συμμετοχή.

Η εταιρία Bechtel —για παράδειγμα— έχει χτίσει τα νοτιοδυτικά εργοστάσια που χρησιμοποιεί η εταιρία Peabody για το κάρβουνο. Με τη Bechtel σχετίζεται ο Γραμματέας της Πολιτείας George Shultz, ο Υπουργός Άμυνας Caspar Weinberger, δυο πρώην διευθυντές της C.I.A., ο W. Kenneth (έ-

νας πρώην Bechtel VIP, διορισμένος από το Reagan στο νούμερο δύο του Υπουργείου Ενέργειας) κι ένας αριθμός ανθρώπων που έλαβαν μέρος στην οργάνωση της εκστρατείας του Reagan.

Η «Peabody» είναι ο μεγαλύτερος προμηθευτής κάρβουνου της Αμερικής, παράγοντας περισσότερο από 60 εκατομμύρια τόνους κάρβουνου το χρόνο. Εδώ και καιρό έχουν την πρωτιά στα ορυχεία κάρβουνου, αφού παράγουν το 10% με 12% των συνολικών αναγκών των ΗΠΑ.

Το μεγαλύτερο μέρος από το κάρβουνο τους πουλιέται σε Δημόσιες Υπηρεσίες. Ο μεγαλύτερος πελάτης τους είναι οι Αρχές της Κοιλάδας του Tennessee. Η «Peabody» ισχυρίζεται ότι σε μια ταξινόμηση όλων των προμηθευτών ενέργειας (πετρελαίου, κάρβουνου, γκαζιού και ουράνιου) θα καταλάμβανε την εξηκοστή θέση.

Στις δυτικές πολιτείες, όπου τα περισσότερα ορυχεία είναι σε ομοσπονδιακές εκτάσεις, η «Peabody», είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος ενοικιαστής των εκτάσεων αυτών.

Η εξόρυξη ορυκτών είναι μια κύρια πρόθεση, ως εκ τούτου εξαρτάται περισσότερο από τις μηχανές και την τεχνολογία και λιγότερο από τους ανθρώπους —αυτό το χαρακτηριστικό αντανakλάται στα κεφάλαια της Reabody που στο Fortune Magazine δηλώνει ότι είναι 1,3 δισεκατομμύρια.

συνέχεια από τη σελ. 15

Αργότερα 25 Ναβάχο, Χόπι και αστυνομικά οχήματα της BIA έφτασαν και μια ομάδα βαριά οπλισμένων αστυνομικών περικύκλωσε το σπίτι που ήταν μαζεμένοι οι άνθρωποι, ανακρίντάς τους για το συμβάν και για τα όπλα απαιτώντας να τα πάρουν και απειλώντας έρευνα από σπίτι σε σπίτι. Μετά έφυγαν. Την επόμενη μέρα ο δικηγόρος υπεράσπισης του Big Mountain, ο Lew Curwitz, επέστρεψε τα όπλα στα γραφεία της BIA στο Keams Canyon.

Μετά τα γεγονότα της νεκρής ζώνης, της 8ης Ιούλη, οι άνθρωποι άρχισαν να παίρνουν ανακοινώσεις εξώσεων, και υποστηριχτές που μόλις γύρισαν απ' την περιοχή λένε ότι υπάρχει έντονη παρουσία ομοσπονδιακών και πρακτόρων της BIA.

Δεν πρόκειται για μια υπόθεση που αφορά μόνο τους Ναβάχο αλλά και τους Χόπι. Μεγάλο μέρος της καταστροφής έγινε στ' όνομά τους. Στα 1970, η κυβέρνηση των ΗΠΑ έδωσε το 95% των Χόπι απ' τη γη τους με τους «παραδοσιακούς» τίτλους, δίνοντάς τους λεφτά αντί γης. Ενώ οι «Φυλές» δέχτηκαν το χρηματικό αντίτιμο, οι παραδοσιακοί Χόπι το απέρριψαν, καθώς και το επιβεβλημένο σ' αυτούς σχέδιο για ιδιοκτησιακή χρήση και τίτλο. Στα 1974 ο νόμος επιχειρεί να πάρει πίσω γη, όχι ως πρωτόγονη, αλλά ως «επιτρούμενη» γη. Για όσο διάστημα το Συμβούλιο της Φυλής είναι η μόνη «κυβέρνηση» των Χόπι, αναγνωρισμένη απ' την κυβέρνηση των ΗΠΑ, ό,τι κάνει στους παραδοσιακούς Ναβάχο το ίδιο θα κάνει και στους παραδοσιακούς Χόπι και στον τρόπο ζωής τους. Οι αρχηγοί των χωριών Χόπι και οι θρησκευτικοί άνθρωποι έχουν μιλήσει για αντίθεση στη μετανάστευση και για ενότητες με τους παραδοσιακούς Ναβάχο.

Είναι υπόθεση κάθε Βορειοαμερικάνου, άσχετα από τους προγόνους του, Αφρικανούς, Ευρωπαίους, Ασιάτες ή ό,τιδήποτε.... Αν θέλουμε να ζήσουμε σε μια γη πραγματικής ελευθερίας, το δικαίωμα του να ζει κανείς στο σπίτι του, όπως ο ίδιος το θέλει, με οικογένεια, βγάζοντας τα προς το ζειν, πρέπει να εξασφαλιστεί. Αποστερώντας τους Ναβάχο απ' τα σπίτια τους και τον τρόπο ζωής τους, και το δικαίωμά τους να διαλέγουν τον τρόπο ζωής τους και τους αρχηγούς τους, τα δικαιώματα όλων των άλλων λαών της Βόρειας Αμερικής για ελευθερία και ασφάλεια, διαβρώθηκαν.

Κάποιοι συνηγορούν υπέρ ανάκλησης του νόμου για τη μετανάστευση. Αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα. Το επόμενο βήμα είναι για άλλους Αμερικανούς χωρίς εθνικές καταβολές να βρουν τρόπους ν' αναγνωρίσουν τους λαούς των Ναβάχο και των Χόπι σαν κυρίαρχους, εφ' όσον έχουν το δικαίωμα να ελέγχουν τις ζωές τους. Και τον τόπο τους. Δε λέμε ότι η γη ανήκει σ' αυτούς. Αυτά είναι λόγια των κατεχόντων. Υποστηρίζουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι ανήκουν στη γη και ότι είναι έγκλημα να τους πάρει κανείς από κει.

Μετάφραση από το ANARCHY
(καλοκαίρι '86)

Τα στοιχεία για την Peabody πάρθηκαν από την
BLACK FLAG

Εδώ παραθέτουμε μερικές διευθύνσεις για ομάδες που δουλεύουν για την υποστήριξη των ανθρώπων του Big Mountain:

* The Big Mountain Legal Defense
Offense Committee, 2501 N. 4th St Suite 18,
Flagstaff, AZ 86001

*Kansas City Big Mountain Support Group
P.O. Box 6130, Kansas City
MO 66106

*The Lawrence Big Mountain Project
P.O. Box 1893 Lawrence
KS 66044

30 ΧΡΟΝΙΑ από την ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ του 1956

Η σιωπή γύρω από την Ουγγρική επανάσταση έχει να κάνει με το γεγονός ότι η ίδια η εξέλιξη της κατέδειξε στην πράξη την αχρηστία των επεξεργασμένων «θεωριών» για το λαό, αφού ο ίδιος ο λαός χωρίς «επαναστατική θεωρία» και «επαναστατική ηγεσία», μέσα σε λίγες μόνο μέρες έκανε σκόνη τον κρατικό μηχανισμό και το πανίσχυρο κομμουνιστικό κόμμα, οικοδομώντας ταυτόχρονα μιά καλύτερη κοινωνία, δίχως να μπει καθόλου στο κόπο να χρησιμοποιήσει στο ελάχιστο την παλιά εξουσιαστική δομή...

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Οι κοινωνικές αντιθέσεις στην ανατολ. Ευρώπη βρίσκονταν σε ένταση μετά το θάνατο του Στάλιν το '53 και την «αποθεοποίησή» του στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ (Φεβρ. '56). Η ελίδα που απλώθηκε για ελάφρυνση της λεηλασίας και κυριαρχίας από τους Ρώσους και την Κομμουνιστική Γραφειοκρατία, έγινε η σπίθα κοινωνικών γεγονότων στην Πολωνία - όπως η εργατική εξέγερση του Πόζναν - αλλά και πλατειών ανακατατάξεων στους κόλπους της ίδιας της γραφειοκρατίας.

Η προώθηση του Γκομούλκα στην εξουσία σε βάρος των σταλινικών έδωσε θάρρος και στους κύκλους των κομμουνιστών διανοούμενων και φοιτητών της Ουγγαρίας που από καιρό διέδιδαν κριτικές και διαμαρτυρίες για την ολοκληρωτική φύση του καθεστώτος. Οι απόψεις αυτές στόχευαν στον εκδημοκρατισμό και την ανεξαρτησία από τους Ρώσους χωρίς να θίγουν την ίδια την ουσία της καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Οι κύκλοι αυτοί προωθούσαν την επιστροφή στην εξουσία του Ίμρε Νάγκυ, ενός κομμουνιστή ηγέτη παραμερισμένου από τους σταλινικούς.

Τα προλεταριακά στρώματα όμως δεν αρκούσαν στην αποκατάσταση των παλιών εξουσιαστών και χλεύαζαν τις ενδοκομμουνιστικές αντιθέσεις. Το ανέκδοτο της μόδας ήταν τότε: «ποιά είναι η διαφορά μεταξύ ενός μαρξιστή κι ενός χριστιανού; Ο χριστιανός πιστεύει στη μετά θάνατο ζωή ενώ ο Μαρξιστής στην μετά θάνατο αποκατάσταση». Το αίτημα που κέρδιζε τις καρδιές των εργατών ήταν η εργατική αυτοδιεύθυνση.

Η διαδήλωση της 23ης Οκτώβρη '56 που οργάνωσαν οι διανοούμενοι και οι φοιτητές για την Πολωνο-ουγγρική αλληλεγγύη και την ανεξαρτησία από τους Ρώσους, συμπύκνωσε τα

γεγονότα σε λίγες μόνο μέρες. Μέχρι το βράδυ η συγκέντρωση πλαισιώθηκε αυθόρμητα από διακόσιες χιλιάδες νέους, εργάτες και φοιτητές που δεν έδειχναν, καμιά διάθεση πιά να γυρίσουν στα σπίτια τους. Παρέμεναν μέχρι αργά σιωπηλοί στις πλατείες καίγοντας τις εφημερίδες του κόμματος. Ο γενικός γραμματέας Γκεράι με ραδιοφωνικό μήνυμα είχε απειλήσει τους διαδηλωτές και τους είχε αποκαλέσει καθάρματα.

Εκατό χιλιάδες κόσμου με μιά αντιπροσωπεία πήγαν στη Ραδιοφωνία για να μεταδώσουν τα αιτήματά τους. Μιά άλλη ομάδα από τρεις χιλιάδες διαδηλωτές γκρέμισε το επτάμετρο άγαλμα του Στάλιν και το διέλυσε μέσα σε γενική ευθυμία.

Στις 11 το βράδυ οι δήμειοι της Α.Β.Ο. (Μυστική Αστυνομία Ασφαλείας) που φρουρούσαν το Ραδιοφωνικό Μέγαρο άνοιξαν πυρ με πολυβόλα ενάντια στα πλήθη που αγρυπνούσαν. Οι δεκάδες νεκροί έδωσαν το σύνθημα της εξέγερσης και η Βουδαπέστη ξύπνησε. Ο λαός περνά άμεσα κι αυθόρμητα στην επίθεση ενάντια στα κέντρα, το έμβλημα και τα στελέχη του καθεστώτος. «Η επανάσταση εκδηλώθηκε με το πραγματικό της κίνητρο: την καταστροφή του Κρατικού και κομματικού μηχανισμού».

Αρχίζει γενική απεργία διαρκείας, γίνεται εφοδιασμός σε οπλισμό απ' τα εργοστάσια όπλων και από τους στρατιώτες που συναδελφώνονται με τους επαναστάτες. Ένοπλες ομάδες καταλαμβάνουν στρατηγικά σημεία της πόλης ενώ το Ραδιοφωνικό μέγαρο καταλαμβάνεται με επίθεση. Το πρωί της 24ης Οκτ. ειδική έκδοση της «Ελεύθερης νεολαίας» αναγγέλλει «οι δρόμοι μας ανήκουν».

Κάτω από την πίεση των γεγονότων, ο «δημοφιλής Νάγκυ» διορίζεται πρωθυπουργός από

τον γραμματέα Γκεράι και επανειλημμένα ζητά να κατατεθούν τα όπλα υποσχόμενος εκδημοκρατισμό. Παράλληλα με την «συνεργασία» του Ρώσου στρατηγού Τιχόνωφ κυρήσσει στρατιωτικό νόμο, συσκότιση και προσκαλεί τα Ρωσικά στρατεύματα που σταθμεύουν στην Ουγγαρία να επιβάλλουν την τάξη. Οι επαναστάτες όμως παρ' ότι τα Ρωσικά τανκς εισβάλουν στη Βουδαπέστη, αδιαφορούν για τις απειλές και τις υποσχέσεις του Νάγκυ. Η απεργία συνεχίζεται, μεγάλες διαδηλώσεις περνούν άφοβα δίπλα στα τανκς ενώ συνεχίζεται ο εξοπλισμός με όπλα που πασάρουν απ' τα στρατόπεδα νεαροί στρατιώτες.

Κι ενώ οργανώνονται τα μαζικά κέντρα αντίστασης στις πλατείες που οχυρώνονται με οδοφράγματα οι πιο δραστήριοι νεολαίοι επιτίθενται στα Ρωσικά τανκς με βόμβες Μολότωφ. Επί μέρες διεξάγονται σφοδρές μάχες αντίστασης ενάντια στους Ρώσους και τους ασφαλίτες της ΑΒΟ. Οι τελευταίοι αυτοί - στηρικτές του Φασιστικού καθεστώτος παλιότερα και του κομμουνιστικού αργότερα - συγκεντρώνουν πάνω τους το μίσος των επαναστατών, ιδιαίτερα μετά τη σφαγή της πλατείας Κόσσοθ όπου τ' ασφαλίτικα πολυβόλα κατέσφαξαν πάλι, μιά άοπλη διαδήλωση. Οι δήμειοι γίνονται στόχος της πύο άγριας εκδίκησης. Τους κυνηγούν αδιάκοπα και τους λυντσάρουν ή τους τουφεκίζουν επιτόπου. Πολλοί καλοπληρωμένοι πραιτωριανοί τελειώνουν τη ζωή τους κρεμασμένοι ανάποδα, με μιά αναμένη δεσμίδα χαρτονομίσματα στο στόμα. Κανένας δεν μπορεί να σταματήσει τις σφα-

Στρατιωτικό όχημα κατεστραμένο από τις μολotov. Πάνω: Κωμένοι Ρώσοι στρατιώτες

γές των ασφαλιτών που συνεχίζονται και μετά τις 27 Οκτ. που ο Νάγκυ διέλυσε τη μισητή Α.Β.Ο. γιά να κατευνάσει το λαό και να σώσει τους ασφαλίτες.

Στο μεταξύ μέσα στη σύγχυση που επικρατεί η Ρωσική διοίκηση κατανοεί ξαφνικά το αδιανόητο. Δύο τεθωρακισμένες μεραρχίες αδυνατούν να καταστείλουν με τα βαριά τους όπλα τον μαχόμενο λαό. Δεκάδες τανκς έχουν βγει εκτός μάχης ενώ το μεγαλύτερο μέρος του Ρωσικού στρατού είναι φιλικό προς τον αγώνα των Ούγγρων ή παραμένει ουδέτερο. Στην πλειοψηφία τους οι Ρώσοι στρατιώτες αρνούνται να πυροβολήσουν το λαό, ενώ αρκετοί συναδελφώνονται ανοιχτά με τους επαναστάτες που στα αιτήματά τους προσθέτουν την «παραχώρηση ασύλου στους Ρώσους».

Όσο γιά τον τακτικό Ουγγρικό στρατό που αποτελούνταν από νεαρούς αγρότες στην πλειοψηφία του ήταν φιλικός προς την εξέγερση. Όταν ο Νάγκυ έστειλε Ούγγρικα τεθωρακισμένα γιά να καταλάβουν τον στρατώνα Κίλιαν - που εφοδίαζε με όπλα τους επαναστάτες - τα πληρώματά τους ενώθηκαν με τον αγώνα του λαού.

Ασφαλίτες της ΑΒΟ εξουδετερώνονται και εκτελούνται

διαδηλώσεων και των συγκρούσεων, πράγματι, οι εργάτες γύρισαν στα εργοστάσια κι έδωξαν με τις κλωτσιές τους κομματικούς, σχηματίζοντας με άμεση - δημοκρατία τα εργατικά συμβούλια που οργάνωσαν τη συνέχεια της δράσης και την εργατική αυτοδιεύθυνση.

Τα συμβούλια απλώθηκαν με ταχύτητα σ' όλους τους χώρους δουλειάς στη Βουδαπέστη και τις πόλεις της Ουγγαρίας. Ακόμη και οι αγρότες σχημάτισαν συμβούλια σε πολλές περιοχές. Φτιαγμένα από την άμεση δράση των εξεγερμένων έγιναν το εργαλείο της μαχόμενης επανάστασης, χώρος άσκησης του ελεύθερου λόγου και των ελευθέρων εκλογών άμεσα ελεγχόμενων κι ανακλητών εκπροσώπων από την γενική συνέλευση των εργατών. Μιά από τις πρώτες αποφάσεις όλων των συμβουλίων της χώρας - δείχνοντας έτσι την ενότητα και τον χαρακτήρα της επανάστασης - ήταν το διώξιμο απ' όλους τους χώρους δουλειάς των κομματικών οργανώσεων και των συνδικάτων. Τα συμβούλια χωρίς άλλο ενδιάμεσο όργανο μετέφεραν την ελεύθερη έκφραση των εργαζομένων τόσο σε περιφερειακό όσο και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, εγκαθιστώντας στην ουσία μιά Συμβουλευτική δημοκρατία, δείχνοντας ότι οι επαναστάτες δεν έχουν την οργάνωση του εχθρού που θέλουν καταστρέφουν.

Με τα συμβούλια οργανώθηκε η πολιτική της απεργίας και ο εξοπλισμός των εργατών. Αλλά αντιμετωπίστηκαν όσο μπορούσαν και τα οικονομικά προβλήματα υλοποιώντας τις

μέχρι τότε διεκδικήσεις. Οι νόρμες εργασίας καταργήθηκαν εκ των πραγμάτων, συνεχίστηκε η μισθοδοσία των απεργών με αυξήσεις κι οργανώθηκε ο επισιτισμός με απευθείας συναλλαγές με τους εξεγερμένους αγρότες - που 'χαν αποτινάξει τα Κολχόζ - κάτεργα με τις υποχρεωτικές παραδόσεις στο Κράτος και την εξουσία των Γραφειοκρατών.

Τα κατά χώρους δουλειάς συμβούλια συνέστησαν τα περιφερειακά κι αυτά το Επαναστατικό συμβούλιο της Μείζονος Βουδαπέστης, σε μία περιοχή με δύο εκατομμύρια κατοίκους. Το συμβούλιο αυτό εξελίχθηκε σαν τη μόνη πραγματική πολιτική δύναμη αφήνοντας το κράτος και το κόμμα να υπάρχουν μόνο στη σκιά των σοβιετικών αρμάτων ιδιαίτερα μετά τη δεύτερη επίθεση στις 4 Νοέμβρη '56.

Η μαχόμενη επανάσταση έφθασε σε δύο εβδομάδες, στα όρια καταστροφής του παλιού κόσμου και κατέδειξε, απ' την μία τη βίαιη επιθυμία γιά το γκρέμισμα της ταξικής και εξουσιαστικής κοινωνίας· κι απ' την άλλη τη δυνατότητα όλων των καταπιεσμένων να κερδίσουν στη μάχη με το κράτος την πλήρη ελευθερία έκφρασης. Μέσα στο κοινωνικό πόλεμο κατακτήθηκε η αυτοοργάνωση, η αυτενέργεια κι η αυτοδιεύθυνση κι άρχισε η συλλογική διαμόρφωση νέων μορφών ελεύθερης οργάνωσης της κοινωνικής, οικονομικής και προσωπικής ζωής των ανθρώπων.

Η ιδιαίτερη αναφορά στα εργατικά συμβούλια γίνεται γιατί με την οργάνωσή τους βάζουν σε πρώτη γραμμή επαναστατικές πρακτικές που έχουν να κάνουν με το όραμα μιάς άλλης κοινωνίας που αφορά όλους τους ανθρώπους κι όχι μόνο τους εργάτες. Η άμεση - δημοκρατία δίνει αποφασιστικό χτύπημα στην πολιτική εξουσία και θεμελιώνει την αληθινή ισότητα, ενώ η συλλογικότητα γίνεται εφικτή σε κάθε σφαίρα της ανθρώπινης δραστηριότητας με την αυτοοργάνωση. Όσο γιά την αυτοδιαχείριση που καταργεί το νόημα της διαίρεσης σε διευθύνοντες και διευθυνόμενους, έγινε φανερό ότι βρίσκεται πολύ πιά πέρα από την κατάρρευση της ατομικής ιδιοκτησίας και την εθνικοποίηση και δεν προστίθεται στο υπάρχον εξουσιαστικό σύστημα (π.χ. Γιουγκοσλαβία) αλλά πραγματώνεται μόνο στην καταστροφή του.

Με τα συμβούλια, η επαναστατική δραστηριότητα του λαού δεν στράφηκε μόνο ενάντια στην πολιτική καταπίεση και οικονομική εκμετάλλευση αλλά

προχώρησε και στην οργάνωση μιάς νέας συλλογικής ζωής που «ανήγγειλε επίσημα ότι οι άρχουσες μειοψηφίες όλου του κόσμου είναι περιττές».

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

Το ότι η Ουγγρική επανάσταση ήταν μιά επανάσταση της νεολαίας είναι φανερό τόσο στον κοινωνικό πόλεμο που διεξήχθη στους δρόμους και τις πλατείες, όσο και στα εργατικά συμβούλια.

Οι νέοι εργάτες ήσαν τα πιο αυθόρμητα κι επαναστατικά στοιχεία στα εργοστάσια και τα κολαστήρια της σοσιαλιστικής εργασίας και «άμιλλας». Αν οι μεγαλύτεροι εργάτες σκέφτονταν ίσως τις συνέπειες και τ' αντίποινα του Ρώσικου κολοσσού, οι νεολαίοι επάνδρωσαν με ενθουσιασμό την άμεση κι ένοπλη επαναστατική δράση και ταυτόχρονα αποτέλεσαν την κινητήρια δύναμη γιά την οργάνωση των συμβουλίων.

Αλλά και ο ένοπλος χαρακτήρας της επανάστασης καθόρισε ότι το κύριο ρόλο στη μάχη τον είχε η νεολαία. Απ' την αρχή της εξέγερσης οι νέοι δεν περιορίστηκαν σε διαδηλώσεις αλλά προχώρησαν στην εξουδετέρωση των σωμάτων ασφαλείας και των Ρώσικων τανκς.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι δεκατετράχρονοι και δεκαπεντάχρονοι μαχητές της πλατείας Σένα (στη Βουδαπέστη) που εξορμώντας από τα οδοφράγματα με μολότωφ, αντιστάθηκαν με επιτυχία στις σοβιετικές επιθέσεις. Με γέλια και ζητωκραυγές υποδέχονταν την καταστροφή ή την υποχώρη-

ση των τανκς, μεταμορφώνοντας τον κοινωνικό πόλεμο σε γιορτή. Το είδος της μάχης στην πλατεία Σένα εξαπλώθηκε σ' όλη τη Βουδαπέστη και το κοινωνικό αντάρτικο της πόλης ανάγκαζε τα τανκς να μένουν συγκεντρωμένα μακριά απ' τα μαζικά κέντρα αντίστασης και να μην ξανοίγονται στους δρόμους όπου οι μικροί διάβολοι με τις μολότωφ εμπόδιζαν τη διέλευση. «Η νεολαία αυτή χωρίς παράδοση, χωρίς δεσμούς, εξαθλιωμένη και καταπιεσμένη έδειξε στο σύγχρονο κόσμο τον σωστό δρόμο»

Η 2η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Το Κρεμλίνο είχε δώσει στο Νάγκυ μιά μικρή παράταση χρόνου γιά να ελέγξει την κατάσταση ενώ νέες σοβιετικές μονάδες

Νεαρός εργάτης «κρεμά» τον κομμουνιστή ηγέτη Ρακοζί

Η επανάσταση έσβησε μέσα στη σφαγή των Ούγγρων εργατών και νεολαίων και οι κρατιστές επικύρωσαν με αίμα το δικαίωμα να κυβερνούν. 30.000 νεκροί και διακόσιες χιλιάδες πρόσφυγες ακολούθησαν την εισβολή των Ρώσων. Οι Ούγγροι νικημένοι από τα όπλα, συνέχισαν τον αγώνα με τη γενική απεργία - που κρατούσαν τα εργατικά συμβούλια επί πολλές εβδομάδες - κάτω από συνθήκες κατοχής, βίας και τρομοκρατίας. Αλλά κι όταν η απεργία έπαψε από τη λιμοκτονία και την εξαθλίωση των αγωνιστών, η αντίσταση δεν έπαψε για καιρό (διαδηλώσεις κι απεργίες συνεχίστηκαν μέχρι και το 1959).

Η αυτονόητη πλήρης ελευθερία λόγου κι έκφρασης έδωσε ένα χαρακτήρα ετερόκλητο και συγκεχυμένο στην Ουγγρική επανάσταση αφού συμμετείχαν σ' αυτήν το σύνολο των ανθρώπων και των κοινωνικών στρωμάτων. Ο πολυποίκιλος αυτός χαρακτήρας δεν σημαίνει όμως την «σκοτεινότητα» ή την «μηκαθορότητα» στους σκοπούς της επανάστασης, αντιθέτως ανταποκρίνεται στο εύρος των αναγκών, των επιθυμιών, των ιδεών και των διεκδικήσεων εκατομμυρίων ανθρώπων που εγκαταλείπουν την παθητικότητά τους και συμμετέχουν, με όλη τους την ενεργητικότητα στη διαμόρφωση μιάς ελεύθερης κοινωνίας.

Το αν συμφωνεί ή διαφωνεί κανείς με τη μία ή την άλλη διεκδίκηση των επαναστατών δεν έ-

Μιά ολόκληρη στρατιά από 200 χιλιάδες στρατιώτες, χιλιάδες άρματα, πυροβολικό και αεροπορία με αντικειμενικούς στόχους την εξουδετέρωση του κοινωνικού αντάρτικου στις πόλεις και την καταστροφή των μαζικών κέντρων αντίστασης στις οχυρωμένες πλατείες, τους στρατώνες και τα εργοστάσια. Η κυβέρνηση έκανε μιά έκκληση στον Ο.Η.Ε. και κατέφυγε στις ξένες πρεσβείες. Ο λαός όμως δεν τρομοκρατήθηκε. Επί πολλές μέρες συνεχίστηκαν οι σφοδρές μάχες αντίστασης ενάντια στους Ρώσους και τους ασφαλίτες που βγήκαν απ' τις τρύπες τους.

«Θα λερώσουμε με την αιματοβαμμένη Ούγγρική λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας. Μάταια μας μπάξετε σπίτια σας - εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούργια ρούχα - εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμα πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα.... Έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις γιά ν' αντιμετωπίσουμε τα όπλα.»

NEMSETOR Γενάρης 1957

ΕΞΑΡΧΕΙΑ:

Ποιός θυμάται την επιχείρηση «ανάπλαση»;

«Με το πρόγραμμα αναβάθμισης, ανάπλασης και εξυγίανσης από το υπουργείο Χωροταξίας τα Εξάρχεια θα παύσουν να είναι γκέτο περιθωριακών ατόμων, που

προκαλούν πολιτικές και κοινωνικές αναστατώσεις»

Κουλουμπής: Ελευθεροτυπία 30.4.86

Αλλαγή φρουράς και πάλι στα Εξάρχεια. Αυτή τη φορά «αξιολογούμε» επιστήμονες, οι αρχιτέκτονες, οι μπάτσοι των υπουργείων τους παρέλαβαν τη σκυτάλη για την πάταξη των Εξαρχείων. Οι Κύριοι λακέδες του Κράτους αφού κλειστήκανε επί πολλές ώρες και ημέρες σ' ένα γραφείο, ετοίμασαν να μας σερβίρουν την κρύα σούπα της καταστολής (τη ζεστή τη τρώμε από τα ΜΑΤ και ΜΕΑ) με το πρόγραμμα «αναβάθμισης», «ανάπλασης» και «εξυγίανσης» της περιοχής Εξαρχείων. Ο ξανασχεδιασμός όλης της περιοχής, Μουσείο, πλατεία Στρέφη, ο εξωραϊσμός των καταστημάτων, η δημιουργία πεζόδρομων και η απομάκρυνση των bag, είναι το σχέδιο που καλείται να επιτύχει τη δυσφήμιση, την απομόνωση, και την απομάκρυνση των ανθρώπων που συχνάζουν σ' αυτή. Η καταστολή φορώντας τη μάσκα της πολεοδομίας έρχεται να συνεισφέρει στο έργο της χειραγώγησης και της επαναφομοίωσης των Εξαρχείων, να δώσει τη χείρα βοήθειας, στις Ένοπλες συμμορίες του Δροσογιάννη.

Το κράτος ξέρει ότι τα Εξάρχεια αποτελούν εστία ανθρώπων με κοινό χαρακτηριστικό, το δυσβάσταχτο αίσθημα της επιβίωσης. Τέτοιες εστίες υπάρχουν κι άλλες μέσα στην κοινωνία, και η ταχτική του κράτους είναι η απομόνωση και κατόπιν η εξόντωσή τους. Η ύπαρξη τέτοιων χώρων, ιδίως στο κέντρο της πρωτεύουσας, αποτελούν σημείο αναφοράς ή και πόλο έλξης «αντικοινωνικών» ατόμων. Η συνένωσή τους αποτελεί κίνητρο για επικοινωνία, χωρίς αυτή να είναι πάντα δυνατή. Το κράτος ενατενίζει το κίνδυνο αυτό, ένα ραντεβού που δεν έχει κανονιστεί από την προξενήτρα της αποξένωσης.

Έτσι αρχίζει τη διείσδυσή του για να διαβρώσει ιδεολογικά αυτούς τους χώρους να τους κατευθύνει σε εναλλακτικές μορφές καταπίεσης, να τους ξεγελάσει είτε με ελεγχόμενες συνδικαλιστικές αναζητήσεις, είτε με ειρηνιστικούς αναντιστάτους, ή και να εκμεταλλευτεί την απελπισία τους για να τους σκοτώσει με ηρωϊνή. Όταν η ιδεολογική αποβλάκωση πιάνει λίγο ή καθόλου τότε ισχύει το ρητό «όπου δε πίπτει λόγος πίπτει ράβδος». Σαν κάτοχοι του λόγου ανέλαβαν τώρα οι αρχιτέκτονες, που συνιστούν ιδεολογία πολεοδομική για τον «καθαρισμό» των Εξαρχείων από τ' «αντικοινωνικά στοιχεία». Φυσικά η ράβδος παραμονεύει να ολοκληρώσει το έργο αυτό ανά πάσα στιγμή.

Στους αρχιτέκτονες που σχεδίασαν την ανάπλαση των Εξαρχείων, αναγνωρίζουμε τους ιδίους που χτίζουν καθημερινά τη ζωή μας μέσα σε πόλεις τερατουργήματα, μνημεία πλήξης

και ανίας. Οικισμούς χωρίς καμιά φαντασία, αποτελούμενους από τετράγωνα άκομψα κατασκευάσματα, σπίτια που κατοικώντας τα, σκοτώνουμε τα όνειρά μας. (Ξέρουμε καλά ότι αυτοί οι μπάσταρδοι προτιμούν να ζουν σε επαύλεις στην εξοχή!).

Είναι οι ίδιοι, οι κατασκευαστές των δρόμων της πόλης, των γεμάτων άγχος και μόνωση, αυτοί οι ίδιοι που χτίζουν τις φυλακές και τα λευκά κελιά, τα ψυχιατρεία, που χτίζουν την αποβλάκωση και το διαχωρισμό στο παιχνίδι της ζωής. Ο σχεδιασμός για την εξυγίανση των Εξαρχείων δεν μας δείχνει παρά τ' αρρωστημένα μυαλά των εμπνευστών του, μαζί και τη διατροφή τους, να κτίσουν τη πόλη σύμφωνα με τις νεκρόφιλες ορέξεις που έχουν.

Για κάθε βιασμό της συνείδησής μας από το κράτος (αν προτιμάτε για κάθε αγγούρι που θα μας χώσει), επιζητείται η λαϊκή συναίνεση. Έτσι ο βιασμός θα φανεί σαν κοινωνική ανάγκη. Και για να το πετύχει, επιστρατεύει τη διαφήμιση και τους διαφημιστές του. Η φάρα των πολεοδόμων θα γίνει ο πλάσις για το εμπόρευμα του Κράτους: Την απομόνωση.

Χρησιμοποιώντας την οικολογική απάτη με δενδράκια, άνθη, γκαζόν, την ανάγκη για περισσότερο πράσινο, λαδώνουν τα γρανάζια της υποταγής κάνοντάς τη πιο αγαπητή στον κόσμο. Φτιάχνουν την έντεχνα στημένη παγίδα τους που συνοδεύεται από τα παραμύθια της παλιάς συνοικιακής αϊγλης, την ανάγκη επιστροφής στο λαϊκό παραδοσιακό χαρακτήρα, και της αποκέντρωσης - εξορίας. Φορώντας τέλος το φωτοστέφανο της ηθικής, μιλάνε για τη «διαφθορά της νεολαίας» και επιστρέφουν σαν έκπτωτοι αγγέλοι να εφαρμόσουν τα σκατά του Θεού τους, απομακρύνοντας όλα τα bag και τα «κακόφημα» στέκια. Το κράτος κατασκευάζοντας πλαστές ανάγκες παρουσιάζεται ως ο μόνος επιλυτής τους. Διαστρεβλώνοντας τις αξίες της ζωής, κάνει πραγματικότητα τις αξίες της επιβίωσης. Αρχίζοντας να τις αναζητούμε σαν τέτοιες (ψεύτικες) γίνεται ο αντιπρόσωπός τους. Έτσι συντηρεί το μύθο του και ανακηρύσσεται ενωτικό. Ξαπλώνοντας τον κόσμο στο προκρούστειο κρεβάτι θέλει να τον πείσει ότι είναι η δικιά του επιλογή. Κατόπιν έπακολουθει ο διαμελισμός με τη συγκατάβασή του και με επιφωνήματα, ω ευχαριστώ! («Δεν κρύβεται η χαρά των Εξαρχειωτών μετά την εκστρατεία που εξάγνισε την περιοχή τους. Θέλοντας να ευχαριστήσουν τους αστυνομικούς που κάνουν νυχτερινή βάρδια τους κερνάνε αναψυκτικά και γλυκίσματα... Ελευθεροτυπία 7.6.86). Η αντίσταση στο σχεδιασμό της

ζωής μας από το Κράτος ας γίνει με την καθημερινή άρνησή του. Στη δολοφονία της ζωής μας από το Κράτος δεν πρέπει να δηλώσουμε συμμετοχή. Ούτε το σχέδιο Εξάρχεια, ούτε οποιοδήποτε άλλο για το πως θα ζήσουμε θα μας βρει συνένους.

Το Κράτος μεθοδεύοντας προσεχτικά το σχεδιασμό της πόλης σκοπεύει να ελαχιστοποιήσει την πιθανότητα συνάντησης των ανθρώπων που θα εκφράσουν οργανωμένα την άρνησή τους στην εξουσία. Χρησιμο-

ράσει κι εδώ. Ας μην αφήσουμε τις δικές μας μνήμες κι αυτών που θά 'ρθουν μετά, να τις οδηγήσει, να τις σύρει το κράτος στην ανυπαρξία. Αν η Πλάκα υπήρξε το σταυροδρόμι της συνάντησης των ελλήνων με τα ξένα πρωτοποριακά ρεύματα, μουσικά και κοινωνικά, τώρα δεν είναι παρά χώρος κατανάλωσης τουριστικών ειδών. Στο μοντέλο της παραδοσιακής συνοικίας που λανσάρεται από το Κράτος για τα Εξάρχεια, με τα μαγαζιά λαϊκής τέχνης, με την μόχα

Η μάσκα του δολοφόνου κράτους είτε φασιστική το '73, είτε δημοκρατική το '80, είτε σοσιαλιστική σήμερα, μας έδειξε ότι είναι το ίδιο αιμοχαρές. Η αναβάθμιση των Εξαρχείων είναι το άλλοθι για το φασισμό τους που υπομένουμε καθημερινά με άγριους ξυλοδαρμούς και προληπτικές συλλήψεις. Είναι το άλλοθι για τα ΜΑΤ και ΜΕΑ που στο διάστημα των τελευταίων χρόνων πολύ συχνά η δημοκρατικότητά τους παθαίνει κράμπα κι αποφασίζουν να της ξεμουδιά-

ποιώντας την πολεοδομία και την αρχιτεκτονική (φυσικά κι όλους τους άλλους κατασταλτικούς μηχανισμούς που διαθέτει) θέλει να εξαλείψει τους χώρους-εστίες, όπου εκδηλώθηκαν ή θα εκδηλωθούν οι στάσεις απέναντι στο Κράτος. Το σχέδιο Εξάρχεια, σε συνδυασμό με το πρόγραμμα απομάκρυνσης όλων των πανεπιστημιακών σχολών από το κέντρο, το νέο σύστημα ταυτοτήτων (ΕΚΑΜ) για ολοκληρωτικό έλεγχο της προσωπικής ζωής μας, την προώθηση «αντιτρομοκρατικών» νόμων, και την προσπάθεια που έκαναν και θα ξανακάνουν να ποινικοποιήσουν τον όρο περιθωριακός (ΜΑΓΚΑΚΗΣ), το Κράτος στρέφει τις προσδοκίες του στο να κτίσει μια πόλη Μουσείο, όπου θα γίνουμε τ' αριθμημένα εκθέματά του.

Η πρόταση του κράτους δεν είναι παρά η λήθη της ζωής μας, η παραχάραξη της μνήμης μας και η μεταβολή της ιστορίας σε αρχαιολογία.

Οι οργανωτές του θεάματος ήρθαν τώρα στα Εξάρχεια με τον αέρα της επιτυχίας. Αφού πέρασε στην Πλάκα γιατί να μην πε-

των γκαλερί και με μαλακισμένους διανοούμενους που θα επιδίδονται σε κοπρολαγνείες μέσα σε πνευματικά στέκια νεολαίων, αναγνωρίζουμε την αγωνία των Κρατιστών, για να ξεχάσουμε την ενοχή τους για τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά (17.11.85) στην οδό Στουρνάρα από το μπάτσο Μελίστα. Είναι το Κράτος που θέλει επίσης να ξεχάσουμε τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελλοπούλου από τα ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο του '80.

σουν στα Εξάρχεια.

Ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία είναι αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη. Αντισταθείτε στη δολιότητα των σχεδίων του Κράτους. Το κάψιμο της δικαστικής μαλακίας που μας περιβάλλει θα πρέπει να είναι η αρχή κάθε σχεδίου αρχιτεκτονικής ανάπλασης του χώρου. Ο προγραμματισμός του κράτους για τη ζωή μας δεν πρέπει να περάσει ούτε στα Εξάρχεια ούτε οπουδήποτε αλλού.

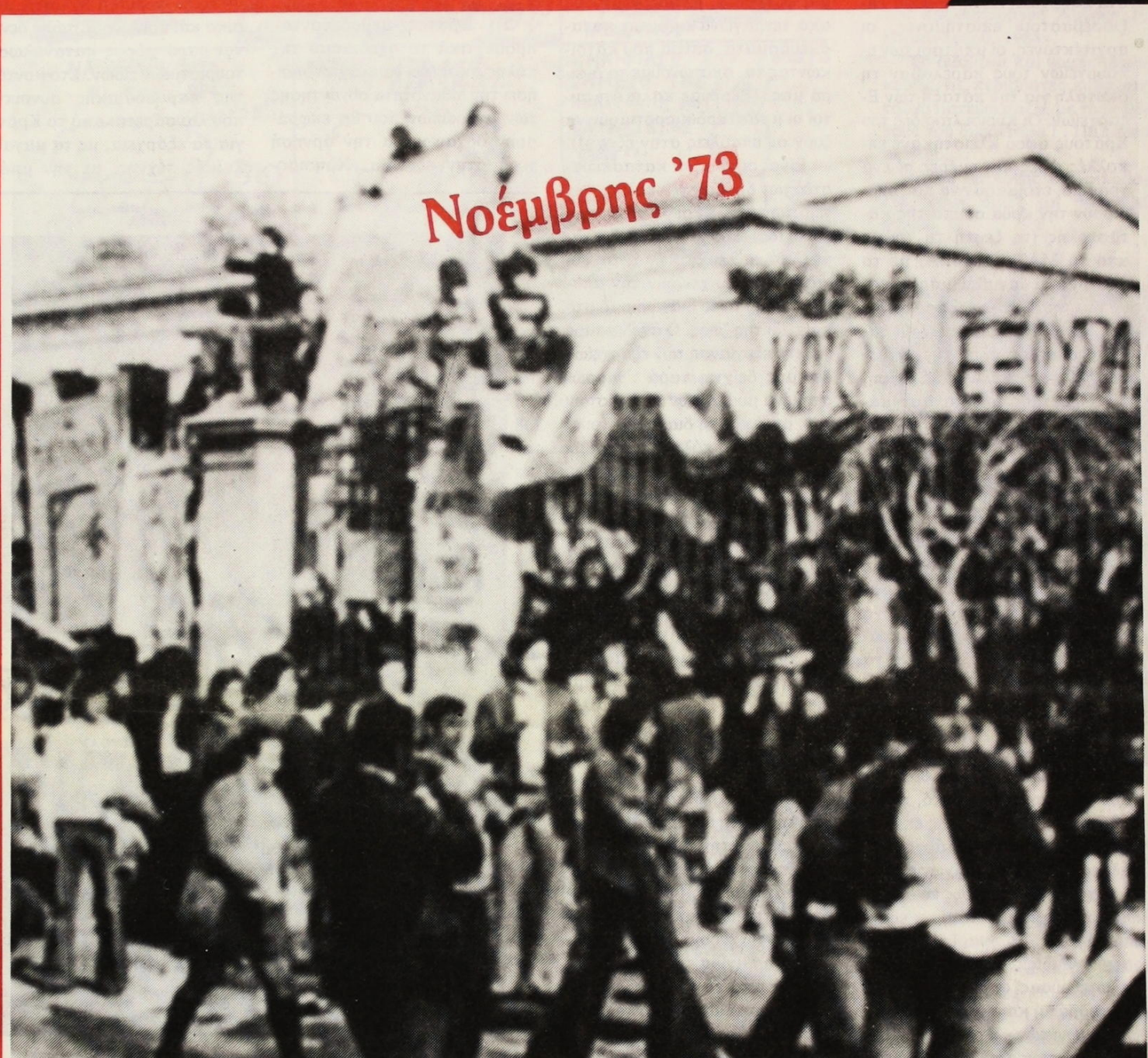
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Νοέμβρης
'80

Νοέμβρης
'85

«Θα λερώσουμε με την αιματοβαμμένη λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας. Μάταια μας μπάζετε σπίτια σας — εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούργια ρούχα — εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμη πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα... Έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις για ν' αντιμετωπίσουμε τα όπλα.»

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ